

L'ESTEL

de Mallorca

ANTIC S'ARENAL DE MALLORCA

EL DIARI DELS MALLORQUINS

ANY XVI. NÚMERO 364

1 DE JUNY DE 1997

PREU: 200 PTS

La veu d'un poble

ASSUMIRÀS la veu d'un poble
i serà la veu del teu poble,
i seràs, per a sempre, poble,
i patiràs, i esperaràs,
i aniràs sempre entre la pols,
i et seguirà una polseguera.
I tindràs fam i tindràs set,
no podràs escriure els poemes
i callaràs tota la nit
mentres dormen les teues gents,
i tu sols estaràs despert,
i tu estaràs despert per tots.
No t'han parit per a dormir;
et pariren per a vetlar
en la llarga nit del teu poble.
Tu seràs la paraula viva,
la paraula viva i amarga.
Ja no existiran les paraules,
sinó l'home assumint la pena
del seu poble, i és un silenci.

Deixaràs de contar les síl·labes,
de fer-te el nus de la corbata:
seràs un poble, caminant
entre una amarga polseguera,
vida amunt i nacions amunt,
una enaltida condició.
No tot serà, però, silenci.
Car diràs la paraula justa,
la diràs en el moment just.
No diràs la teua paraula
amb voluntat d'antologia,
car la diràs honestament,
iradament, sense pensar
en ninguna posteritat,
com no sia la del teu poble.
Potser et maten o potser
se'n riguen, potser et delaten;
tot això són banalitats.
Allò que val és la consciència
de no ser res si no s'és poble.
I tu, greument, has escollit.
Després del teu silenci estricte,
camines decididament.

VICENT ANDRÉS
ESTELLÉS Ω

Arrancaren fruits i branques,
cremaren nostra soca, però les
arrels no pogueren matar.

Alumnes i mares de la **Guarderia Infantil Jumbo** de santa Catalina.

Són els alumnes i les mestres de la **Guarderia ses Pinturetes** a santa Catalina.

En Mário Amarillo, natural de l'Uruguai, regenta des de fa 15 anys el **Restaurant Peppone** a santa Catalina. Recomana els ous remenats amb alls tendres i salmó fumat, els carabassons farcits i les pastes italianes. A la fotografia amb el cuiners i cambrers.

En Pere Sánchez i na Maria del Carme Torres de Son Ferriol, fa 3 anys que s'associaren per obrir la **Perruqueria Unisex Macaibe** so n'Armada.

JUSTÍCIA PER A LA NOSTRA NACIÓ ESCLAVA

Pensen dins seu els insensats:
"Déu no és res".
Són corromputs, és detestable el seu obrar,
ningú no fa el bé.

El Senyor guaita des del cel
per veure com són els hòmens,
per observar si n'hi ha cap d'assenyat
que cerqui Déu.
S'han desviat, s'han pervertit tots plegats,
ningú no fa el bé, ni un tan sols.

Aquests malèfics veuran clarament,
i ho proclamaran,
que els qui devoren el meu poble,
és pa sagrat que devoren.

Quin esglai s'apodera d'ells
quan veuen que Déu fa justícia!
Es reien de la causa del pobre
i han vist com Déu l'empara.

Oh! que vingui Sió
la salvació d'Israel!
Que el Senyor renovi
la vida del seu poble,
Jacob s'omplirà de goig,
Israel s'alegrarà.

SUMARI

2	Foc i Fum	Miquel Company: el quart poder a la part forana
3	Protocols per una Praxi intel·lectual d'alliberament (i V) Ignorar (III)	14 Cartes al director Missioner: artesa de la concòrdia i la pau
4	L'antifranquisme a Mallorca (1950-1970).	15 Gloses La primavera
6	Robots mentals M. López Crespi: Premi de Novel·la Valldaura 1997 (Barcelona)	16 Petits Anuncis
7	Drets davant les forces d'ocupació espanyola	17 Notícies del món La soia, un excel·lent proteïna vegetal i un bon cosmètic
8	L'esperit republicà Si no vols brou... tassa i mitja!	18 Ofensives anti-catalanes
9	Frustració Zaplana contra TV3	19 Artur Martorell, un bon mestre de l'assignatura de fer país
10	Treis les urpes damunt Albània Ramon Llull o la perseverança	20 Espanya és un mal negoci Tornem-hi La "santa cruzada" de l'ABC M ^a Antònia Munar, Presidenta del CIM, felicita M. López Crespi
11	Políticament incorrecte (3) Nova intromissió del nacionalisme violent estranger dins els Països Catalans Vint-i-cinc d'abril	21 1999: Un repte per a les Illes? Catalanisme és solidaritat. Catalanisme és antirracisme
12	Cronologia de la Història de Catalunya Plena (II) Constitució del comitè local d'Unió Mallorquina a diferents pobles	22 De la pèssima imatge de l'Estat espanyol a la incertesa del projecte europeu
13	La llengua, la colonització i la llibertat de consciència Col·lectius d'immigrants i gitanos denuncien una escalada racista a Alacant	23 Interc@t El Plaer de Beure L'assumpció dels pecats
		24 La Cuina de na Tonina Deu raons per comprar als comerços del barri Les tombes flamejants

Especial dedicat a LES BARRIADES DE SANTA CATALINA - SO N'ARMADAMS - EL TERRENO

Si vos ha agradat, telefonau al 26 50 05
i el vos enviarem cada quinze dies.

Foc i Fum

MATEU JOAN I FLORIT

* El president zairès, Mobutu Sese, en el poder des de l'any 1965, amassà una fortuna personal de 600.000 milions de pessetes, procedents de l'ajuda internacional segons informa el "Financial Times". Segons una investigació d'aquest diari, en Mobutu i el seu cercle familiar tenen una àmplia xarxa de propietats internacionals i un imperi d'inversions. Els crèdits dels governs que donaven suport al dictador (francesos i belgues), el Fons Monetari Internacional i les ONG's catòliques donaren préstecs i donatius al poble zairès, només serviren per engrèixar aquest porc dictador, que tanmateix s'està morint de càncer de pròstata. Ja ho veieu, ànimes beneïtes de les ONG's. Per això han servit els vostres doblers. Per engrèixar quatre porcs i allargar la guerra d'alliberament del poble zairès que lidera i que ha gua-nyat en Laurent Kabila.

* Segons el ciutadà egipci Am Atua Mussa, que ha complert 150 anys, el secret de la seva extraordinària longevitat se troba en la bondat, qualitat que se caracteritza per

la suavitat del seu caràcter. Així que, ja ho sabeu, a més de fer feliços als altres, les persones bondadoses reben el premi d'afegir anys a la seva vida. Per què no ho provau?

* Al Poble Espanyol que està a son Cotoner de Ciutat, la gent paga 500 ptes per entrar-hi. Tota la gent, manco els residents a Mallorca que, només mostrant el seu DNI tenen el pas franc. Val la pena anar-hi si voleu donar una volta per Espanya sense sortir de Mallorca. Hi ha bars, restaurants, botigues diverses...

* Donant voltes pel Poble Espanyol, sentirem dues gallegues joves que comentaven que no hi ha cap edifici de la seva terra dins el recinte. Fotre, els vaig dir jo, això és el Poble Espanyol; no hi trobareu res de Galícia, ni de Portugal, ni d'Euskadi, ni dels Països Catalans. I els espanyols ho tenen clar en això. Només és Espanya el redol on se parla Castellà. Els altres no ho som d'espanyols. Les dues galleguetes ho entengueren sense cap altre explicació.

* La XV Fira del Llibre se celebra del 30 de maig al 8 de juny al passeig del Born de Ciutat. Organitzada pel gremi de llibrers de Mallorca i Fires i Congressos de les Illes Balears, aquesta Mostra compta amb el suport del Consell Insular de Mallorca i la col·laboració de l'Ajuntament de Ciutat. El pregó de la fira ha estat pronunciat per l'escriptor Antoni Serra. Al llarg d'aquesta setmana el passeig del Born és escenari de diverses presentacions, entre les quals podem esmentar: **El Legislador**, de Miquel Palou; **La cuina de na Margalida de can Tàpara**, de Margalida Alemany; **L'ungla de la gran bèstia**, de Miquel Rayó; **Planisferi de mars i distàncies**, de Miquel Lopez Crespi i **Fotografia de Miquel Angel Riera**, de Francesc Amengual. A l'edició de 1996 devers 47.000 varen passar per la Fira del Llibre i es va generar un volum de negoci de prop de 50 milions de pessetes.

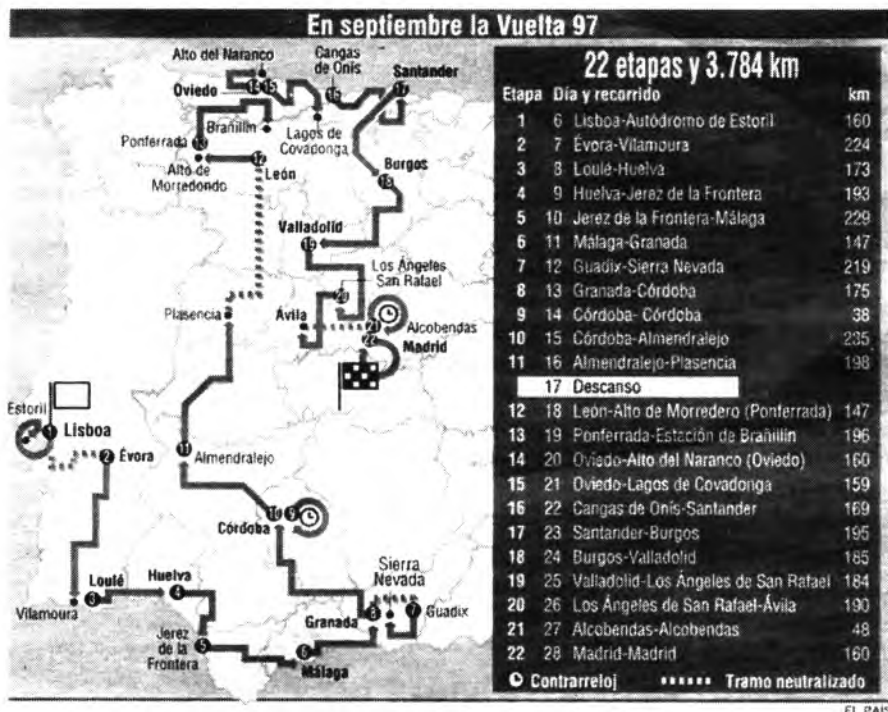
* Coincidint amb la Tercera Diada per la Llengua Catalana, durant el segon cap de setmana del Mes de Maria se va desenvolupar la **Mostra de Revistes en Català 1997**, que organitzà l'Associació de Publicacions Periòdiques en Català (APPEC). Fou un gran kiosk itinerant que posà a l'abast de tothom les 80 publicacions de difusió nacional i les 50 revistes de la Premsa Forana de Mallorca, de les quals L'ESTEL DE MALLORCA forma part.

* Copiam de la revista **El Triangle**: Trobada Aznar-Papa, quina vergonya! De vegades hom sent vergonya aliena quan veu, llegeix o escolta algunes de les declaracions dels màxims manaires d'aquest país. La visita que la setmana passada va fer el matrimoni Aznar al Papa va estar farcida d'exemples. La vetllada va començar amb l'impagable comentari d'Aznar a un cada dia més castigat Joan Pau II: "Santidad, le encuentro en plena forma". Després van venir els regals de cortesia: unes obres completes de Sant Joan de la Cruz al Papa, un tríptic de les medalles del Pontificat per a Aznar i un rosari de mareperla per a Ana Botella, la qual vestida amb mantilla i peineteta, estava d'allò més adient per a l'ocasió. Després dels esplèndids 35 minuts de conversa -que els periodistes de l'agència EFE van cronometrar per poder explicar en exclusivitat que normalment les audiències del Papa als caps d'estat només duren entre 25 i 30 minuts- van venir les nogensmenys esplèndides fra-

ses de comiat. Aznar: "Santidad, le expreso mis mejores deseos y que siga como le he encontrado". Papa: "Hago votos por su familia, su patria, los reyes, su gobierno y sus ministros" (al poble que el bombin!). El Papa va rematar amb un "Viva España" que va recordar aquell que va pronunciar Aznar quan va guanyar les darreres eleccions i que va espantar mig país. Definitivament, Espanya, amb Aznar, no pot deixar de ser la de la peineteta, els bisbes, els toros, la mantilla i la cultura de la pande-reta!

* La Línea. Funcionaris del **Cuerpo Nacional de Policía** de La Línea de la Concepción, procediren a la detenció del súbdit gibraltarenc J.F.M., de 40 anys, com a presumpte autor d'un delicte d'injúries a Sa Majestat El Rei Don Juan Carlos i als espanyols, segons informa un comunicat remès a Europa Press pel Govern Civil de la província.

* La barriada de s'Aigo Dolça al Terreno, especialment la davallada que duu a la mar, s'ha convertit en un redol de clubs i topless important. Els homes i les dones a qui els agradi la marxa i trobaran de tot i molt. Ω

Aquesta és realment la "Vuelta a España", perquè no passa per Galeusca. No passa per Galícia, ni per Euskadi ni per Catalunya encara que aquesta vegada els espanyols s'endinsen dins Portugal. Molt bé pels espanyols! Com més enfora millor.

Aquesta escultura se troba a un dels museus del Poble Espanyol de Ciutat. Per cert, que els Joglars estan molt interessats en muntar un espectacle a l'estil de Ubu President satiritzant els robatoris i corrupcions del president Canyelles.

Taller de Reparacions de l'Automòbil Garaig PELAYO

- MECÀNICA
- PLANXA I PINTURA
- CANVI D'OLI

Menéndez Pelayo, 13
El Terreno

Tlf. 73 07 55
07015 Ciutat de Mallorca

Juan de Pedro

RESTAURACIÓ d'antiguitats

Restauració de mobles antics
Maqueteria de fusta i zinc
Envernissats, daurats i lacats
Restauració de pintures
Cursos de restauració
Marcs i mol·lures

Annibal, 8A - Tel. 45 61 04
07013 Santa Catalina

INTERNET CENTRE

<http://www.interpalma.com>

Informació i contractació
Acadèmia de formació
Internet Shop
Assistència Tècnica
Internet
Solucions per a Pymes

22 01 76 22 04 39

C/ Caro, 13 - 07013 Sta. Catalina

Commoció a Mèxic per l'empresonament de màxim cap de la lluita contra el narcotràfic

Mèxic va celebrar del Dia de l'Exèrcit en estat de commoció nacional. El general Gutiérrez Rebollo, màxim responsable de la lluita contra el narcotràfic, havia ingressat dies abans a la presó, juntament amb dos col·laboradors pròxims. Estan acusat de tràfic de drogues, suborn i d'atemptar contra la seguretat nacional. El govern mexicà assegura que en Gutiérrez, nomenat fa dos mesos, era col·laborador d'Amado Carrillo, cap del càrtel Juárez. Ω

El general Jesús Gutiérrez Rebollo, en una fotografia recent.

Protocols per una Praxi intel·lectual d'alliberament (i v)

PROPOSTES D'EN JOAN QUETGLES I VENY

Novè Protocol.- *LA IL·LUSTRACIÓ D'ALLIBERAMENT*. Una vegada aclarits els protocols, i assegurat el posicionament intel·lectual, s'han de dur a terme les primeres batusses que provin la bonesa d'aquesta estratègia. Com a praxi intel·lectual, pretendria ésser una *Il·lustració* tardana - i encara més a les Illes, València i el Nord -, de segona època - respecte a la clàssica, la del s. XVIII -, postmarxista, de nova crítica, postpositivista. Seria *Il·lustració*, perquè pretenem fer llum, destapar la Veritat que ells mantenen amagada, i que aquesta clor s'estengui i arribi a les classes populars, a la nació. Però no es tracta de repetir una *Il·lustració* clàssica. Les activitats de tipus "il·lustrat" ja s'han donat i se donen a Catalunya i a l'Imperi. (Com podeu veure, el tema d'aquest protocol enllaça amb el del Cinquè). *D'Alliberament*: a diferència de les altres *Il·lustracions*, l'acumulació de sabers - del saber pel saber - no entra dins els nostres objectius. Al contrari, alliberem, desemmascarem, fem fora tot d'objectes i d'embalums que ara figuren com a coses valuoses i que, en realitat, no valen un gafet. El saber per al saber és una mostra d'activitat intel·lectual perduda, sense sentit. Alliberament contra l'opressió, la mentida, la hipocresia, la por, la malesa, el saber inútil, l'esforç intel·lectual que no duu a enlloc. O sigui que, bàsicament, aquesta *Il·lustració* Catalana ha de crear fórmules que alliberin realment, i que la gent ens reconegui la bondat de la fórmula. Fórmules que ens alliberin dels falsos savis, del saber inútil dels acadèmics - o la no-ciència, del no-saber dels no-savis hispans o hispanòfils -; però també hem de començar la revolució contra els "savis catalanistes" que han fet i fan la carrera d'intel·lectual o d'artista per mitjà de l'aprofitament dels circuits de promoció establerts pel sistema d'oprobri. Aquests mals intel·lectuals i mals artistes són uns col·laboracionistes del Règim. En tot moment, es

dediquen a emascarar el funcionament dels miserables circuits de la promoció intel·lectual o artística; circuits de l'Imperi, circuits que tenen la seva forma especial a les "regions catalanes". Per posar un exemple aclaridor: el d'En Martí de Riquer, catedràtic de la Universitat de Barcelona, perfectament acomodats al Règim franquista (feia "classes" al príncep Juan Carlos, als anys 60), i, igualment acomodats a tasques catalanistes. Aquest home ofereix tot el pit perquè li penguin les més diverses medalles.

Que quedi clar: Hem de ser capaços de trencar una primera baula del sistema. Hem d'aconseguir el *poder d'alliberar* realment, de fer fora materialment a qualque opressor concret. Hem de saber arrancar qualque mala herba. O impedir la germinació de la mala llavor. O provocar qualque crisi de consciència, pel cap baix.

Desè Protocol.- Hem de ser capaços de construir tècniques d'alliberament. Tècniques que serien una variant catalana i moderna de les que utilitzaren els homes de la *Il·lustració* europea del segle XVIIIe o els republicans pietosos dels segles XVIe i XVIIe. Hem de considerar que fou la tradició calvinista en la versió escocesa i anglesa la que va promoure la gran onada il·lustrada (En Locke era fill de pares puritans) que va desembocar en la Revolució Americana.

Hi ha unes pràctiques d'alliberament que són inicialment al nostre abast i que ens seran convenientes i de bons rendiments quasi segur. Per exemple, la posta en marxa de pràctiques d'alliberament lingüístic. Es tractaria de fer mostres clares d'alliberament actiu respecte de la llengua espanyola. Ens hem de posar a fer ús de l'idioma anglès com a instrument del nostre allunyament real de l'espanyol. Hem de fer ús de l'anglès com a llengua de comunicació internacional; per exemple, resta un xic ridícul, com a mostra de retard, la utilització de l'espanyol a les trobades entre

bases i catalans. I ja no parlem d'els "catalanistes tebis", que sempre que poden fan front comú amb els espanyols contra el predominio de l'anglès, diuen. Hem de coadjuvar per precipitar la sortida del miserable món cultural hispànic.

Aquesta és la part més a l'abast de les nostres possibilitats. Més difícil i més imprevisible - però també obrint nous camps de suggeriments - seria tractar de fer pràctiques d'alliberament en diversos camps com, per exemple, de la literatura, dels mitjans de comunicació, de la música i la cançó, de la difusió cultural, de la ràdio i la televisió, etc., etc. Un enunciat general d'aquest protocol tan vinculat precisament a la praxi podria fer: la derrota contínua dels diversos grups d'intel·lectuals "progressistes" dins els diversos camps a que ens referim unes línies més amunt ve determinada, la derrota, perquè en darrer terme no s'atreveixen a desafiar el sistema; és a dir, enduits per la necessitat que els imposa el mateix sistema, segueixen una estratègia absolutament abandonista fins arribar a extrems contraposats als objectius contestataris d'on havien partit.

Per suposat, la confraria no pretén ésser cap tipus de taller de les arts, ni tan sols intervenir dins una proposta d'orientació de les activitats artístiques. Simplement és convenient fer veure que els milers de joves catalans amb vocació artística han de reclamar la satisfacció de les seves esperances.

Queda clar que aquest Desè Protocol pot ésser el més mogut i el que doni més joc social i desfermi més passions. Haurem de debatre el tema i fer provatures a dojo.

Els milers - centenars de milers, realment - d'estudiants catalans i de classe popular ideològicament es mouen dins una contradicció essencial: obligats a acomplir els plans del sistema escalafonal hispànic, segueixen estudis oficials com a instrument de promoció social; aquests estudis desemboquen en una gamma quasi infinita de concursos d'oposicions per a accedir a un lloc de treballador-funcionari hispànic. De cada vegada més, els estudiants, futurs opositors, se'n adonen més nítidament de la irracionalitat del sistema; en pateixen sobre la pròpia carn les conseqüències.

El desplegament d'aquest Desè Protocol serà decisiu per tirar endavant el projecte. Ω

Ignorar (III)

JULIÀ PERE RADO I GARAU

Seguim:

Contentémonos pues con generalizar el castellano entre nosotros; pero estudiando al mismo tiempo la relación de las dos hablas entre sí.

Este fue el primer pensamiento de aquella gramática y de aquel diccionario, y éste es el primer pensamiento de la presente obra. **Después, si Dios me da vida y salud, publicaré un diccionario castellano-mallorquín, sin explicación ni definición de la palabra, y que completará el pensamiento y la utilidad de mi trabajo; y entonces se pondrán las voces, frases, etc. anticuadas y provinciales castellanas, que en el presente diccionario se omiten para no hacerlo demasiado voluminoso.**

En esto he seguido a la Academia Española y a otros excelentes diccionaristas. Solamente accediendo a las indicaciones amistosas de varias personas ilustradas, he puesto un artículo en cierto modo histórico y geográfico de los pueblos de esta isla, y en razón de mi profesión he sido algo más extenso en las palabras propias del foro.

En cuanto a la ortografía, esta obra sigue estrictamente la de dicha gramática, sin más variación que la de ser (en obsequio de la claridad) muy parca en el uso de los apóstrofes.

Finalitza aquí la meua presentació o extracte del que diu aquest filòleg? i que deixen, per mi, moltes preguntes, qüestions i contradiccions sense respondre i que, per descomptat, ell no aclareix, i que em duen a fer-me una interminable, fatigosa i prolífica tasca de recerca que no vull deixar d'explicar.

La primera i complicada és com una gramàtica i un diccionari tan evolutiu és de un desconeixement tan elevat que quasi bé ningú el coneix i n'és tan difícil de localitzar-lo?. Com és que les persones que l'invoquen ni tan sols saben on trobar-lo i demostren als seus escrits que ni tan sols l'han llegit?

Altres temps utilitzaven el diccio-

nari Alcover-Moll, el qual és més a l'abast de tothom, perquè ara ja no en fan ús d'ell?. És que ja han arribat a llegir el pròleg? Sobte molt que aquests professionals? dels quals ells mateixos ens diuen que cal anar molt alerta amb els intrusos, i que la seva professionalitat és documentada i entitulada, s'immergeixen dins un laberint del qual desconeixen, i fins i tot el que és creuen defensar.

Convendria aclarir que n'Amen-gual no diu la veritat a moltes de les seves afirmacions i que resulten evidents tan sols cercant el corc de la veritat.

"Esta se ha redactado en castellano... la imprenta... han faltado signos para estamparla."

Segons el catàleg de Mariano Aguiló y Fuster de les obres impreses des de 1474 al 1860 a la impremta Real s'imprimeixen les següents obres:

*Sermó de la Beata Catalina Thomàs que el dia 13 d'agost de 1793. Predica a la parròquia de Valldemossa el Dr. Rector de Felanitx (Mallorca- Real 1793)

* Capítols per lo exercici de la jurisdicció del Magnífich Mos-tesaph, decretats per sa il·lustríssima del Senyor Virrei a XXXI AGOST DE MDC.LXXVIII. Imp Real.

*Capítols per lo exercici de la jurisdicció del Magnífich Mos-tesaph, decretats per sa il·lustríssima del Senyor Virrei a XXXI AGOST DE MDC.LXXVIII. Corregits y reimpresos. Palma Imp Real any 1796.

*Rondaya de rondayes en mallorquí composta per T.A.C. (Tomàs Aguiló Cortès) segona impressió. A la impremta de Felip Guasp devant sa presó. Any 1817.

*Fàbules en vers mallorquí per T.A.C. Autor de la Rondaya de rondayes escrites el 1802. Publicades el 1846. Reedició.

Cal recordar que Felip Guasp reunificà les diverses impremtes Guasp al començament del segle XIX i que un dels noms que dugué fou Real. Ω

AGRICOLA
SON ESPANYOLET

PINSOS-ADOBS-LLAVORS-RAMELLERS-INSECTICIDES

So n'Espanyole, 4-baixos
07014 CIUTAT DE MALLORCA - Telèfon 28 71 05

NO EMPRENYIS

EL MEU POBLE

L'antifranquisme a Mallorca (1950-1970). III part

La transició i la legalització del carrillisme (P" C" E) (I)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

Cantant l'Estaca i La Internacional

L'onze d'abril de 1977, la monarquia borbònica, la burgesia espanyola, els sectors reformistes del franquisme d'acord amb els EUA (i evidentment, amb la CIA), legalitzaven el P" C" E carrillista. Quan a la nit trobarem en Jaume Vidal Amengual i un grup d'amics seus, militants del P" C" E, celebrant l'esdeveniment, uns companys de l'OEC els felicitarem, malgrat les nostres diferències polítiques. Beguérem unes copes plegats. *L'Estaca* o *La Internacional*, cantades per militants dels dos partits, ressonaren en aquell petit bar de Deià on ens havíem trobat. Amb el temps tots sabríem les brutors dels pactes Carrillo-franquisme. La "unitat sagrada" del P" C" E amb la monarquia de Juan Carlos. Però en aquell moment -Setmana Santa de 1977- encara no sabíem -malgrat ja intuïm quelcom- de tota la putrefacció de Carrillo i els diferents comitès de direcció provincials que li donaven suport.

Els partits comunistes que no acceptàvem la reforma (MCI, OEC, PORE, PTE, POUM...) érem silencis

Nosaltres - l'OEC - no vèiem tan pròxima la nostra legalització. Els partits comunistes que no acceptàvem la reforma érem sistemàticament silenciats i marginats. Premsa, ràdio i televisió no en volien saber res, de comunistes i republicans. Per a nosaltres, els militants d'OEC, aquella havia estat una setmana de molta feina. Record repartides de fulls per s'Arenal, amb Antònia Pons. Repartides de fulls i revistes de les COA (Comissions Obreres Anticapitalistes) amb Domingo Morales, Joan Albert Coll, Antonio Muñoz i altres camarades del front obrer per Lluçmajor, Inca i Lloseta. Aquella nit estava ben cansat. De totes maneres, mentre cantàvem amb Jaume Vidal i els altres companys, pensava que els carrillistes tenien molta més sort que nosaltres. El P" C" E, com tots ja havíem imaginat, seria l'únic partit amb etiqueta de "comunista" que es podria presentar legalment a les eleccions del 15-J. Els altres partits comunistes (OEC, PTE, MCE, POUM, AC, etc.) ens hi hauríem de presentar camuflats sota la ficció d'unes agrupacions d'electors. Al Principat, l'aliança entre AC, POUM i OEC s'anomenava *FUT* (Front per la Unitat dels Treballadors). A les Illes, on hi havia implanta-

Militants comunistes de l'OEC. A diferència del carrillisme (P" C" E), els militants revolucionaris lluitaren activament en defensa del poder dels treballadors, per l'autodeterminació de les nacions oprimides i per la República.

ció ni d'Acció Comunista (AC) ni del POUM (Partit Obrer d'Unificació Marxista), els comunistes ens presentàrem sota la disfressa de FTI (Front de Treballadors de les Illes). Nosaltres (l'Organització d'Esquerra Comunista) no seríem legalitzats fins passat l'estiu del 77, quan ja la reforma s'havia anat consolidant. La banca capitalista només oferí préstecs, milions de pessetes, als partits del consens amb el franquisme reciclat. Tan sols qui acceptà la monarquia, la unitat d'Espanya i el manteniment dels aparats d'Estat heretats del franquisme, pogué participar-hi amb un mínim de possibilitats. Premsa, ràdio i TVE jugaren fort a favor de P" C" E, AP, PSOE i UCD, que -juntament amb les organitzacions nacionalistes de la burgesia basca i catalana- eren els partits amb el suport del capitalisme internacional -la Trilateral- i l'imperialisme nord-americà.

Els carrillistes (P" C" E): avantguarda de la lluita contra el dret d'autodeterminació i el republicanisme

Els comunistes d'OEC -apart de no estar legalitzats- no rebérem ni una pesseta de cap banc. A Mallorca, la campanya la férem amb dues-cents mil pessetes -ajut econòmic dels militants. Els partits d'ordre abans esmentats funcionaven -per a pagar propaganda- amb desenes i centenars de

milions. La dreta (UCD), per exemple, a més de tots els diners de la banca, disposava de tota la xarxa administrativa del franquisme i de la majoria de mitjans de comunicació.

La victòria del franquisme reciclat (UCD) era d'esperar. Igualment el relatiu enfonsament del carrillisme també es veia venir. La burgesia ja tenia, amb el PSOE, el partit que en els propers anys havia de servir per a portar a terme una de les reconversions econòmiques més dures i antipopulars de tot Europa. El P" C" E, és a dir, el carrillisme, ja s'havia cremat molt fent acceptar als seus militants tot el que els havia fet acceptar (el primer dia de la legalització, Carrillo els va fer besar la bandera de Franco, entronitzant-la en la primera reunió legal que feia el Comitè Central del P" C" E d'ençà la guerra civil).

Fent tornar monàrquics uns militants fins aleshores republicans; atacant el marxisme revolucionari i rebutjant l'herència revolucionària de Lenin i els grans clàssics del socialisme científic; destruint el que restava de partit dels treballadors per a convertir el P" C" E en un simple front electoral democràtic-radical -sovint dirigit per fills d'antics dirigents feixistes- sense cap mena d'unió amb el comunisme; propiciant -com es veuria de seguida- la signatura de tota mena de pactes antipopulars -Pacte de la Moncloa- que carregava

damunt l'esquena del poble tot el pes de la crisi capitalista; desgastat per haver estat anys i més anys lluitant contra les experiències més avançades del moviment obrer -la democràcia de base, el consellisme, la unitat obrera enfront la divisió sindical; defensant la "sagrada unitat d'Espanya" que consagraria aviat la Constitució; lluitant aferrissadament per fer oblidar l'heroica lluita guerrillera dels anys 50 i 60 contra el feixisme, les tortures i assassinats de la dictadura contra el poble de totes les nacions de l'Estat (qüestió tabú per al carrillisme)... el carrillisme poca cosa podia fer ja per a la burgesia que no hagués fet en els darrers deu anys. La seva legalització era el pagament que el sistema donava pels seus inestimables serveis a la causa de la consolidació de la reforma monàrquica i capitalista.

La traïció dels líders

Tant per a la monarquia com per al capitalisme, comptar amb un P" C" E domesticat era una necessitat urgent que venia de molt lluny. Lluís Maria Xirinacs ho explica a la perfecció en el seu llibre *La traïció dels líders* (volum II). Ara ja no són un secret per a ningú, els contactes Carrillo-Juan Carlos-Suárez. D'ençà el 1977 s'han escrit multitud de llibres de memòries i ja és un lloc comú saber diu a dia com va anar el pacte entre el franquisme reciclat i la pretesa oposició. Sorprenentment, el rei Juan Carlos en persona conta que fou el primer de connectar amb Santiago Carrillo en vista a la futura legalització del P" C" E, ja en l'any 1974, quan encara només era príncep i quan tot el règim hi podia estar radicalment en contra.

Són divertides les temeroses frases que sobre aquesta qüestió n'iniciaren la confidència a José Luis de Vilallonga, dinou anys després.

- "La veritat és que no sé si t'hauria d'explicar això. Encara avui és un tema tan delicat... Hi ha gent que quan s'assabenti que jo ja pensava legalitzar el Partit Comunista essent encara príncep d'Espanya... Diran... no ho sé... Diran que em disposava a enganyar-los... a traïr-los" (*Arreu*, p.2).

Explica [pàgs. 218-224 de *La traïció dels líders* (II)] que coneixé Nicolae Ceaucescu, president de la Romania socialista-degenerada, a les festes commemoratives del xa de l'Iran a Persèpolis. Aleshores el líder romanès li digué que coneixia molt bé Carrillo, estiuant a Romania.

Hom se n'adona com, finalment!, funcionà la política de *reconciliación nacional* [amb els sectors liberals del feixisme i el capitalisme]. D'ençà l'any 1956, el P" C" E s'havia especialitzat a llançar missatges envers el feixisme i uns hipotètics sectors democràtics del capitalisme. No res de basar un partit de classe en camí d'anar agrupant l'avantguarda més combativa dels

E P ! !

**PARES, EDUCAU-ME EN CATALÀ,
A MALLORCA HI HA EL MEU FUTUR**

L'ANTIFRANQUISME A MALLORCA (1950-1970) III part

de M. López Crespí

Cada quinze dies a L'ESTEL de Mallorca (d'agost del 1996 fins a l'agost del 1997)

Per demanar números endarrerits, telefona al **26 50 05**

treballadors, la pagesia, la intel·lectualitat antifeixista.

Com a oient i corresponsal de l'emissora de Carrillo (*Ràdio Espanya Independent*), record a la perfecció les continuades prèdiques democràtico-burgeses d'allò que, en teoria, hauria d'haver estat una emissora comunista, leninista, al servei d'un canvi radical de la societat d'exploitació capitalista. Però la política de Carrillo havia trobat un bon oient: el futur rei d'Espanya, el príncep Juan Carlos. Tot un èxit de la política de col·laboració de classes carrillista, tenir per seguidor el futur rei d'Espanya, malgrat mai no funcionàs la famosa *Huelga Nacional General Pacífica*!

Lluís Maria Xirinacs explica les traïdes de la transició

Per no perdre el fil dels esdeveniments seguirem punt per punt la magnífica descripció que Lluís Maria Xirinacs fa d'aquests primers contactes del P"CE amb els enviats personals de Juan Carlos.

"A la primavera de 1974 convocà [el príncep] 'un amic molt íntim' -creiem que es tractava de Manuel Díez Alegría, ambdós de pura corda pro-ianqui- i de qui no diré el nom, puix que no crec que li agradi veure's barrejat públicament en aquesta història'. Li féu l'encàrrec de sondejar només verbalment Carrillo, en el més absolut secret. No li agradava la missió. 'Li vaig explicar que era l'únic en qui podia dipositar tota la meua confiança', va dient el rei. El juny del 74, via Europa, volà el missatger a Bucarest. Ende-bades lliurà una carta de presentació del príncep d'Espanya. Fou detingut durant dos dies. Finalment, el rebé Ceaucescu. De viva veu li féu avinent que comunicés al seu amic Carrillo que el futur rei d'Espanya legalitzaria el partit comunista si Carrillo confiava en ell i no s'hi oposava. El missatger tornà quinze dies després d'haver partit".

Gregorio Morán ens conta encara moltes més coses de les que en el seu moment havia confessat el rei a Villalonga. Vegem què diu d'aquest afer l'ex-ministre d'Afers Estrangers del PSOE: "Quan el tinent general Manuel Díez Alegría, aleshores cap de l'Alt Estat Major, féu un viatge a Romania, no suficientment explicat al Generalíssim, fou destituït fulminantment. Ningú que conegués Díez Alegría i les coordenades intel·lectuals i polítiques en què es movia un cap de l'exèrcit, no fóra capaç d'imaginar-se aquest home enfilant contactes amb forces antifranquistes en l'estranger i menys encara amb Santiago Carrillo i el Partit Comunista" (*Arreu*, p.2).

Totes aquestes provatures, contactes, missatges, cartes, etc., servien per a anar perfilant el tipus de transició que finalment es faria a l'Estat, sota la direcció política total i absoluta del gran capital i dels aparats d'Estat i personal heretat del franquisme.

En el llibre de José Luis de Villalonga (*El Rey*, p. 105 i ss.) podem anar seguint, punt per punt, el desenvolupament del fullotó que portaria, l'abril del 77, a la legalització del carrillisme (P"CE).

"Un mes o dos abans que Juan Carlos d'Espanya fos definitivament nomenat cap d'Estat (1975), un ministre romanès entrà clandestinament a l'Estat espanyol, ajudat pels comunistes. Fou avisat l'intermediari a Madrid i finalment es veié amb el príncep. Ceaucescu responia: 'Carrillo no mourà un

Santiago Carrillo i els membres de la "Junta Democrática" conversen amb el dictador anticomunista Nicolas per anar abandonant la lluita pel socialisme, per la República i per l'autodeterminació de les nacions oprimides per l'Estat espanyol.

dit fins que no siguem rei. Després caldrà concertar un termini, no gaire llarg, perquè es faci efectiva la vostra promesa de legalització".

El rei digué a Villalonga: "Vaig respirar tranquil per primer cop des de feia temps. Carrillo no llançaria la seva gent al carrer".

Ben cert que el carrillisme feia tot el possible per a controlar el poble i que aquest no posàs en qüestió cap de les herències del franquisme (aparats d'Estat repressius, monarquia, unitat d'Espanya, sistema capitalista, etc).

El carrillisme a Mallorca: donar la mà a la Policia que ens apallissava

A Mallorca, la direcció Cámara-Vílchez-Ribas manava donar la mà a la Policia armada que ens apallissava. Aplaudia aquesta política de no remoure el passat d'assassinats i tortures del feixisme, el periodista Antoni M. Thomàs (responsable polític del carrillisme illenc -P"CE- durant una curta temporada). El carrillisme no sabia què fer per anar bastint ponts entre el poble antifeixista i el franquisme reformista!

A Madrid, després de la sangonosa matança d'advocats laboralistes (Atocha, 23/24-I-77), el P"CE, al posterior enterrament dels advocats, ordenà el silenciament

dels-crits espontanis de "Espanya, mañana, será republicana", "Fascistas, vosotros sois los terroristas", i féu fent estripar -mitjançant el seu servei d'ordre- totes les banderes republicanes que els militants i sectors populars, espontàniament, havien portat a la manifestació.

A poc a poc, el pacte secret monarquia-carrillisme s'anava concretant en la pràctica. Encara mancaven quatre mesos perquè Carrillo entronitzàs públicament la bandera de Franco en totes les seus del P"CE, fent callar i expulsant tots els militants republicans i marxistes-leninistes. L'ala més corrompuda i podrida del carrillisme, somniant poltrones, l'escalfor del poder, anava tirant al fons, ara la bandera de la revolució socialista, ara la republicana o la de la llibertat de les nacions oprimides; més endavant arribaria el torn al leninisme, al tipus d'organització per cèl·lules... en la desfeta, l'herència històrica del P"CE es fonia com un bocí de sucre dins un tassó d'aigua, només en olorar sous institucionals, poder personal. Més endavant el carrillisme esdevingué l'avantguarda de la lluita contra les assemblees obreres, la democràcia directa, el consellisme, i de tota política popular antipactes i de resistència enfront la crisi capitalista.

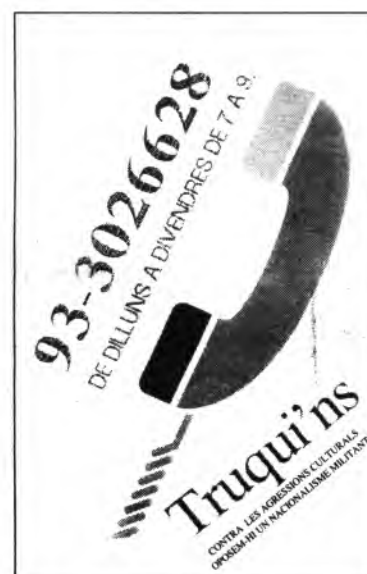

Alguns membres de la direcció comunista de les Illes (OEC): Miquel López Crespi, Pere Tries, Francesc Mengod, Jaume Obrador, Carles Maldonado, Aina Gomila, Antònia Pons, Mateu Ramis, Llorenç Febrer... Hi manquen (entre d'altres): Antoni Mir, Mateu Morro, Dora Muñoz, Margarita Chicano Sansó, etc. Els militants comunistes eren blasmat com a "feixistes" per part del carrillisme (P"CE).

El carrillisme (P"CE) acusava els partits comunistes de ser agents del franquisme

Però la legalització -som a començaments de 1977- encara no s'ha esdevengut. El termini pactat amb Ceaucescu per a legalitzar el P"CE, "no gaire llarg", fou d'un any i mig. Xirinacs diu (pàg. 219 del llibre *La traïda dels líders*): "Arias no era de la corda del Rei. I Carrillo esperà, amb Arias pacientment i amb Suárez d'una faïç intel·ligent i ardida". Els pactes, a partir d'ara, es faran amb el franquisme reciclat, directament. La línia directa amb la monarquia borbònica s'establiria així: Juan Carlos-Suárez-José Mario Armero. I quan un pensa que aleshores -i ara també!- el carrillisme acusava els partits autènticament comunistes de ser agents del franquisme! Fa feredat comprovar tanta putrefacció política en uns dirigents!

El rei, Suárez i Carrillo -mitjançant Armero- ho pactaren tot a partir de setembre de 1976. Establits els contactes permanents amb la monarquia, esdevingué el P"CE peça clau -momentània- per a acabar amb el republicanisme a l'Estat i amb qualsevol força política autènticament comunista o revolucionària, "Armero presenta [escriu Xirinacs a les pàgs 219-224], de seguida, unes quartilles de Carrillo a Suárez en les quals li feia avinent que no volia 'girar la truita', que calia un govern provisional de reconciliació nacional de la dreta, el centre i l'esquerra. Si no es podia fer immediatament (que fàcilment renuncià Carrillo a un govern provisional!), exigí al govern Suárez que legalitzés tots els partits (també, ben fàcilment, renunciaria a això), que fes eleccions a corts constituents i que, mentrestant, governés per decret llei d'acord amb l'oposició (condició igualment oblidada). També demanà un passaport per tornar a l'Estat espanyol acollit a la llei d'amnistia del juliol. Això ho explicà Alfonso Osorio, que contra Suárez veia impossible la legalització del PCE mentre fos vigent l'article 172 del codi penal tot just reformat (14-VII-76), que vetava el pas als partits 'que, sotmesos a disciplina internacional, pretenguin instaurar un règim totalitari', expressament inclòs a suggeriment d'Osorio per evitar la legalització del PCE. Osorio patia el contagi de l'anticomunisme visceral característic de la gent de la CIA". Ω

En Gabriel Llopis ha obert ja va un any el **Magatzem L'Agrícola** a so n'Espanyol. Vén productes per a l'agricultura i per animals de companyia.

Na Maria dels Àngels García, natural de Bons Aires, regenta des de fa 2 mesos l'oficina d'**AXA Mare Nostrum** a so n'Espanyol.

Na Concepció Armengol, d'ascendència inquera, regenta des de fa un any la **Botiga de Modes Coco's** a Santa Caterina.

En Josep Cabrilla, natural d'Andalusia, regenta des de fa 25 anys el **Bar Progrés** a Santa Catalina. És un bar del Madrid, però també hi van els dels Barça.

Robots mentals

Tenc al meu davant un dibuix de qualque espècie de dinosaure, amb un cos de rèptil agegantat i protegit per poderoses escates, les seves terribles urpes i el seu cap ridículament petit. Al seu costat una llegenda: "Ausgestorben: zuviel Panzer, zuwenig Hirn" (Extint: massa cuirassa, massa poc cervell).

La massa dels homes serveixen a l'Estat així, no com a homes davant de tot, sinó com a màquines, amb els seus cossos. Són l'exèrcit permanent, i els reclutes, carcellers, policies, somatens, etc. En la majoria dels casos no hi ha ni rastre de judici lliure o de sentit moral; i, potser podrien fabricar-se homes de fusta que servien igual que ells. No ens mereixen més respecte que els espantaocells o que un caramull de fems. Valen tant com valen els cavalls o els cans. No obstant això, aquest tipus d'homes solen ser considerats bons ciutadans. Uns altres -com la majoria de legisladors, polítics, advocats, ministres i funcionaris- serveixen a l'Estat principalment amb els seus caps; i poques vegades fan distincions morals; hi ha les mateixes probabilitats que serveixin al dimoni que a Déu. Molts pocs, -herois, patriotes, màrtirs, reformadors en un sentit ample, i homes- serveixen a l'Estat també amb les seves consciències, els qui els duu a resistir-lo en la majoria dels casos; per això, l'Estat els tracta com a enemics...

No violència per a des-robotitzar

Tota acció no-violenta consisteix en fer ressorgir l'home del robot a que ens enfronten els defensors de l'ordre establert.

La conversió en massa dels adversaris és, no obstant això, fàcil de comprendre: basta adonar-nos que els altres -els nostres adversaris- són homes com nosaltres: els guàrdies i policies eren sovint obrers i camperols; estaven sense feina; "algú" els va proposar una feina estable i ben pagada. Que voleu que facin aquells que, sense tenir idees polítiques o nacionals, tenen una família al seu càrrec? Després d'això, han estat sotmesos a un adoctrinament intensiu, com: "Heu d'atacar a aquests nacionalistes, a aquesta catalanistes -perquè sempre s'ens considera així en aquesta casos-; és gentola, no fan res; són ells els qui us ataquen i posen la pàtria en perill; quan els apallisseu, tota aquesta gent s'escapará plena de temor".

Però què passa si la "gentola" no vol fugir i s'estima més

deixar-se matar sense moure-se? Si el seu valor i abnegació resulten evidents, inclús per a l'enemic més obtús que no arriba a reconèixer en el manifestant el retrate-tipus" que li havien presentat els oficials de la repressió?

Històricament se comprova que per aquest procediment s'aconsegueix esbucar les consciències de les Policies polítiques més embrutides.

En canvi, quan s'han tirat les primeres pedres o s'han disparat els primers trets, tota conversió en massa de l'adversari resulta impossible: les forces de la repressió han deixat d'estar constituïdes per homes, només estan formades per soldats, o sia, robots, al servei dels interessos dels privilegiats.

Davant del prejudici caparrut

Quant aquells a qui es dirigeix la manifestació es tanquen a tot argument racional en virtut dels seus prejudicis i de les manipulacions de que ha estat objecte, sovint són necessaris l'esperit de sacrifici i sofriment voluntari dels manifestants per esbucar el mur de prejudicis, per mitjà d'un canvi en la disposició emocional dels observadors, fer-los accessibles a arguments racionals.

En les accions violentes passa fàcilment que els sectors interpel·lats oscil·len entre les forces contraposades de la raó i del sentiment, i que les reaccions emocionals fan impossible una solució racional del conflicte. En les accions desproveïdes de violència física i formalment "civils", l'element emotiu actua generalment com a recolzament de l'argument racional. L'estratègia de Gandhi i de King davant una població impermeable a l'argument racional, consistia en tractar de canviar la seva posició no solament amb mitjans no-violents de pressió sinó també, i sobretot amb una cridada als seus sentiments.

Són homes? O són fortificacions i polvorins mòbils, al servei d'algun home sense escrúpols en el poder?

De la mateixa manera, no s'aturen d'aferrar-se a la seva vida insensata, a les seves fàbriques, tribunals i presons, als seus cadafals i a les seves guerres, els homes a qui el cristianisme convidava a l'alliberament, a una vida lliure i sàvia.

I aquests homes declaren que no donaran una passa, que no faran cap gest per a canviar de vida abans de conèixer, amb precisió, com s'organitzarà la seva nova existència.

M. López Crespi: Premi de Novel·la Valldaura 1997 (Barcelona)

Aquí podem veure els dos escriptors més guardonats dels Països Catalans (Miquel Ferrà Martorell i Miquel López Crespi) al costat de l'historiador Pere Xamena Fiol.

L'escriptor de sa Pobla, **Miquel López Crespi**, col·laborador de **L'Estel** i del **Diari de Balears**, ha guanyat la tercera edició de l'important premi de novel·la **Valldaura 1997** (Barcelona) amb l'obra *Estiu de foc*, que serà publicada per **Editorial Columna**. **M. López Crespi** havia guanyat recentment prestigiosos premis de poesia a Tarragona, Alacant i Barcelona amb els llibres *Terra de ningú*, *Anyada de sang*, *Hivern* i *Record de Praga*.

Estiu de foc és una novel·la ambientada a Mallorca durant la Guerra Civil. L'autor, que ha

estudiat acuradament el desembarcament de Bayo a Manacor, la conquesta d'Eivissa i Formentera per les tropes republicanes, el món obrer dels anys vint i trenta, reviu en la seva obra el món dels voluntaris que fa més de seixanta anys intentaren alliberar les Illes del feixisme. Relat històric, *Estiu de foc* recrea les vivències d'un grup d'infermeres catalanes que participaren en el desembarcament republicà a Manacor. El novel·lista català **Isidre Grau** va destacar, en l'acte de presentació del veredict del jurat, "la qualitat de l'obra guanyadora". Ω

Quàquers: evangèlics de la no violència

Aquesta gent, al mateix temps que expressaven la seva simpatia per les meves idees sobre la il·legimitat, com a cristià de la guerra i de tota violència, em varen instruir sobre el que representava la seva religió. Els quàquers prediquen amb l'exemple, des de fa dos segles, el manament de la resistència no-violenta al mal. Mai han utilitzat armes per a defensar-se. Els opuscles dels quàquers, les seves revistes, els seus llibres, demostren de manera irrefutable que el cristià té el deure de posar en pràctica el manament de resistència no-violenta al mal.

Els seus raonaments i les seues testes demostren així mateix que la guerra és inconciliable amb una religió basada en la voluntat del bé i de la pau per els homes: la guerra és allò que mutila i que mata a la criatura humana. I els quàquers afirmen que res ha contri-

buït tant a l'oscuriment de la veritat cristiana als ulls dels pagans, res ha perjudicat tant a l'expansió del cristianisme en el món, com la negació d'aquest manament per persones que es diuen cristianes, com l'autorització donada als fidels de Crist de fer la guerra violenta.

Els quàquers declaren: l'ensenyança de Crist només se pot estendre pel món i entrar en la consciència dels essers, no per l'espasa i la violència, sinó per la resistència no-violenta al mal, per la dolcesa, la humilitat i l'amor a la pau. I també per l'exemple d'harmonia, pau i amor entre els fidels d'aquesta ensenyança.

"Lluny d'indicar el fracàs de l'acció no-violenta, la repressió permet sovint posar en evidència la crueltat del sistema polític al qui s'oposa, privant-lo d'aquesta manera del suport popular".

JAUME TALLAFERRO Ω

El PSOE demana a Defensa una llista de militars alcohòlics

El grup parlamentari socialista ha sol·licitat al ministeri de Defensa que redacti i faci pública una llista de militars professionals en actiu que tinguin antecedents d'alcohol i violència al llarg de la seva carrera militar. Aquesta petició fou feta arrel del sargent Juan Carlos Miravete, presumpte autor de la mort per tret de pistola del caporal Samuel Ferrer al quarter de Candanxú. Ω

Detingut un coronel amb 116 quilos d'haixix

La Guàrdia Civil va detenir la setmana passada a Maximiliano Amaro Lasheras, coronel del "Cuerpo de Intervención Militar*", en situació de retirat, per tenir 116 quilos de resina d'haixix. La detenció se va produir a l'Estació Marítima de Ceuta durant l'embarcament de vehicles amb destinació a Algecires. El coronel duia un sobre amb 300.000 pessetes en bitllets. A dins el seu vehicle foren trobats 116 quilos d'haixix, amagats davall del seient de darrera i a dins una maleta que estava a dins el portaequipatges.

* espionatge militar. Ω

El fiscal demana un any de presó i set d'inhabilitació pel marit de na Roció

El fiscal demana un any de presó menor i set d'inhabilitació absoluta pel gendre de la cantadora espanyola Roció Jurado. N'Antoni David Flores i el seu company de patrulla, Marco Antonio Jurado, acusat de quedar-se amb 50.000 pessetes d'una

multa posada a un ciutadà francès el 12 d'agost de 1995 quan se trobava donant servei com a agent de la Guàrdia Civil. La defensa, que demana la lliure absolució, manté que no hi va haver intenció de quedar-se amb els doblers, sinó que se va tractar "d'una infracció reglamentària d'índole intern", ja que confongueren el butlletí de denúncia i cobraren en efectiu sense haver realitzat el procediment. Ω

El cap de la Guàrdia Civil de Girona titlla de renegats als que se'n van als Mossos

El cap de la Comandància de la Guàrdia Civil de Girona, el tinent coronel Hilario Pérez Herbada, qualifica "d'espies" i "renegats" als agents de l'institut armat que volen abandonar el cos per passar-se al Mossos d'Esquadra, segons un document a que ha tingut accés la cadena Ser. Aquest comandament considera que aquests agents podrien desvetllar a la policia autonòmica dades internes del cos.

El suboficial que signa aquesta nota interna afirma que el tinent coronel va agafar una rabieta per no tenir coneixement dels contactes de dones d'alguns guàrdies civils de tràfic de la zona de Figueres amb el delegat

de la Generalitat de Girona, Xavier Soy, per interessar-se pel futur dels seus marits.

Els Mossos d'Esquadra assumiran les competències de tràfic a les comarques de Girona a partir del mes d'abril de 1998. Ω

Encarcelen tres guàrdies civils per narcotràfic

La jutge titular de jutjat d'ins-trucció número 7 de Marbella, Mariana Peregrina, ha decretat l'ingrés a la presó de tres guàrdies civils detinguts en aquesta localitat per assumptes relacionats amb les drogues, i també ha tancat a la presó les seves dones i al fill d'un subintinent. Els membres de la Benemèrita admeteren en la seva declaració davant la jutge haver permès l'entrada de droga, encara que indicaren que no la tocaren. En l'operació en que foren capturats se decomissaren 2.500 quilos d'haixix. Ω

Roldán: "Conec els pagaments amb droga als confidents des de que vaig fer la primera comunió"

L'ex director de la Guàrdia Civil Luis Roldán va afirmar durant el judi-

ci del cas Ucifa que se celebra a l'Audiència Nacional que "sabia que se pagava als confidents de les forces de seguretat de l'Estat amb droga des de que vaig fer la primera comunió". En Roldán, que fou traslladat per a testificar des de la presó de Brieva (Àvila) on està ingressat, va assenyalar que no se disposava de doblers per pagar als confidents, i que encara que no estava autoritzat expressament el pagament amb droga, era un fet notori, no sols en la Guàrdia Civil, sinó també en les altres forces de seguretat. En Roldán, que va testificar durant una hora i mitja va informar que en el cas Ucifa, no solament s'havia pagat als confidents amb droga, sinó que també se'n havia importat, al qual cosa suposa un descàndid per a la institució. Ω

Suspés judici contra quatre guàrdies civils a Formentera

El judici contra quatre guàrdies civils i un membre de la policia local de Formentera ha estat suspés degut a que un dels acusats, el membre de la Benemèrita Pedro O.C., no va tenir oportunitat de presentar un escrit de defensa al no haver-li designat un advocat d'ofici. El fiscal demana 18 mesos de presó i varis anys de suspensió pel principal acusat de detenció il·legal i maltractes.

Un agent de la Guàrdia Civil que estava destinat al lloc de santa Eulàlia d'Eivissa, ha estat detingut pels seus propis companys acusat de coaccions i amenaces a l'amo d'un bar a fi que li entregàs cocaïna. La víctima, l'amo del Bar Cocodrilo d'Eivissa, va formular al denunciat cansat d'haver donat droga a l'agent, sempre sota amenaces. Durant dos mesos se va sotmetre a l'agent a un estricte control fins a la seva detenció. És de remarcar que foren els seus propis companys els qui han volgut dur a terme la seva detenció per a "netejar" la imatge que estava donant al Cos l'acusat. Ω

Un guardia dice que por falta de dinero daban droga a los confidentes

Si ELS FONS RESERVATS NO ES FESSIN SERVIR PER COMPRAR JOIES A LES SENYORES DELS MINISTRES...

Drets davant les forces d'ocupació espanyola

Sovint, pel senzill i simple fet de parlar la nostra llengua i a canosta o dur un adhesiu de "CAT" al cotxe, la població indígena ha estat maltractada, vexada i retinguda per les forces de policia colonials.

Per això cal estar informats de com actuar en tals ocasions. Independentment d'allò que hàgiu fet, cal conèixer els nostres drets (teòrics) ni que en acabat siguin violats.

Primer us han d'informar del motiu concret de la vostra retenció o detenció, d'una manera clara. Nor-

malment detenen sense justificació, per fer-te passar una mala estona, tan mal acompanyat. Si no et diuen el motiu serà una DETENCIÓ IL·LEGAL. No obriu la boca ni declareu. Exigiu la presència d'un advocat, millor si és conegut (en cas de detencions en tota regla o tortures pot entrar en acció gent que es fan passar per advocats), a fi que sigui present en els reconeixements d'identitat. Si no en coneixeu cap, teniu dret a un ADVOCAT D'OFICI.

Encara que no declareu res, teniu

dret a parlar amb el vostre advocat sempre que us plagui; així mateix teniu dret que la vostra família (o qui desitgeu) sigui informada de la vostra detenció.

Com podreu suposar, tot açò sol ser teoria dels drets humans solament. Allò corrent és que us agafin, al vol, emmanillats, a crits o coses per l'estil. No us diran el motiu de la detenció. Us llançaran esguards desafiants, amenaces, preguntes sense resposta... Però vosaltres practiqueu la no-violència, no els mireu a la cara car segurament us bufetejaran (no volen ser identificats, segurament).

Potser et fiquin dins una cel·la

mentre tu els demanes de complir els teus drets "constitucionals". Normalment ni et contestaran, miraran d'acollonir-te i potser diguin que ets un "enterao" que sap massa. Tanca la boca i si t'apallissen, ho contes al teu advocat. Si per circumstàncies "estranyes" no hi ha advocat, acudeix al jutge de guàrdia.

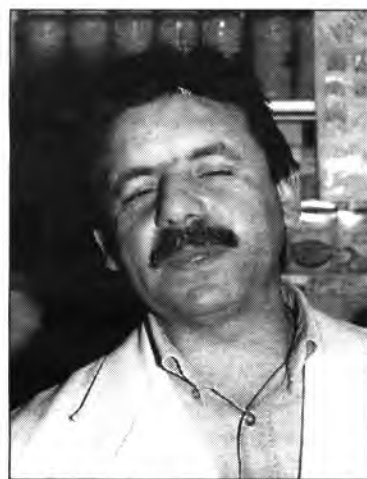
Si allò que volen és multar-te i no pas detenir-te, pots negar-te a identificar-te fins que et diguin el motiu. Si t'identifiques, el teu deure és demanar-los el número de placa. Si més no, és la legalitat "constitucional" vigent. (Traduït de l'Andalus, del fanzine JALEO Ap. 2603-Cadix/Kai 11080, adaptat). Ω

Na Joana Sales és l'encarregada de la Botiga Ortopèdiques Ajudes Tècniques que fa 4 mesos s'ha obert a santa Catalina.

N'Antònia Martorell de Caimari és la titular de l'Assessoria Fiscal Caimari a Santa Catalina. Aquests dies està ben enfeinada amb la Declaració de Renda.

En Joan Sabater que viu a la barriada de ses Veles, fa 8 anys que regenta un lloc d'envinagrats al Mercat de santa Catalina. Aquest lloc, el va obrir son pare fa una cinquantena d'anys.

Fa mig any que na Catalina Torres ha obert una Botiga Isotèrica a santa Catalina. Ven llibres, candeles i practica el Tarot.

L'esperit republicà

El nacionalisme tou, una estratègia que s'ha d'abandonar

EN JOAN QUETGLES, PROFESSOR DE FILOSOFIA

És fantàstic! Ara, al cap de més de mil anys d'història de la nació catalana, surten uns polítics i es declaren decidits a "dissenyar" una nova data per al Dia Nacional de Mallorca. La iniciativa és d'Unió Mallorquina; i Na Mária Antònia Munar, l'advocada per a impulsar l'establiment "institucional" d'aquesta "Diada" nacional mallorquina. La data proposada, com sabeu, és la del "12 de setembre". El motiu de la commemoració seria la promulgació d'unes "Franqueses del Regne de Mallorca" del rei En Jaume II. La base d'argumentació de la dissenyadora és que En Jaume II, fill del rei En Jaume el Conqueridor, fou el primer monarca del recent creat Regne de Mallorca, que les "Franqueses" era una confirmació de les llibertats dels mallorquins i que, per altra banda, la commemoració no seria d'un fet d'armes, sinó d'un fet civil, pacífic, constructiu. Amb aquest disseny de "Diada", el Consell Insular i els partits polítics impulsarien un nou model de "Dia Nacional" que cultivaria tot de valors morals i cívics del poble de Mallorca. Vendria a ser el camí de la bonesa nacionalista contraposada a un implícit nacionalisme "intol·lerant". La pensada de Na Munar, de seguida ha tingut el suport d'IU i del PSOE. L'escull més important per a tirar endavant la idea rau amb la oposició del PSM, partit que veu de mal ull la iniciativa de la Presidenta. És un greu obstacle, perquè el PSM és reconegut arreu com el partit més genuïnament nacionalista. Per altre costat, hi ha hagut una pluja d'articles que consideraven improcedent o desbaratada la proposta. El PSM i la major part d'intel·lectuals que han opinat sobre el tema es mantenen fermes amb la defensa del 31 de desembre com a data de celebració del Dia Nacional.

Feta pública la proposta, els energúmens de "Sa Iléngo Baléa" s'avançaren a donar el suport entusiasta a la idea. El "panorama balear" quedava prou definit. El disseny de la Presidenta tenia el suport dels partits espanyols - IU i PSOE -. Hem de suposar que la direcció balear del PP veu amb creixent satisfacció aquests tipus d'iniciatives.

En aquest sentit, posant un altre exemple, és simptomàtic que el batlle de Ciutat, En Joan Fageda, s'avingués a fer una crida institucional convidant als ciutadans a participar a la "Diada per la llengua" convocada per l'OBC el passat 17 de maig. Sembla que tot estava nego-

ciat: el convit del batlle, la gran bandera del castellet i la "demanda respectuosa al Sr. Aznar perquè prengui mesures eficaces per a redreçar la situació de la llengua". Tot fa pensar que també s'havia pactat la inominació de la llengua. Era una llengua que no tenia nom. Una única vegada, va escapar l'expressió de "classes de català". Tot pactat i beneït, però l'afluència de gent fou sensiblement inferior a la d'altres convocatòries. Amb el vist i plau del PP, però sense la presència de cap membre del Govern. El PP va anar ben alerta a mobilitzar la seva gent per a la "Diada per la llengua".

Ja fa més de vint anys que s'ha imposat plenament l'estratègia del nacionalisme tou. Els resultats nefasts d'aquesta estratègia és a la vista de tothom. Els mateixos que la mantenen són els que denuncien la inutilitat dels seus esforços. El propi Antoni Mir, al discurs de la Diada, alhora que exultava pels 35 "anys triomfants" de l'Obra Cultural Balear havia de denunciar el retrocés generalitzat de la llengua catalana a les Illes, l'avanç sense treva de la diglòssia, a qualques àrees els procés de substitució ja ha completat tot el cicle, l'exemple de Calvià, etc.

Ja fa més de vint anys, N'Aina Moll ja ens retreia -ja en posava el clíxé de "radicals"- que "no hem d'anar a garrotades amb el castellans". En una d'aquelles assemblees, a l'hora de fer un adhessiu reivindicador, la proposta de Na Moll era el text "Estimem la nostra llengua". La nostra proposta -la dels "radicals"- fou la substitució de "estimem" per "lluitem", proposta que es va aprovar. Però, en aquella ocasió, no aconseguírem fer prevaler el nom de la llengua.

Al 1997, la situació nacional de Catalunya és plena de contradiccions i paradoxes. Ha quedat clar que el nacionalisme tou no duu a enlloc, a no ser a les portes del cementiri. L'estratègia tou ens desarma ideològicament i facilita la labor de l'enemic. Hom postula una política pràctica, de resultats concrets; això es tradueix en obsessió electoralista. La lògica d'aquest plantejament condueix a la negació pública de la pròpia ideologia nacionalista. El raonament positivista vendria a ser: "Posat que les amples masses no tenen una clara consciència nacional catalana, si volem una major presència nacionalista a les institucions, llavors ens hem d'adaptar a la realitat sociològica, presentar un programa polític el més moderat possible amb la fi d'aconseguir el vot

de tots aquells que són nacionalment tebis".

La lògica del sistema genera un continuum de contradiccions i paradoxes. Els mecanismes desencadenats no poden ser controlats per aquells que els han posat en marxa. Veiem un quadre general de les patologies més típiques.

Provoca una mena d'esquizofrènia sui generis. Dóna lloc a l'extensió generalitzada d'un doble llenguatge i un doble pensament entre els militants nacionalistes d'aquestes formacions. Per una banda se'ls demana que tinguin una consciència nacional clara i ferma, i, alhora, aquesta consciència ha d'expressar un pensament que nega el pensament propi. Per posar un exemple: En Jordi Pujol pensa i diu públicament que Catalunya és una nació i, alhora, per doble pensa, afirma que és espanyol. El diari ultra ABC, fa uns anys, va proclamar a En Pujol "español del año" i li va donar una medalla. En Pujol, conseqüent amb la seva lògica, en lloc de denunciar les males arts feixistes del diari i del seu director, va haver de beure el calze amarg.

Per una part, afirmen la nació, i, tot seguit, la neguen. Saben que Catalunya va de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó, però, alhora, fan un programa electoral regionalista on expressament no s'accepta la realitat nacional.

Un home pot fer dos discursos contradictoris i fer-en ús segons li convengui, però no li és possible establir una doble emotivitat. La lògica del nacionalisme tou provoca un embós de l'emotivitat, una fredor creixent i malaltissa. Al no expressar allò més profund que realment senten ofeguen el sentiment. Les emocions reprimides, a la manera freudiana, cerquen camins de descàrrega. Al ser del domini de l'irracional, aquests camins són imprevisibles.

Juren i perjuren que no són independentistes, i - la paradoxa -, alhora, per tot arreu es despleguen les banderes estel·lades. Per suposat, el doble pensament no és exclusiva dels nacionalistes catalans. Les formacions polítiques espanyoles són també nacionalistes, però del nacionalisme opressor, del nacionalisme lleig. La doble pensa hispana provoca unes conseqüències molt més nefastes. Però no és aquest el tema de l'article.

La veritat obligaria els espanyols a reconèixer la nació catalana i el seu dret a l'autodeterminació. El catalanisme tou amaga i ofega el discurs de la veritat i desacredita tots aquells que l'anuncien; amb la qual cosa va contra els seus interessos més profunds. Ω

Si no vols brou... tassa i mitja!

L'ABC de l'ultra imperial Anson, que tant sovint es fa passar per portaveu oficials de la Casa Reial Borbònica, deu estar passant a base de litres de til·la.

N'Anson, sempre tan racista i histèric contra les colònies que reclamen llurs drets, sempre més monàrquic que el mateix monarca i més espanyol que Espanya i "Las Cibeles" ballant sevillanes, ara resulta que s'ha d'engolir que la infanta Cristina, la qual treballa a La Caixa, viu a Barcelona i aprèn català, es casarà amb n'Iñaki Urdangarín, un campió euro-

peu del Barça, basc, fill d'un militant del PNB, amb HR basc, catalano-parlant, resident a Barcelona... I se casaran a Barcelona!

Anson: fes-te un rebentat de til·la amb aigua del Carme, no sia que et quedis esparlallat per notícies com aquesta! I és que la realitat i la veritat no es deixen emmotllar pels brams de Torquemades i tiranosaures com aquest esbirro dels Luca de Tena (pronazis i antisemites durant la Segona Guerra Mundial: no ho oblidem!). JAUME TALLAFERRÓ. Ω

En Joan Jaume, natural de son Serra de Ciutat, regenta del **Café es Llogaret** a la barriada des Fortí.

Fa 20 anys que en Joan Massanet va obrir els **Tallers Massanet**, de reparació de cotxes a santa Catalina.

Fa 5 anys que el matrimoni Duran-Penedés regenta el **Forn la Mallorquina** a santa Catalina.

Fa mig any que n'Yves Marelle, natural de la Bretanya de França, ha obert la **Perruqueria Unisex Yves** a l'Avinguda Argentina de Ciutat.

M a l l o r q u í !

La llengua catalana, pròpia de les Illes Balears, és oficial a Mallorca. Els teus fills tenen el dret i el deure de saber-la. Exigeix escoles catalanes al teu poble o barriada.

Frustració

MIGUEL ÀNGEL RODRÍGUEZ I FERNÁNDEZ

El Francesc estava a punt de fer vint-i-quatre anys, era molt jovenet per a tenir encara un treball fix, li deien, així és que es conformava amb treballar en una pizzeria per quatre peles mal comptades, el just per a pagar-se el tabac i algun que altre "cubata" els diumenges al vespre, suposant que no hagués de "currar" també aqueix dia i pogués sortir una estoneta amb els amics. I no era feliç.

El Xavi tenia vint-i-quatre anys, era molt jovenet per a tenir encara un treball digne, li deien, així és que es conformava amb estudiar una carrera universitària, somniant en el futur paradís que trobaria quan tingués quaranta anys i els cabells una miqueta blancs. I no era feliç.

Al Francesc, un mal dia, el foteien al carrer, ja que se li acabà el contracte escombraria que tenia; de cop i volta es trobà aturat. I no era feliç.

El Xavi acabà la carrera, però com que encara havia d'estudiar no sé quin suposat treball fix i mitjanament remunerat, doncs resulta que estava a l'atur. I no era feliç.

Era estiu, i l'escalf feia que el Francesc sués com un porc. Era de matinada i no podia dormir, així és que mirava per la finestra de la seva habitació la lluna que, allà dalt, brillava com una bombeta, amb un color

mig vermell que l'atraïa forçat l'atenció. I pensava en aquella noia que li agradava tantíssim i amb la qual no havia aconseguit sortir mai. I no era feliç.

El Xavi, al capvespre, veia com els darrers raigs de sol feien brillar els vidres del bloc de pisos que té a la banda esquerra del balcó del pis dels seus pares, on viu. Allà estava, assegut, mirant cap a l'horitzó, i pensava. Pensava en aquella noia amb la que no podria sortir mai, i una llàgrima li rajà galta avall. I no era feliç.

Al dia següent, el Francesc va rebre la trucada d'una empresa de treball temporal. Era un noi amb sort, li digueren, sols havien passat dos mesos des del seu darrer treball en la pizzeria, i ja havia trobat un altre. Això sí, li pagarien un sou de pena, una merda de sou per a ésser més exactes. Però era un noi amb sort, d'altres no tenien ni això. I no era feliç.

El Xavi aconseguí un contracte de pràctiques en una empresa. Era un noi amb sort, li digueren, no tots aconseguien un contracte de pràctiques. Enhorabona! No cobraria res i treballaria deu hores diàries sense assegurança. Era un noi amb sort, i jove, amb tota la vida per davant (per a ésser explotat). I no era feliç.

Després del primer dia de feina, el Francesc tornava a casa. Feia un calor insuportable. Anava capçot, pensatiu: quan trobaria un treball en condicions, que li permetessi tenir una casa pròpia i una vida independent?, perquè l'Anna no havia volgut ésser la seva xicota?. Aixecà la vista i, allà dalt, sobre un edifici de dotze plantes, brillava amb força l'anunci de neó d'una beguda refrescant sense gas i, al seu costat, el logotip d'una caixa d'estalvis. I no era feliç.

El Xavi estava cansat, havia hagut d'aguantar a l'idiota del seu capítol, i totes les seves bajanades, durant tot el dia, i li feia mal el cap. Caminava pensatiu pels carrers, camí de casa: què estaria fent la Núria ara?, potser estaria amb aquell noi que coneixia fa poc, i amb el qual havia començat a sortir; per què no havia volgut sortir amb ell, que l'estimava tant? Estava molt cansat. I no era feliç.

Era diumenge, i el Francesc lliurava. Estava sol a casa, molt deprimat, i és que era massa jove per a estar tan frustrat, pensava. Així és que agafà la ganiveta d'una màquina d'afaitar, s'hi ficà a la banyera

plena d'aigua ben calenta, sospirà i... tallà dur!, primer a la canella dreta i després a l'esquerra. La sang es barrejava amb l'aigua, i començà a veure-ho tot negre. Tancà els ulls i es quedà abaltit, mentre la vida se li escapava a poc a poc. Ja no havia res que pogués fer-li mal. I és que era massa sensible per a viure en aquest món.

Era diumenge, i el Xavi no havia d'anar a treballar, l'esclau no tenia res a fer. Estava molt, molt frustrat, i era massa jove per a estar tan frustrat, pensà. Obrí el frigorífic i tregué una beguda refrescant, llegí l'etiqueta i buidà l'ampolla quasi sense respirar, d'un glop. Aquell vespre el Xavi eixí al carrer amb els ulls injectats de sang i d'odi, i organitzà la ràbia; alshores descobrí que una ampolla de Radical Fruit servia per a molt més que per a contenir un refresc. I és que era massa sensible per a acceptar aquest món.

Moral d'aquesta història: la frustració és la pitjor malaltia dels joves, així és que seria convenient que el sistema no ens fes la vida més difícil del que ja és.

(Història inventada, real com la vida mateixa). Ω

Fa 4 mesos que na Margalida Manresa, d'ascendència felanitxera, regenta el Centre Ortopèdic Europeu (COE) a santa Catalina.

En Manoutchehr Derakhchan, natural de l'Irà, regenta des de fa 10 anys la botiga d'emmarcació i decoració Belatíco a santa Catalina. Recentement ha obert a la mateixa botiga una galeria d'art.

En Ricard Aba, que viu a ne's Figueras de Marratxí, acaba d'obrir la Botiga Internet Centre a santa Catalina. Distribueix i instal·la internet i altres components informàtics.

Fa 15 anys que la Família Escapés va obrir la Botiga Anabel a santa Catalina. Són especialistes en vestits de ballet, aeròbic, disfresses, vestits flamencs, etc.

Zaplana contra TV3

Plataforma per la llibertat d'informació Un poc d'Història

Des del passat divendres, 2 de maig, TVV ha tallat malintencionadament el fluid elèctric de les instal·lacions d'Acció Cultural del País Valencià al cim del Montdúver, quedant fora de servei tant l'enllaç de

Notícies 9, el segon canal de Televisió Valenciana, no té concedida la freqüència 29 per a emetre a la Safor, sinó la 56 per a la "província de València".

microones -que dona senyal a tots els repetidors del sud del País Valencià-, com el reemissor de UHF (Canal 29) que dona servei a la comarca de la Safor.

Posteriorment el Canal 29 UHF

va ser ocupat pel segon canal de TVV amb una carta d'ajust.

Acció Cultural del País Valencià (ACPV), propietària dels repetidors que fan arribar TV3 al País Valencià, va restablir el senyal de TV3 a les comarques del sud amb la instal·lació d'un generador elèctric.

No obstant això, el conflicte no està tancat, ja que a la comarca de la Safor la freqüència que ocupava TV3 l'està utilitzant TVV per emetre la carta d'ajust del segon canal -Notícies 9-.

Associacions i col·lectius de tot tipus han manifestat la seva indignació.

Importants càrrecs del PP de la comarca de la Safor qualificaren aquesta ocupació de freqüència per part de Notícies 9 de "robo". Els Ajuntaments de Gandia, Oliva, Tavernes de la Valldigna, Bellreguard, ..., així com la Mancomunitat de la Safor, amb els vots favorables del PSOE,

PP, UV, UPV i EUPV, han demanat a Televisió Valenciana que deixi lliure la freqüència que venia utilitzant TV3, en no haver-hi problemes tècnics per no fer-ho.

Amb tot açò, ACPV ha intentat negociar per tots els mitjans amb els responsables de TVV sense treure'n cap resultat positiu. Televisió Valenciana ha anat donant llargues amb suposats problemes tècnics. Qüestions que una vegada resoltes han deixat en evidència els responsables de TVV, perquè l'única raó que mou a Notícies 9 a ocupar les freqüències de TV3 és la gran implantació de la Televisió de Catalunya a la Safor, comarca on una gran part de la població viu en comunitats de veïns equipades amb antenes col·lectives dotades d'amplificadors monocanals. És a dir, que per incorporar un nou canal de televisió cal l'adaptació de l'antena amb els conseqüents problemes (acord de tots els veïns, despesa econòmica, etc.). Cosa que els safo-

rençs hem anat fent a poc a poc al llarg dels anys. Per tant, ocupant el Canal 29, Notícies 9 aconsegueix de cop una gran audiència (que no és seva), a més de treure's un suposat competidor. Un canvi de fre-

Acció Cultural del País Valencià va interposar una denúncia per les interferències produïdes al senyal de TV3 durant l'emissió dels partits de futbol quan aquests eren retransmitits alhora per Canal 9 i TV3....

qüència per part de TV3 suposaria per al conjunt dels usuaris de la Safor una despesa de més de 100 milions de pessetes per poder tornar a veure TV3. Ω

Treis les urpes damunt Albània

PERE FELIP I BUADES

L'Estat espanyol, per "consens" de totes les forces de l'arc parlamentari, PSOE i IU-IC incloses ha enviat quatre-cents legionaris en missió conjunta amb les tropes d'Itàlia, França, Grècia, Turquia, Àustria, Romania i Dinamarca a Albània.

Durant anys, el govern albanès ha organitzat el pillatge del seu país a compte dels plans del Fons Monetari Internacional i dels especuladors.

Ni la Unió Europea, ni altra institució internacional havia dit res d'això. Quan el poble albanès s'ha rebel·lat contra el seu govern corrupte, llavors la Unió Europea ha considerat necessari intervenir.

La Unió Europea parla dels drets dels pobles, dels drets de les minories. A on queda, doncs, el dret del poble d'Albània a desfer-se del règim corrupte d'en Berisha?

A la vista d'aquests tràgics esdeveniments se confirma la sospita de que Maastricht és la guerra, la guerra sota totes les seves formes i contra tots els pobles.

Els qui volem la pau entre els pobles d'Europa, pensam que la pau no pot ser garantida si no hi ha el respecte mutu entre les nacions i els pobles, pel dret dels pobles a disposar de la seva sobirania i de la lliure cooperació de les nacions lliures europees.

És evident que la regió balcànica se troba sota el foc dels conflictes armats. Després de Bòsnia i la seva ocupació "humanitària" per l'OTAN, un altre país està amenaçat pel desembarcament de milenars de soldats en armes, autoritzats per a disparar i d'aquesta manera obrir pas a "l'ajuda humanitària".

El poble albanès, que s'ha aixecat contra les màfies-nomenklatures executores servils dels plans del Fons Monetari Internacional, volen obligar-lo a acceptar el govern de "reconciliació nacional" Berisha-Partit Socialista. Aquesta és la concepció de la "democràcia" que tenen a la Unió Europea, els Estats Units, l'OTAN, al FMI i el Banc Mundial.

Coneixem el resultat: a Bòsnia desenes de milenars de morts i cents de mils de refugiats, i tot això per a desembocar en la "cantonalització".

Cal acabar amb la guerra, rebutjar els plans de "cantonalització". Europa només pot desenvolupar-se amb la cooperació harmoniosa dels tots els pobles, sobre la base del dret a la feina, a la protecció social, als convenis col·lectius internacionals, del dret a la salut, del dret a l'ensenyança pública i gratuïta.

L'aplicació dels "criteris de convergència" de Maastricht significa posar en entredit aquests drets, amb la privatització i la desregulació. Aquesta política mina el ciment mateix dels estats nacionals d'Europa.

Els pobles dels Balcans i d'Europa ho saben: històricament, cada vegada que s'han posat en dubte aquests drets, els pobles han patit dislocació, repressió i guerra.

L'aplicació d'aquests plans d'ajustament estructural del FMI han destruït Iugoslàvia i han provocat la guerra. Aquesta mateixa política ha destruït l'economia albanesa i ha provocat com a reacció la rebel·lió popular.

A aquesta regió se creen, amb la intervenció de la Unió Europea i sota l'ègida dels Estats Units, les condicions de la dislocació i la descomposició d'Europa.

La intervenció militar a Albània -després de la de Bòsnia- pot provocar nous conflictes. Podrien ser a Kòsovo i Macedònia. Això comportaria l'implicació de Bulgària, de Grècia i de Turquia. Des de fa segles, els pobles balcànics viuen imbricats dins els mateixos territoris. La intervenció de les grans potències ha tingut com a resultat -mitjançant els "acords de Dayton"- "purificar ètnicament" Bòsnia, organitzant l'intercanvi de territoris i de pobles. I demà?

La pau, la cooperació entre els pobles i la unitat d'Europa exigeixen acabar amb els plans del FMI i amb el Tractat de Maastricht.

Cal exigir la retirada de totes les tropes de la OTAN, de l'ONU i de la Unió Europea. Ells són els responsables de la guerra, conjuntament amb els governs de la regió.

Cal exigir el dret a tots els pobles d'Europa a la pau. I això passa per l'exigència de la derogació del Tractat de Maastricht i el desmantelament de la OTAN. Ω

Ramon Llull o la perseverança

JOSEP RENÉ

Ramon Llull, el fundador de la llengua literària catalana i un dels més grans escriptors de tots els temps, és avui gairebé un desconegut. Home d'innombrables facetes, un estudi complet de la seva personalitat ens permetria veure-la i analitzar-la des dels més diversos punts de vista: com a filòsof, com a teòleg, com a literat, com a científic i finalment simplement com a home de carn i ossos.

Paradoxalment, però, Ramon Llull mai es va proposar fer literatura, ni filosofia, ni escriure obres científiques... Tota la seva intenció -manifestada a bastament al llarg de la seva obra- es pot resumir en unes poques paraules: **Que Déu fos conegut i estimat.**

Llull, tot i la seva importància en el ressorgiment de la cultura catalana, no va ser mai un patriota, un nacionalista, que diríem avui. I no ho va ser perquè, apart que en aquells moments no calia, el que movia el món era la religió. Ramon Llull, doncs, va fer la seva més gran obra d'una manera totalment inconscient, i pot ser aquest és un dels fets més importants a l'hora d'entendre-la i qualificar-la. Per a Ramon Llull, repeteixo, només hi havia un motiu de lluita: estendre la religió cristiana a tot el món llavors conegut. Aquest afany de proselitisme el va fer no solament escriure tota la seva obra, sinó dedicar gran part de la seva vida a fer viatges per terres dels que ell considerava "infidels", sobretot al nord d'Àfrica, viatges en els quals patí presó i, segons la llegenda, en el darrer

va morir a causa de les pedrades que va rebre dels partidaris de la religió musulmana.

Si, tenint en compte la immensitat del seu pensament i de la seva obra, vulguéssim escollir dos trets definitoris de Ramon Llull, de la seva obra i la seva vida, podríem, entre innombrables altres combinacions, podríem veure el seu ideal pacifista universal, i una de les característiques més lloables de la seva personalitat, la perseverança, potser perquè avui sigui aquesta qualitat la que més falta fa al poble que encara parla la llengua que Ramon Llull va establir literàriament. Avui que tothom està desanimat per qualsevol contrarietat, potser val la pena recordar l'exemple d'aquest home que va arribar a morir pel seu ideal.

Tanta era l'activitat i la dedicació de Ramon a la seva causa que li deien **Ramon lo foll**. Ja al final de la seva vida, durant un viatge a la Viena del Delfinat per intentar entrevistar-se amb el Papa, va escriure un llibre -Fantasiós- en el que rebatia aquesta acusació de bogeria. Escrivia

Ramon Llull: "Fa quaranta cinc anys que treball per incitar l'Església i els prínceps cristians al bé públic. Ara sóc vell, sóc pobre, però perseguesc el mateix fi i, amb la gràcia de Déu, perseveraré fins a la mort".

Per raons evidents, no es conserva cap fotografia de Ramon Llull, ni tan sols una pintura. Hi ha només uns dibuixos coetanis dels darrers anys de la seva vida que el mostren amb la imatge de la descripció que tenim d'ell: un home ja vell, amb una llarga barba blanca, vestit com un ermità. Un d'aquests dibuixos és el que reproduïm en aquesta pàgina. Ω

El "Libre dels mil proverbis"

De les gairebé tres-centes obres que va escriure Ramon Llull, una gran majoria -degut al seu contingut filosòfic, teològic o per altres motius- són pràcticament il·legibles pel lector actual.

Potser el millor exemple de la seva màxima obra i un dels cims de la literatura universal, el **Libre de la contemplació en Déu**, que té una extensió gairebé cinc vegades llarga com Don Quixote. I tot el llibre no és més que una llarga conversa amb Déu...

D'aquesta llarga col·lecció d'obres potser la que avui és de més fàcil lectura -i a la vegada pot donar al lector una idea aproximada del pensament de Ramon Llull i de la seva època- és el **Libre dels mil proverbis**. Aquesta obra va ser escrita per Llull l'any 1302 durant un viatge per mar. Consta de cinquanta dos capítols que tracten totes les parts del seu pensament, començant -no podia ser d'altra manera- per Déu, seguit per diversos estaments propis de l'època -el prelat, el príncep, els esclaus, els escuders... Abraça també una colla de grups vigents encara avui dia -el veí, l'amic, l'enemic, els parents, la muller... Després tracta una sèrie de virtuts -que formen la major part de l'obra- que Llull considerava imprescindibles en tot bon cristià: la fortitud, la templança, la fe, la caritat, la penitència, l'abstinència, l'oració, la consolació, la perseverança... Dos capítols -dedicats a la vida i a la mort- fan de pont entre els darrers, que són dedicats a blasmar els pitjors defectes que pot tenir un home: L'avarícia, la glotonia, la luxúria, l'orgull, l'enveja...

Com exemple d'aquests capítols i de tot el llibre en si, reproduïm íntegrament -en el català de l'època- el capítol que Ramon Llull va dedicar a parlar de les dones.

De muller

1. En ta muller, ama més fi de matrimoni que plaer.
2. Ama més en ta muller bondat que bellesa.
3. Si prens muller per ésser honrat, ab ta muller no sies trop privat.
4. No't confiis en muller mentidera.
5. Ab la tua fornicació, nodreyxs fornicació en la volentat de ta muller.
6. En fornicació està lo major contrari que pot ésser entre marit e muller.
7. Sies cast per ço que ta muller sia casta.
8. Ab amor sies privat en bona muller e ab temor de mala.
9. Abans nodresques ta muller ab amor que amb paor.
10. Amb ta muller no sies avar.
11. Guarda que ta muller no conega tos vicis.
12. No és tan gran treball e vergonya com de mala muller.
13. Ama més ta muller bella en casa que a la plaça.
14. Ama més la bonesa de ta muller que de ton fill.
15. Tos parents hagen més de poder en ta casa que aquells de ta muller.
16. Les tues costums sien pus dones en ta casa que els costums de ta muller.
17. Qui fuyg de gelosia, fuyg de gran treball.
18. Qui sovén tempta sa muller, sovén se'n penet.
19. Davant ta muller no parles de les circumstàncies de druderia. Ω

Políticament incorrecte (3)

PER JOSEP SERRA.
PRES. D'ESQUERRA REPUBLICANA-MALLORCA

Ara que, entre altres luxes, ja tenim aigua a bastament i sembla que garantida a curt i mitjà termini, tal vegada ja es pugui replantar el bloqueig a la política de creixement urbanístic indiscriminat fomentada en la manca d'aquest líquid.

Les noves urbanitzacions ja no seran un impediment per a la resta dels ciutadans, en el sentit que no ens veurem afectats per un descens en la quantitat ni en la qualitat de l'aigua que ragi de les aixetes de ca nostra. Tampoc ens ha de fer patir en aquest sentit l'increment de l'oferta en port esportius, agroturisme, turisme rural o camps de golf. Podem estar tranquils: sobra aigua entre el transvassament de sa Costera, sa Marineta, les plantes dessaladores, els embassaments, els pous ja existents i els que encara es poden perforar.

Increment de població, increment de la renda per càpita, estadístiques que ens indiquen un creixement econòmic superior al de la mitjana de l'Estat, Túnel de Sóller, Universiada, incineradora de son Reus, nova central elèctrica allà on sigui, aeroport flamant d'alta capacitat, carreteres noves a rompre, etc., etc.

En aquest context sembla que els diferents partits amb representació parlamentària a la nostra Comunitat "Autònoma" i al CIM prenguin decisions de caràcter estrictament partidistes en la majoria dels casos, sense respectar el programa que presentaren a la consideració dels votats en el seu moment. Tal

vegada, en aquest sentit, hem de tenir en compte l'honrosa excepció que representa Esquerra Unida, que en el Consell Insular de Mallorca ha mantingut un posicionament coherent amb la seva oferta en els temes referents a la incineradora de son Reus i les normes sobre construcció en sòl rústic. L'estratègia del PSM de seguir el joc al PSOE i a UM per mantenir el pacte anomenat "de progrés" amb l'esperança que la balança parlamentària final els sigui favorable i que l'electorat oblidí que foren la principal força política parlamentària que donà suport a tot el procés d'oposició social a la incineradora de son Reus com a principal obstacle per forçar una política de residus centrada en la reducció, el reciclatge i la reutilització.

Ara el GOB sembla que ha recuperat el pols i des de l'àmbit prepolític intenta que la Conselleria de Medi Ambient del Govern Balear, modifiqui el Pla Director de Residus de 1990 i contempli el tancament de la incineradora: Fantàstic! Però no oblidem que la incineradora la devem al PSOE, UM i el PSM, amb total satisfacció per part del PP, no oblidem que la seva apertura i les quotes s'han aprovat pel Consell Insular seguint el mateix estil que el PP en el Govern Balear. Quan es tracta del bé públic s'ha de pressionar al màxim nivell, però no s'ha de pretendre desviar el centre d'atenció amb la finalitat de confondre els ciutadans: el Pla de Residus aprovat pel govern del PP només preveia la

incineració, però aquesta no era possible sense incineradora, i... qui ha autoritzat l'entrada en funcionament de la incineradora? Està molt bé fer política pragmàtica, però també s'han d'acceptar les conseqüències derivades d'aquest procediment, ja que la política en contra dels propis programes d'actuació pública és un dels principals factors de descàndid merescut dels partits polítics i de la tasca política.

Els resultats són a la vista: el Consell Insular de Mallorca aprova l'entrada en funcionament de la incineradora i el Pla de Residus vigent només permet la incineració. El CIM contempla una nova normativa sobre la construcció en sòl rústic i des del Govern Balear es preveu que aquesta sigui una competència dels ajuntaments i del propi govern excllusive. Quant de temps seguirem jugant a cans i moixos, senyores i senyors parlamentaris, senyors i senyors consellers?

La nostra lluita per la independència de la nació catalana és sobretot una lluita per la terra, en sentit ampli, entesa com un medi en què hi tenim el nostre passat i el nostre present, però qui sap, tal com van les coses, si hi tindrà un futur. La independència de la nostra nació té sentit només si aquesta nació és viable entre d'altres nacions, i això només serà possible si comptam amb els recursos, els mitjans inherents al territori i la consciència dels ciutadans que l'ocupen del fet que sempre hi ha uns límits. **Ω**

Vint-i-cinc d'abril

Aquesta és la data en que s'inicià l'ocupació militar de l'antic regne de València i de tot Catalunya, per l'exèrcit castellà i francès aliats, amb l'excusa d'una disputa dinàstica per la corona de les Espanyes.

S'inicià el procés històric sistemàtic de l'eliminació d'un país situat entre Castella i Itàlia, llarg i estret, entre les muntanyes que tanquen Castella i la porta ampla de la Mediterrània amb veïnatge i casa posada als Països Italians, europeu i mediterrani que donà papes a Roma.

Antiga residència de l'Emperador August, l'Imperi Tarraconense i tant capital de món romà. Escola de papes, defensor dels Càtars. Protector del Partenon i recuperador de la cultura clàssica grega. Aturador de Tàrtars a l'Imperi Oriental, pàtria de Cristòfor Colom i financer del descobriment d'Amèrica.

Aquest país, associatiu com cap altre al temps que orgullós de les seves institucions i les seves lleis, és encara avui model d'organitzacions internacionals, fou mestre de nacions del món.

Realitzada l'ocupació militar, tot seguit de la Batalla d'Almansa, es produí el saqueig i espoli de tot bé econòmic, la crema de ciutats, la tala dels arbres de cultiu i el desterrament de la població desposseïda de tot. Immediatament l'annexió a Castella, la prohibició de la llengua, institucions, sistema econòmic, furs i moneda... I sotmès i governat pel "Consejo de Castilla" que col·locà a gent castellana com colonitzadors, al càrrec de tot organisme polític i administratiu necessari. Tot, "por el justo derecho de conquista" expressat pel Decret de Nova Planta basat en el Tractat d'Utrecht, el qual reconeix a la Gran Bretanya l'ocupació de Gibraltar i de Menorca i a Castella la dels països de la Corona d'Aragó.

I pel dit dret de conquesta, el regne de València, el regne de Mallorca i tot Catalunya fou convertit en una colònia atractiva on, sense consentiment ni benefici nostre, es destrueix la nostra manera de viure, la nostra llengua i cultura, la nostra personalitat i caràcter, el nostre medi ambient i el nostre territori, en benefici de l'ocupant de la Metròpolis.

Al llarg dels anys es provocà al País la despersonalització de la població.

Però al mateix temps s'inicià un procés d'assimilació de l'ocupant perquè la repressió militar no aconseguís acabar amb la resistència a ser destruït per la potència ocupant:

ELS MAULETS SÓN UNA

CONSTANT HISTÒRICA DES D'ALESHORES PER L'ESPERIT D'IGUALTAT SOCIAL I LLIBERTAT QUE ELS INSPIRA.

Castella ha necessitat constantment de guerres d'ocupació, dictadures impossibles de transcendir en democràcia, per mantenir-nos sotmesos: les carlines, la dictadura de Primo de Rivera, la guerra del rebel General Franco.

L'actual estat espanyol, hereu de la dictadura franquista, més que un estat de tots els espanyols, és i ha estat una màquina per l'expansió de l'Imperi castellà. Ni l'actual Constitució espanyola ni cap Constitució anterior, ni cap guerra s'han fet en cap altra finalitat que la d'imposar fefaentment i en qualsevol instància el fet castellà sobre totes les nacions hispàniques, sense altre intenció que amb l'excusa d'Espanya, sotmetre i liquidar tot el que no és castellà en tal de satisfer el seu megalòman concepte de Castella Imperial per damunt i a costa de les nacions veïnes que en res no volen participar d'aquesta visió neuròtica d'Espanya, que implica la pròpia desaparició com a nacions per a fer una Castella més gran.

Els valencians, intoxicats per l'educació colonial que ens sotmet Castella, ens trobem amb moltes dificultats per expressar-nos en la nostra llengua, havent nos d'expressar el més del temps en la llengua dels mitjans dels dominants castellans.

Encara que els valencians puguem trobar-nos en la voluntat disminuïda per la presumpció i la dominació castellanes camuflades amb el pseudònim d'Estat espanyol i la seua burocràcia, actualment estam despertant, després de tant de temps amb el caràcter aletargat, per oposar-nos a aquelles.

Els immigrants, tant com els catalans de soca-arrel, són igualment expoliats per a seguir subsidiant la inactiva Castella, i ens fa a tots ser un mateix cos que es rebel·la i que tard o d'hora ens emanciparem alliberant-nos.

La commemoració de l'aniversari d'aquesta data no és una celebració, sinó la millor manera de guardar memòria d'allò que forem i ens arrebaressen. Sabem que tenim un lloc entre els països lliures del món on podem aportar molt i bo sense coaccions ni intermediaris.

VALENCIANS, DEL 25 D'ABRIL GUARDEM MEMÒRIA: ÉS UNA PLATAFORMA AL FUTUR I LA LLIBERTAT. CREVILLEN 25 D'ABRIL 1997 Salvador Mas **Ω**

Nova intromissió del nacionalisme violent estranger dins els Països Catalans

Jarrai go home

Barcelona.- El moviment radical base Jarrai està intentant exportar a Catalunya l'estratègia de violència al carrer, utilitzant per això grups radicals catalans i intentant fer servir de cobertura reivindicacions amb certa complicitat social com la des okupes, segons han informat fons de la lluita antiterrorista.

La Policia ha detectat en els últims mesos que membres de Jarrai s'han desplaçat a Barcelona per mantenir contactes amb membres de la denominada Plataforma per la Unitat d'Acció (PUA), grup sorgit de sectors independentistes radicals dispersos després de l'autodissolució de Terra Lliure. La PUA coincideix amb Jarrai en la necessitat d'una acció violenta al carrer, segons asseguren fons del ministeri de l'Interior.

Guerrilla urbana

Paral·lelament a la presència de Jarrai a Barcelona, les mateixes fons assenyalen que alguns joves vinculats a la PUA s'han desplaçat últimament al País Basc amb l'objectiu d'aprendre tàctiques de guerrilla urbana. La Policia vincula membres de la PUA als incidents que van tenir lloc l'estiu passat al Pi de

les Tres Branques de Capllong (Berguedà), quan va ser agredits membres d'Estat Català. Al novembre passat es van reproduir incidents amb motiu de les manifestacions de protesta pel desallotjament d'okupes a l'antic cinema Princesa de Barcelona.

Segons fonts policials, entre aquests manifestants van ser detectats alguns membres de la PUA, i entre els detinguts després de l'assalt a la prefectura de la Via Laietana es van identificar dos radicals bascos que tenien antecedents també per violència a Euskadi. Aquesta conjunció d'elements va aixecar les sospites dels experts en la lluita antiterrorista en el sentit que elements polítics radicals intentaven infiltrar-se en el moviment okupa.

La Policia relaciona també amb una estratègia premeditada els disturbis que es van produir dies després davant la Generalitat, també amb motiu del desallotjament del Cinema Princesa, i els que es van registrar davant els jutjats de Terrassa després d'un nou desallotjament d'okupes a aquella ciutat. Però on l'element polític va aparèixer més clar, va ser diumenge passat quan un grup de radicals

va atacar a la plaça de sant Jaume de Barcelona les persones que participaven a un concentració de suport a José Ortega Lara i Cosme Delclaux, els dos segrestats per ETA. Alguns dels contramanifestants portaven banderes basques, encara que els mossos d'esquadra no van detectar en cap moment la presència de ciutadans bascos entre la trentena de joves que van prendre part als incidents.

La Policia investiga des de fa setmanes la PUA per determinar si les persones promouen actes delictius d'acord amb Jarrai, però totes les fonts reconeixen que fins ara no s'ha pogut demostrar cap relació que vagi més enllà dels contactes individuals.

La PUA considera que tot plegat és una "maniobra per criminalitzar" el seu grup, segons va manifestar el seu portaveu, Guillem Godó. Aquest portaveu va desmentir qualsevol vincle amb Jarrai i va atribuir la responsabilitat del PI de les Tres Branques a "una infiltració de neonazis dels Boixos Nois". També va negar que la PUA intenti manipular el moviment okupa, encara que alguns dels seus membres hi participin a títol personal. **Ω**

CRONOLOGIA DE LA HISTÒRIA DE CATALUNYA PLENA (II)

"La llengua i la Història són els botins més apreciats a l'hora de sotmetre un poble" (Àngel Guimerà, 1847-1924)

ÈPOCA CAROLINGIA (EDAT MITJANA). 750-987

759: Carlemany, derrotat a Roncesvalles pels bascons.

780: Des del Conflent, bressol dels catalans, inici de l'expansió de Catalunya, amb poblament occità (i cap a l'interior, bascó).

781: L'Alt Ampordà, incorporat a Catalunya.

781: Girona i l'Urgell es passen a Catalunya (Carlemany), voluntàriament.

788: L'Urgellet i la Cerdanya s'incorpora a Catalunya.

789: Guerra civil entre maladins (indígenes islamitzats) per Beseit i Sagunt.

795-796: Les Illes Balears (independents o autònoms de Bizanci) són conquerides per Abd-al-Karim. Situació inestable.

799: Vic, Cardona, Casserres cauen en mans dels francs. Segons els "Annals Reials" dels francs, els indígenes balears es posen sota la protecció de Carlemany.

800: Carlemany proclamat Emperador d'Occident.

3-4-801: Conquesta de Barcelona per Lluís el Piadós, fill de Carlemany.

804-809: Expedicions franques contra Tarraгона i Tortosa.

ca 812: Construcció del Monastir de Sant Esteve de Banyoles.

813: Primera incursió coneguda de la Marina Catalana, a l'altura de les Illes Balears; el comte Ermenguer d'Empúries allibera 500 captius cristians de 8 naus sarraïnes que tornaven de Còrsega.

20-1-814: Mor Carlemany. El succeeix Lluís el Piedós, alliberador de Barcelona.

ca 820: Construcció dels monastirs de Sant Pere d'Albanyà i Sant Martí de les Escalles.

821-850: Ús de l'expressió "Marca Hispànica" a la cancelleria carolíngia per referir-se a la Catalunya Vella i els Pirineus aragonesos.

826-827: Breu revolta antifranca de Catalunya.

834-848: Sunyer I, comte d'Empúries-Roselló.

839: Document on consta l'explotació de jaciments de ferro a la Vall Ferrera (Pallars Sobirà). Consagració de la Catedral de la Seu d'Urgell (amb 278 parròquies).

840: Neix Guifré I de Barcelona dit "El Pilós", de la casa comtal de Carcassona (Llenguadoc). Carles el Calb succeeix Lluís el Piedós al tron franc.

848-849: Trenta naus sarraïnes saquegen les Illes Balears.

ca 850: Construcció dels monastirs de Sant Julià del Mont i Sant Aniol d'Aguges.

850-851: Atacs sarraïns contra Barcelona i Girona. Forta resistència.

852: Reprenen les negociacions de pau amb Còrdova.

856: Els sarraïns de Banu Qasi destrueixen castells i saquegen zones de la Catalunya Vella. Probablement conquisten el castell de Terrassa.

859: Els normands destrueixen Oriola (Baix Segura).

870-878: Iniciativa repobladora des de l'Alt Urgell i la Cerdanya devers la Vall de Sord.

872-920: Ramon I, primer comte de Pallars-Ribagorça.

873: Origen llegendari de les quatre barres (lluïta del comte Guifré el Pilós contra els normands).

Carlemany lluitant contra els sarraïns (il·lustració del segle XV). Carlemany consolidà i expandí el domini franc a Europa. Durant el seu regnat neixen els primers comtats catalans a banda i banda del Pirineu.

877: Guifré el Pilós, comte d'Urgell-Cerdanya, és investit pels comtats de Barcelona, Girona i Osona. Lluís de Quec succeeix Carles el Calb al tron franc.

878-893: Segona onada repobladora de la primera època comtal: al Bergudà i Osona (Serra-teix, Gargallà, Sorba, Puig-Reig, Montdarn, Obiols, Avià i Sant Joan).

880: Guifré funda el Monastir de Ripoll.

ca 885: Gifré funda el Monastir de Sant Joan de les Abadesses. Un grup de mossàrabs procedents de migjorn funden el Monastir de Sant Llorenç de Morunys.

885-886: París, assetjat pels normands.

ca 886: Guifré restaura la seu episcopal de Vic. 886-891: Esdua, bisbe intrús d'Urgell, promou un moviment per a trencar la dependència de les diòcesis catalanes de l'Arquebisbat de Narbona.

897: Ràzies sarraïnes.

11-8-897: Guifré mor en combat en la defensa de Barcelona contra el valí de Lleida, Llop ibn Muhammad. A la seva mort cogovernen sos tres fills, sistema que serà sovint imitat pels altres comtats.

897-911: Guifré Borrell, comte de Barcelona.

897-927: Miró II el Jove, comte de Cerdanya, Besalú, Conflent, Berguedà i Vallespir.

897-948: Sunifred.

ca. 900: El poble Rom, branca dels Banjara (pàries?), abandona l'Índia fugint de la invasió islàmica.

900-935: Tercera onada pobladora de la primera època comtal: Vallès i enllà el Llobregat. Consolidació del poblament al Berguedà i el comtat d'Osona.

902-903: Les Illes Balears anexionades a l'Emirat de Còrdova.

911-947: Sunyer, comte de Barcelona, Girona i Osona, succeeix Guifré Borrell.

915: Mor Sunyer II, comte d'Empúries-Roselló. El succeeixen sos fills.

915-916: Benció.

915-931: Gausbert.

917: Poblament de Subirats i Sant Pere de Riudebitlles.

920-948: Isarn i Llops cogovernen el Pallars.

923-929: Radulf el Borganyó, regna a França, mentre que el rei legítim -reconegut pels catalans- el corolingi Carles el Simple està empresonat, i hi mor.

927-941: La comtessa Ava succeeix el seu marit Miró II el Jove.

929: Creació del Khalifat de Còrdova. Poblament del Cervelló, Olèrdola i Queralt. Aixecat el castell d'Olèrdola.

931-991: Gausfred succeeix son pare Gausbert al comtat d'Empúries-Roselló.

935: L'almirall Ibn Hamama saqueja el Maresme i Barcelona.

936-954: Lluís d'Ultramar, fill de Carles el Simple, torna els carolingis al tron dels francs.

938: Santa Oliva, poblada.

939-949: El bisbe de Girona, Gotmar, autor d'una breu cronologia ("Crònica dels reis francs": 481-939), la dedica al seu amic el príncep al-Hakam.

941-965: Sunifred cogoverna i tutela sos germans en successió a Ava.

941-957: Guifred.

941-984: Miró Bonfill (personatge clau en el renaixement cultural de l'època).

941-988: Oliba Cabreta.

945: Església de Sant Pere de les Puelles de

Barcelona.

947-965: Miró succeeix Sunyer com a comte de Barcelona, Girona i Osona, cogoverna amb 947-992: Borrell.

948-950: Guillem, fill d'Isarn, governa Pallars.

950: Bernat Unifred i Miró cogovernen Ribagorça. Mor Bernat Unifred, Ramon II, Borrell i Sunyer, fills de Llop, cogovernen Pallars. Primera embaixada de pau de Borrell a Còrdova.

952: Les relacions directes dels comtes catalans amb la monarquia carolíngia es trenquen definitivament.

ca. 954: Mor Miró, comte de Ribagorça.

954-986: Lotari, rei dels francs.

957: Morel comte Guifré de Besalú, darrer comte català qui reté vassallatge als reis francs.

960: Poblament de Roqueta.

966: Poblament de Sant Martí Sarroca. Borrell envia legats de pau a Còrdova.

971: Borrell envia més legats a Còrdova, de caràcter jurídic. Les diòcesis catalanes són autoritzades per Roma a separar-se de Narbona. Creació d'un Arquebisbat català, el primer. Conflictes amb l'Arquebisbat de Narbona (Llenguadoc). Miró Bonfill, el comte pirinenc, intel·lectual de l'època, es fa a més a més, bisbe. Neix el futur bisbe-abat Oliba.

974: Nou legat jurídic de Borrell a Còrdova. Poblament de Montmell. Miró Bonfill, comte de Besalú i bisbe de Girona, redacta les actes de consagració del monastir de Cuixà.

915-979: Unifred II cogoverna Ribagorça amb sos germans, fills de Ramon III.

975-990?: Arnau I.

975-1003: Isarn.

975: Poblament de Montagut, Miralles, Santa Perpètua, Santa Coloma i Pontils.

976: Començ de la Dictadura militar d'Al-Mansur, nou home fort del Khalifat, amb el dèbil Khalifa Hisam II (976-1009).

977: Al-Mansur comença a atacar els regnes cristians occidentals. Església de Sant Esteve: al seu voltant neix Olot. Poblament de Castellet, Selma, l'Alba i Selmella. Basílica de Ripoll.

978: Poblament de Montbui.

980: Poblament de Sant Pere, el Pont, Cabra.

981: Mentre segueixen els poblaments a Catalunya Vella, Al-Mansur ataca de nou a altres regnes cristians.

6-7-985: Al-Masur ataca per sorpresa Barcelona i la devasta, així com a gran part de Catalunya. Aquest atac brutal convenç els catalans de la inutilitat de dependre de França.

986-987: Lluís V, rei dels francs. Mor jove i, amb ell s'extingeix la dinastia carolíngia a la qual els comtes catalans retien homenatge.

986-992: Borrell II, comte. Demana treva a Al-Mansur.

987: Hug Capet inicia nova dinastia Franca. No és reconegut a Catalunya. Continuarà 9

Constitució del comitè local d'Unió Mallorquina a diferents pobles

Dia 15 de maig fou constituït el nou Comitè Local d'UM a Andratx. El nou comitè, on s'han incorporat persones joves, està format per Josep Bestard com a president i Joan Dàvalo com a secretari. Els vocals són en Joan Fortesa, en Joan Bosch, en Joan Moragues, en Jaume Alemany, n'Antoni Nicolau, n'Antoni Rossell, n'Elisabet Ruiz, n'Albert Andonegui i n'Antoni Bordoi.

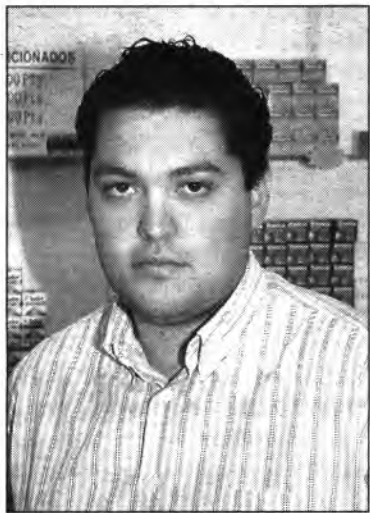
A Llorito fou constituït el Comitè Local

d'UM que està presidit per na Margalida Perelló com a presidenta i en Josep Miralles com a secretari. Els vocals són en Martí Gelabert, en Joan Oliver, en Biel Riutort i na Maria Vanrell.

A Porreres se varen reunir el diumenge dia 10 de maig els militants d'UM i elegiren en Sebastià Alzina com a president i Miquel Mora com a secretari. Els vocals són na Francisca Ginard, en Rafel Picornell, en Joan Sastre i en Damià Barceló. 92

En Paco Almiron, natural de son Rapi-nya, fa mig any que regenta al Bar Jaume a santa Catalina. És un bar del Mallorca i del Barça.

Fa dos anys que n'Enric Medrano te l'Estudi Fotogràfic Tonos a la Plaça Serrallta. Abans el tenia a santa Catalina.

Fa mig any que na Lourdes Planes ha obert l'Òptica Planes a la barriada des Fortí.

Fa un any que n'Àngel i na Teresa obriren el **Café no Fris** a santa Catalina. Un local d'ambient modernista i jove.

Fa 30 anys que en Gaspar Vera i na Florinda Garrido obriren la **Botiga de Moda Florinda** a l'Avinguda Argentina de Ciutat.

La llengua, la colonització i la llibertat de consciència

Els defensors del nostre poble indígena hem caigut sovint en un gros parany dels nostres colonitzadors, que cal desmuntar perquè és una perillosa bomba de rellotgeria contra la llibertat del nostre i de tots els pobles.

Ens ha presentat com als "nacionalistes" (=antiuniversalistes). Ells saben ben bé que els pobles sobirans, amb Estat propi, com que no pateixen l'opressió nacional (o sia: discriminació lingüística, marginació ideològica, ocultació històrica, manipulació de la personalitat individual i col·lectiva, repressió de la dissidència a diversos nivells, acallament de les protestes, xantages diversos, colonització amb forasters, etc...), tendeixen a l'universalisme: allò que tothom pot entendre "a la primera": drets humans (individuals, bàsicament), llibertat d'expressió, consciència, dret a la Dignitat i Justícia (social: i sia, "materialista"), etc...

Nosaltres hi hem caigut i hem insistit massa en allò de ser "nacionalistes" (quan ells són molt més nacionalistes que nosaltres, però amb mitjans i forta agressivitat sàdica). Nosaltres som més aviat "nacionalistes".

La versió religioso-candorosa que pren la hidra de la colonització diu coses com ara: "La llengua no es para dividir sino para unir". Aquestes versions "tranquil·les" són les més útils per a robotitzar i colonitzar: són les més subtils i ataquen com les "xinxetes" que d'entrada sols penetren la punteta però, quan la roda gira i xafa, sempre es claven senceres sols que la punteta hagi entrat una mica. És el tipus de raonament que els colonitzadors polítics transmeten als religiosos i aquests a les velles i les dones, les quals infecten, sense adonar-se, els infants com una SIDA espanyolista.

La llengua ni ens uneix ni ens separa de ningú. És el tema de la Veritat i la Justícia els que ens separen dels colonitzadors. La nostra llengua ha estat implacablement perseguida i marginada: i el poder

espanyol ha segregat innombrables manipulacions, evasives, etc... per a despersonalitzar-nos. Dir tantes mentides és trastocar la mateixa consciència de tothom. És ficar-se una màscara que acaba deformant els rostres. És fer-nos incapaços per a descobrir i estimar la Veritat: fer-nos "pagans". I heus ací la raó de fons, "satànica", del colonialisme espanyol.

A Occitània (on sols un 15% saben parlar occità: un idioma gloriós i germà en fase terminal a causa de l'imperialisme genocida de França) veiem com el fruit de tanta manipulació ha estat una mentalitat còmoda, simplista, demagògica i mesella que els torna presa fàcil de moviments feixistes com el F.N. de Le Pen (devers un 20% dels vots a Occitània). A l'Estat espanyol el PP sols és derrotat clarament allà on els indígenes han PENSAT i estimat la Veritat, a costa de grans sofriments sota el franquisme: A Euskadi i Catalunya-central (i a Canàries, si de cas). Però allà on trepanen consciències sols brostaran Lepens i assimilables.

Per això l'indigenisme, la resistència a l'avarícia imperial i al llatrocini colonitzador és, sempre, aliat immillorable de l'antifeixisme. I l'espanyolisme és, sempre, feixisme. **Ricard Colom. Castelló de la Plana** Ω

Col·lectius d'immigrants i gitanos denuncien una escalada racista a Alacant

Alacant.- El responsable del Centre d'Informació per a Treballadors Estrangers depenent de CCOO, va ratificar la seva denúncia i va alertar de l'existència d'una xarxa de transport il·legal d'immigrants procedents del nord d'Àfrica. Segons en Jamal Xaibi, l'organització estaria integrada per tres cicles que disposen d'altres tantes furgonetes en les que transporten els magrebins des de l'Estret fins a paratges secrets d'Elx i Crevillent. Des d'aquestes localitats se gestionen llocs

de feina per als il·legals, que prèviament paguen entre les dues i les quatre-centes mil pessetes (tots els estalvis de la seva vida) convençuts que tot és legal i que prest tendran els visats i el permís de treball.

A partir d'aleshores hi ha dues opcions: o aconseguir col·locar als immigrants a llocs de feina clandestina propis de l'economia submergida o són traslladats a Barcelona i inclús a països de la Unió Europea, on són abandonats a la seva sort.

Per altra part, diversos col·lectius d'immigrants i associacions gitanes denunciaren la "preocupant escalada" d'accions racistes i xenòfobes a la província d'Alacant, a la que situaren a la cúspide de l'odi cap als estrangers i a les minories ètniques.

Els representants de les associacions asseguraren que els col·lectius a qui representen tenen problemes grans d'integració social i laboral, a més d'estar subjectes a un règim d'explotació per part dels empresaris que, de mala gana, els ofereixen feina. Ω

Colonització i feixisme van de la mà, a Alacant amb el seu P.P., a Occitània amb el F.N. a la fotografia moment de la conferència de premsa dels representants dels col·lectius immigrants.

Miquel Company: el quart poder a la part forana

RAFEL M. CREUS

Si la premsa és el quart poder, la Premsa Forana hauria de ser una entitat poderosa amb un pes específic dins la nostra societat, però sembla que no és així, i això que les xifres canten. L'Associació de Premsa Forana (APF), presidida per Miquel Company, des de 1995, té a hores d'ara, 50 revistes associades, corresponents a 37 municipis de l'illa de Mallorca; quant al tiratge, són 60.000 exemplars mensuals, com explica en Miquel, "pugen fins a 98.000 si contem les 4 vegades que surten els setmanaris i les dues les revistes quinzenals". Quasi res, eh?

En Miquel Company, de can Mena, nascut a la vila de sant Joan l'any 1959, va entrar en contacte amb l'associació

l'any 1985, quan la revista **Mel i Sucre**, creada per ell i un grapat més de santjoaners el 1981, varen donar-se d'alta a l'APF. L'associació s'havia creat l'any 1980. L'any olímpic català (i espanyol i mundial) del 92, va entrar per primera vegada a la Junta Directiva, "la qual cosa me va agradar, i el 95 vaig ésser elegit president per un període de tres anys i, si arribam al 98, segons la il·lusió del moment veuré si continuo". Les set persones que formen l'actual Junta directiva intenten abastar un ampli ventall, i així és: "Revistes diferents, procedència heterogènia i distinta periodicitat; totes en català, això sí". Sense ordre: **Mel i sucre** (Sant Joan) **Fent Carreany** (Maria), **Flor de Card** (Sant Llorenç des Cardassar), **Ariany**, **Llum d'oli** (Porreres), **Veu de Sòller**, **Molí Nou** (Vilafranca).

Les feines de l'APF són com diu en Miquel, administratives: "Vivim del suport institucional, aquest suport ens ingressa uns doblers i nosaltres els distribuïm entre els associats segons un barem prefixat en els diferents convenis". Això ho fa la Junta Directiva; en realitat el tre-

sor, el secretari i el president. La seu física de l'Associació (propietat de la mateixa entitat) és a Sant Joan, "crec que està infrautilitzada, tot i que té una hemeroteca de la part forana que comença a ser bastant substancial. Ens agradaria trobar un ajut per poder catalogar tot el que hi ha". Es veu que la vila santjoanera té molta força dins l'APF. Dels quatre presidents tenguets, dos són de Sant Joan. En Miquel ho reafirma i ho explica així: "La presidència és una monarquia... ja que tenim la seu a Sant Joan, és important que a la Junta hi hagi algú que passi per allà a recollir la correspondència, escoltar els missatges i contestar; com que no hi ha ningú assalariat que ho faci, a posta, dels quatre presidents, dos han estat santjoaners".

Durant molts d'anys, les crítiques a la premsa forana eren qualificar-la de roja, progre, catalanista i ecologista. Això, als pobles vol dir contrària (normalment) al govern municipal. "La majoria de revistes han nascut a l'ampar de grups amb visió crítica respecte a la política oficial als seus respectius municipis. El concepte

que es té la de Associació està una mica manipulat. S'ha volgut extrapolar que les revistes escrites en català rebessin una mica més d'ajut que les altres. La Directiva ho ha potenciat perquè això està contemplat als estatuts: tenim un compromís amb la llengua catalana, això totes les revistes ho saben". De les 50 revistes associades, d'avvers 38 ho fan quasi tot en català, una sèrie són bilingües i una, excepcionalment, és trilingüe (francès, castellà, català): El París Balears de s'Arracó. No s'admeten revistes que depenguin directament d'una institució, com es ara el butlletí oficial d'un ajuntament. "al marge de les d'aquest tipus, en deuen quedar dues o tres revistes fora de l'APF per motius diversos, però tampoc no els interessa estar-hi".

L'associat a premsa forana que té el tiratge més elevat és l'ESTEL de Mallorca, que bascula entre els 5.000 i els 8.000 exemplars quinzenals, depenent de qual és la zona on està dedicat; el segueixen els setmanaris, "que estan a pobles grans i després, algunes revistes, tant quinzenals com mensuals, amb un tiratge impor-

tant: **Llucmajor de pint en ample**, **Punt Informatiu**, **Lloseta**, **Bellpuig**". El nombre de revistes associades no sol variar, fa anys que ronda la cinquantena: "Del 92 al 94 només hi va haver una baixa. El 96 hem tenguut dues altes més i sabem de tres revistes més interessades a associar-se. Si és així i arribam a 53, serem 40 pobles amb revistes".

Darrerament l'APF ha sortit per la premsa diària en relació al menyspreu de les altes institucions polítiques en qüestions publicitàries. "La campanya del Pla Mirall per exemple, ha sortit a tots els diaris i no ha tenguut en compte un tiratge de 60.000 exemplars, i això que els nostres són mitjans de comunicació que als pobles els tenen damunt la camilla, devora la televisió. Ens queixam per això. S'ha publicat que el responsable de premsa del Govern deia que mai hem sol·licitat aquest ajut, jo ho diria a l'inrevés: no ha tenguut en compte la nostra difusió. A partir d'ara, cada vegada que hi hagi una campanya publicitària, enviarem una carta en que sol·licitarem participar-hi. (De la revista **Llegir**). Ω

Missioner: artesà de la concòrdia i la pau

MIQUEL MULET I COLL

Què són els missioners? Agitadors socials, endormissadors de pobles, líders revolucionaris, espiritualistes que proclamen la resignació, què són? I, com a conseqüència, què fan? Ja que no podem, al mateix temps, actuar de revolucionaris i predicadors de resignació, alliberadors i creadors de dependència... Què són i, per tant, què fan?

Serà bo demanar-ho als mestres en aquests sabers. I Mallorca, ja en el segle XIII, oferí a la Humanitat un dels millors mestres: Ramon Llull, seglar mallorquí que des de la seva conversió s'entregà amb radicalitat a propagar la fe cristiana. Els musulmans eren en aque-

lla època els infidels a convertir. Com? Aquí trobam, amb la màxima claredat, què és un missioner.

Era l'any 1292, mestre Ramon escriu al Papa Honoris IV i li envia l'obra que acabava d'enllestir: "Tratatus de modo convertendi infideles". Vet aquí el seu pensament: "No val més triomfar dels infidels en la discussió, convenent-los gràcies als atributs divins i raons necessàries, en lloc de fer-los la guerra, occint-los de llurs terres? Convertim-los i deixem-los els béns que posseeixen, sigan **artessans de la concòrdia i la pau**".

Artesà, "aquell que construeix o elabora-ha escrit Mons. Teodor Úbeda-qualque cosa amb les seves pròpies mans, posant-hi tota la saviesa del seu esperit i del seu poble, tota l'atenció i l'esment, peça a peça, amb estimació del que fa i per allò que construeix, disfrutant de fer el que fa, amb goig i alegria que després es reflecteix en aquella obra ben feta i plena de belle-

sa i de vida. I endemés que treballa en la humilitat i el silenci, sense espectacularitat, amb eines i instruments senzills i pobres, concentrat amb la seva obra, sense presses, ben confiat en la inspiració i amor que posa en el seu treball. Sabent que mai podrà aspirar a una gran producció massiva, però segur que el que fa serà perfecte i bell, tindrà vida, perdurará en el temps i donarà felicitat a la mateixa obra i a tots els qui la pugin contemplar en el futur".

Magnífica descripció de la tasca dels missioners, tasca silenciosa, ja que només són notícia quan els mitjans de comunicació els troben a l'ull de la tempesta que els interessos econòmics o estratègics han desencadenat als pobles on els missioners serveixen. Ja hi eren abans i continuaran, més que mai, quan escampi el temporal i hagin de refer la destrossa material i espiritual, de desenvolupament material i humà.

Una tasca per crear concòrdia. Per això ensenyen, amb l'exemple sobretot, i també amb les seves paraules i realitzant projectes de desenvolupament integral, ben pensats i estructurats, a deixar-se guiar per la justícia que suposa respectar els drets dels altres i complir els propis deures. Ensenyen a viure, en la pràctica, la fraternitat que esdevé. Per a les persones i per els pobles, autèntica i profunda felicitat. Amb la concòrdia i la pau. Sempre fruit de la justícia; encara més, fruit de l'amor, per **esser pau** de veres i duradora.

No han mancat, ni manquen, clíxés que volen explicar de manera ben distinta que és un missioner. Ja Ramon Llull tingué els que se'n reien de la seva

bonhomia, i de l'escola de llengües (aprendre àrab per poder dialogar), sobretot la seva entrega generosa fins a vessar la sang. A Bartolomé de las Casas li enflocaren tota la "leyenda negra" amb la que "l'Imperio" volia defensar-se de la mala consciència que li creava la vida i l'obra dels missioners. Molt especialment volia doblegar-la perquè sorgia de l'Evangeli, la forta i clarivident resistència a la dominació.

Més tard les grans potències n'aprengueren, i en lloc d'atacar els missioners intentaren domesticar-los. I a vegades, a redols, ho aconseguiren. La "protecció" dels colonitzadors, fou, quasi sempre, "el abrazo del oso".

Avui els missioners troben dificultats (una mitjana de dos assassinats, màrtirs, per mes) perquè la seva presència, i la seva predicació mitjançant el testimoni i la paraula, estorba el reparament del món en dues parts: un nord ric i dominant i un sud pobre i explotat. Però els missioners mallorquins, preveres, religiosos/es, seglars, no amollen: hi són. Amb el goig i la il·lusió que treuen de la fe i de la força que dona l'amistat amb Jesús.

Els qui continuem a la roqueta, també els podem ajudar: La simpatia i l'admiració la tenim a flor de pell. Podem demanar per ells a Déu que enforteix i entusiasma. I donar-los ànim, sobretot allà on el correu pot dur les nostres cartes. I participar en projectes de desenvolupament. Molt especialment; essent nosaltres també aquí, dins aquesta societat nostra que estimam i volem millorar, **artessans de la concòrdia i la pau**. Ω

Na Carne López i Ferreiro que viu a sa Plaça des Toros, regenta des de fa 15 anys el **Magatzem López Ferreiro** a santa Catalina. Venta a l'engròs de moda jove i talles grans. Cada setmana hi ha les darreres novetats.

Na Ruth Peres, natural d'Alcoi a Alacant, fa tres mesos que, amb n'Àngel Valiente ha format la Societat **Pflegebüro Mallorca S.L.** a la barriada de Serralta. Disposen de terapeutes, infermeres, auxiliars de clínica, treballadores familiars etc.

CARTES AL DIRECTOR

(Traduïda de l'andalús)

Independentistes andalusís

Estimats amics!

Som militant de Nación Andaluza i us vull agrair que l'ESTEL del dia 1 de març hagi publicat un article damunt nosaltres. Consider que és sumament important el coneixement mutu entre tots els qui

a l'Estat espanyol ens consideram independentistes. Davant el tòpic absurd dels andalusos com a "típics espanyols" i com a "graciosos", voldria que sabéssiu que molts d'andalusos som solidaris amb la vostra lluita i amb la de tots els pobles oprimits del món. Ànims i endavant. Visca Catalunya lliure! Viva Andalucía libre! **Antonio Godoy Romero-Apartat 74-San Fernando (Càdis). Ω**

TALLER DE REPARACIONS

GILMASA

MECÀNICA EN GENERAL

SERVEI OFICIAL FRENOS

Lucas

Magalhaes, 13
Tlf. 73 71 65
07014 Ciutat de Mallorca

CAFE - RESTAURANT

INTERNATIONAL
monarch
Peter Mitulla

Cuina oberta des de les 10 del matí, fins a la 1 de la matinada
Diumenges tancat

Cada dia 15 l'autèntica bullavesa

Carrer de Camilo José Cela, 12
Tlf. 28 78 43 - 07014 Ciutat de Mallorca

Restaurant
Cas Carbone

Dimarts
tancat

Ctra. de Manacor, km 28 • Tel. 64 65 04 • 07230 Montuïri

Automòbils

PLA DE NA TESA

Compra i venda de vehicles

C/ Weyler, 12 • Tel. i fax 60 04 45 Pla de Na Tesa

RESTAURANTE

Casa Jacinto

c/ Barranc, 20 • Tel. 40 18 58 • Gènova

**On és possible
obtenir el millor
suport i ajuda
sòcio-sanitària
a domicili ?**

Pflegebüro

Valiente i Pérez

Salut a Domicili

Tfn: 73 02 71 (24 h.)

E-Mail: pflege@innova.es

RESTAURANT S'HOSTALOT

Menú dies feiners: 650 ptes. Cuina Mallorquina
Porcella rostida • Escaldums • Carn Torrada

Camí Vell de Sineu, km 5 • Tel. 42 87 12
S'Hostalot

G l o s e s

Des de que em vaig enamorar,
fins el dia que morí

CLIMENT GARAU DE LLUCMAJOR

Era jove i elegant
amb un cos escultural,
d'una mida ben cabal,
en ella vaig anar fixant,
seu caminar, reparant
ho feia amb energia,
tot ella m'agradaria
el seu ser m'anà tentant.
Després del menjar servit,
prop de noltros se seuria,
ella mos demanaria
si el frit, era de profit,
seria de bon sentit,
seva vida mos contàs,
"amb mu mare la me pas,
servint arròs i rostit".
Aquí me vaig declarar,
que viudo havia quedat,
estava interessat,
per una dona trobar.
A tu se me va acusar,
creient que me convendries,
perquè pràctica tenies,
amb so públic alternar.
Jo li vaig fer ben present,
que un hostel posseïa,
molta de gent hi cabia,
de nació molt diferent.

Segur, feu un pensament,
li podria convenir,
sense cap fill, es sofrir,
meditat tengué present.
S'amor va anar enlassant,
els genis coincidien,
a molts de balls aniríem,
ballant ella i jo sonant.
Ballava molt elegant,
a sa rumba dominava,
amb so tango verduguejar,
tothom l'estava mirant.
Sa festejada durà,
uns tres mesos se pot dir,
volguerem 'cursar es camí,
i ses coses avançar,
se data se senyalà,
el dia nou de gener,
el setanta dos que vé,
sa unió se ferà.
Es bon dia arribà,
que noltros tant esperàvem
a n'es parents convidàrem
a sa Portassa a dinar.
S'alegria va regnar,
en aquell precís moment,
augurava molta gent,
sa felicitat trobar.

L'hi vaig haver d'amagar,
els grans deutes que tenia,
ella de fet se creuria,
que l'hostal no res costà.
Quan jo el vaig començar,
devia més d'un milió,
tenia s'il·lusió,
"el bon temps m'ajudarà".
Sa seva mare morí,
un any després de casats,
era una dona d'encants,
a mi molt me va servir.
Un moment se va sentir,
que la mare li penjava,
la pobra no gemegava,
la mort li obrí camí.
Un familiar tenia,
que l'havien operat,
sa mare el 'via cuidat,
herència li deixaria.
Després de passat un any,
es conco se va morí,
se prengué altre camí
de un modo molt estrany.
Hort a sant Jordi, brillant,
entràrem posseïdors,
venguèrem per tres milions,
tirant es cos endavant.
Els bons temps mos van venir,
se pagaren tots els deutes,
són alegries aquestes,
dixós qui les pot tenir.
mos obriren un camí,
de goig i prosperitat,
amb un ambient recreat,
molts de duros posseïr.
Passarem vint i tres anys,
fruit d'aquest matrimoni,
però sa vida de glòria

a moments se va acabant.
Te trobes amb molts d'enganys,
que un cap moment espera
la mort és molt traicionera,
s'en duu els bons i als malalts.
Amb una salut completa,
ens n'anàrem a dormir,
un llit cada qual tenir,
d'aquest mode no es molesta.
Va ser molt trista sa festa,
l'endemà la vaig cridar,
ella no me contestà,
la mort s'apoderà d'ella.
Ara jo me trob tot sol
posseïnt grosses riqueses,
deman: de que me serveixen,
si mon cor plora de dol.
Visc a dins petit redol,
sens gens d'il·lusió
com el pres dins la presó,
el plor és el meu consol. Ω

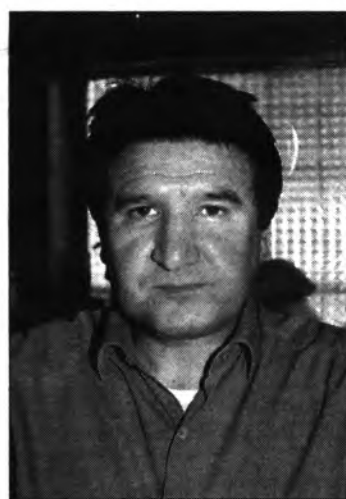
La primavera

Ja tenim la primavera
ja comença sa calor,
és un temps que dins sa cuina,
tot lluint a la foscior
ses cuques molles passegen,
més negres que un carbó.
De potes llargues i fines
tot just els pels d'un botó.*
Vernàlia,* n'és arribada
de mà de la xafogor
ponen ous ses vironeres
d'alt del pa amb botifarró.

EN VICENÇ DE SON
RAPINYA

* Botó: Peça plana i rodona,
que serveix per
cordar els
pantalons. En el cas
que ens ocupa és
sinònim de testicle,
més conegut per
colló.

* Vernàlia: primavera. Ω

Fa 5 anys que en Joan Benejam, natural de Ciutadella de Menorca, regenta el Bar 501 a santa Catalina.

ASSEGURANCES MARE NOSTRUM

Carrer d'Avinyó, 3 - Tlf. 45 44 60 - 07014 Ciutat

BAR - RESTAURANT
ESPECIALITAT EN

Andreu

Arròs brut • Paella • Cordon blue • Bistec al pebre • Sípia
Conill a l'allet • Escalopa • Llenguado Meunier • Carns i Peixos
c/ Grua, 6 • La Ribera • Ca'n Pastilla • Tel. 26 10 73
Sortida 10 autopista (dimarts tancat)

OPTICA
PLANAS

C/. Santiago Ramon i Cajal, 17
Tlf. 22 07 65

OPTICA
LUMAR

C/. Pasqual Ribot, 21
- Tlf. 28 58 86

07011 CIUTAT

TENNIS SON RIGO

Tennis
Futbol-sala
Håndbol
Petanca
Cir. footing

Squash
Volei
Mini-golf
Tennis taula
Gimnàs

Final Avda. Son Rigo • Tel. 74 33 66
Sometimes • Palma de Mallorca

CAN TITO RESTAURANT

PEIXOS I MARISCS FRESCS
CUINA MALLORQUINA

c/ Palmera, 6 • Tel. 27 10 16 • 07006 El Molinar (Palma)

SERVIAUTO ARENAL S.A.

SERVEI OFICIAL

Carretera Militar, 185 • Les Cadenes
Tel. 26 81 11 • Fax 74 32 77
07006 S'Arenal-Palma (Mallorca)

Toldos ARAGON

ENVELATS BALCÓ - TERRAÇA - CAPOTES-
ENVELATS PLANS - COBERTORS PISCINA -
LONES - TREBALLS A MIDA

Aragó, 112 - baixos
Telèfon 27 01 00

07008 - Palma de Mallorca

Carmen López Ferreiro
MODA

Venda i distribució

C/. Indústria, 29
Tlf. 28 64 70 / Fax 45 46 15
07013 CIUTAT DE MALLORCA

PIZZERIA
SPAGHETERIA

Nicolás Bonnin

PASEO MARÍTIMO, 17 - TEL. 45 40 20

Restaurant DON TAPEO
"Abans Don Tapeo" Port d'Alcúdia

Som especialistes en TAPES I FREGITS

Carrer l'orient, 3 - Tlf. 45 93 92
Entre Santa Catalina i so n'Armada

PETITS ANUNCIS

BORSA
IMMOBILIÀRIA

Lloc per dies apartament a Palmanova. És ideal per trobades amoroses. Tel. 469441.

Deixaria cambra doble a casa compartida, jardí i hortet. Molt econòmic. Preferentment gent jove. A Santa Ponça, urb. Galatzó. Tel. 671419.

Traspàs fusteria al carrer d'Antoni Rosselló a la barriada de la Soledat de Ciutat. Tlf. 271065

SERVEIS
PROFESSIONALS

S'ofereix jardiner amb coneixements de cuina. Demanau per en Lluís. Tel. 604790.

Cerc feina per guardar nins petits a ca seva a ca meva per les zones de Sineu i Maria. Tel. 525380.

La Casa Catalana de Mallorca ensenya ball de bot i sardanes. Tel. 753559.

Si vols fer feina amb els àngels, apunta't al "Taller dels Àngels". Informació al telèfon 281642 (Xesca).

El Trio musical Metropolitano s'ofereix per actuar en ball de saló per a la tercera edat, Inserio o hotels. Preus econòmics. Tel. 652674.

Cerc feina per guardar nins a Can Picafort o Inca. Carrer Nou, 5, Maria de la Salut.

S'ofereix pintor empaperador, econòmic, seriós, ràpid i net. desplaçament per tot Mallorca. Tel. 203239

Bugaderia Lliterma. Autoservei, rentat en sec i en ba-nyat, neteja de catifes, servei ràpid. C/ Virgili, 17. Tel. 266331. Can Pastilla.

Planxisteria, pintura, mecànica. Taller San Francisco. Camí de Son Fangos. Tel. 490314. Es Pil-lari.

Pneumàtics Son Ferriol. Equibrat de rodes, canvi de rodes i pegats, alineament de direccions assistida per ordinador. Avda. del Cid, 73. Tel. 427553. Son Ferriol.

Si teniu qualche vidre trencat, crida al 473819 i el vos posarem tot d'una.

Cerc feina per fer a ca meva. Tipus ceràmica, sabates o similar. Tel. 297067.

Cerc feina de representant d'arts

gràfiques o comercial de publicitat. Tel. 297667.

Es confecciona o arregla qual-sevol peça de vestir, cortines, coixins, etc. Tel. 771005.

Es passen treballs a màquina i per ordinador. Netejat i rapidesa. Tel. 771005.

Televisors, vídeos, ràdio-cassettes, els arreglam. Electrònica J. Garcies. C/ Francesc Frontera, 10. Tel. 264335. Coll d'en Rabassa.

Gabinet de Psicologia. Neurosis, trastorns de caràcter, psicoteràpia infantil, depressió. Tel. 427193.

Tenc 23 anys, estic acabant la carrera de ciències polítiques i sociologia. Voldria contactar amb empresaris per a començar a fer feina després de l'estiu. Preferentment treballs administratius, tot i estar obert a qualsevol altre possibilitat. Miquel A. Rodríguez. Poeta Juan Boscan, 4-4c-18013 Granada.

Venc figures de guix per a decorar. Cinquanta models diferents. Preus sense competència. Des de 150 ptes. unitat. Servei a domicili. Comanda mínima 5.000 ptes. Truqueu els horabaixes i vespres. 294444.

PERSONALS

Atreveix-te a cridar-me! Jo també ho necessito, me trobo sola. Tenc amats, però me manca l'amor. 716385.

És que l'amor no té poder damunt tu? Industrial de 39 anys. 500.000 al mes, pis, xalet, cotxe. Desig casar-me. 717354.

Viuda, 55 anys, sense fills, negocis propis, pisos, estalvis; desig refer la meua llar amb senyor culte entre el 55 i els 68 anys. 717354.

ATS, 32 anys, viuda i amb una nina, sense problemes econòmics, desig amistat amb se-nyor formal. 719534.

Separat de 28 anys, tenc una bona feina, som senzill, amant de la llar i tenc la vida resolta. Desig refer la meua llar amb al-lota de la meua edat. 712064.

Enginyer de 36 anys, fadrí, futur assegurat, bona presència i molta d'il·lusió. Me vull casar amb al-lota seriosa entre el 25 i 36 anys. 719534.

Senyora de 27 anys, alta i atractiva, desig amistat formal amb senyora i senyoreta entre els 20 i els 40 anys. 726385.

Divorciada de 57 anys, 1'70 d'alta, currota i elegant amb estudis superiors, pis i estalvis importants. M'agradaria refer la meua llar amb senyor culte. 712064.

Separada de 32 anys, estudis universitaris, cotxe i apartament, visc sola. Vull amistat amb senyor formal, m'és igual el seu estat civil. 726385.

Viuda de 57 anys, 1'65 d'alta, sentimental, pis, cotxe, estalvis... M'agradaria conèixer senyor mallorquí, culte i sense problemes. 726385.

Al-lota de 17 anys s'ofereix per a feina seriosa o per a donar classes d'EGB. Tel. 677727.

Vull deixar d'ésser esclau dels castellans. Cap partit polític m'ajuda a aconseguir la llibertat. Me vols ajudar tu? Telefona'm al 964 531 175. Josep Casalta.

Atenció, catalans i catalanes independentistes. Vull cartejar-me amb tots vosaltres. Estic boja pel bon rock català: Sau, Els Pets, Lax'n'busto. No us talleu i escribiu a Marta. Indústria, 114-08030 Malgrat de Mar.

Al-lots i al-lotes! ens agradaria cartejar-nos amb gent de tots els Països Catalans, des de Perpinyà a l'Alguer, les Balears i València, de 17 a 21 anys. Escribiu-nos les vostres contribucions per la independència i de segur que formarem una gran penya catalanista i independentista. Isaben Canela i Cinta Arasa. Apartat 129-43830 Torrendebarrà.

Als Països Catalans es fa molt bona música! M'agrada, però, en especial la que surt de Mallorca a càrrec d'en Tomeu Penya. Independentistes, si somnieu en una nació lliure plena de música catalana i de vibracions nostres, escribiu-me: Francesc Bujet. Passeig del Migdia, 32-2-3-17200 Palafrugell.

Ens agradaria cartejar-nos amb al-lots i al-lotes que com nosaltres estiguin penjats/penjades per Lax'n'busto i que defensin la nostra llengua. Raquel Llagostera Costa. Gardènia, 4-08880 Cubelles.

Senyoreta de 25 anys, morena, amorosa, simpàtica i amant de la llar. Bona situació, estalvis i cotxe. Cerc company fins els 40 anys. 712064.

Administratiu fadrí de 26 anys. Bon lloc de feina, estalvis, cotxe... M'agradaria trobar una al-lota formal per casar-m'hi. 712064.

Modista, separada i sense fills, de 31 anys. Pis, cotxe i estalvis. Vull conèixer senyor culte per refer la meua vida. 712064.

Empresari de 43 anys. Divorciat sense fills. Casa, cotxe i un parell de negocis. Vull conèixer al-lota sense fills ni problemes. 712064.

Fadrina de 62 anys. Tenc pis, xalet i cotxe. Vull conèixer senyor viu o fadrí, culte i sense fills. 712064.

Viuda de 56 anys, encara som ben guapa i tenc la vida resolta amb xalet, pis i estalvis. Vull conèixer senyor. 712064.

Fadrina de 31 anys. Curra i culta. Tenc pis i estalvis. Vull trobar un al-lot formal. 712064.

Estudiant de 22 anys. Som curro i culte. Vull trobar una al-lota de 18-20 anys. 712064.

Divorciat de 42 anys. Alt, culte i amant de la llar i dels nins. Cerc senyora dolça i afectuosa. 712064.

Viuda de 49 anys, joliusa, cultivada i de poble. Tenc cotxe i vull refer la meua llar amb senyor bona persona i treballador. 712064.

Separada de 40 anys. Amorosa i simpàtica. Vull refer la meua llar amb senyor formal. 712064.

Metge retirat. Som ben curro i agradable, 1'76 d'alt. Vull conèixer senyora de gran cor. 712064.

Me trob ben tota sola. Tenc 52 anys i visc de rendes. Pis, xalet, estudi, cotxe... te faré feliç. 712064.

Militar fadrí de 29 anys, joliusa, amorós i agradable. Me vull casar amb al-lota seriosa entre els 25-29 anys. 712064.

Divorciat de 65 anys: negocis, pis, xalet, cotxe. Vull conèixer senyora per no estar tot sol. 712064.

Senyoreta de 25 anys. Som morena, galanxona, simpàtica, d'1'65 d'alta. Tenc estalvis i cotxe. Cerc company fins als 40 anys. 712064.

Senyora de 63 anys. Tenc una bona pensió. Som joliusa, atractiva i encara estic per jugar a conillons amagats. Cerca'm al 712064.

Cercam gent entre els 18 i els 45 anys per excursions, sortides, etc. Abstenir-se els qui vagin de mala fe. Apartat 1.792 Ciutat.

Pensionista de 78 anys, 1'80 d'altura, català. Vull conèixer senyora pensionista entre el 50 i 70 anys, per no estar tot sol. Tenc bona pensió i pis amb 5 habitacions i dos banys. Cerca'm al 462536. Ferran.

Hola! Som una al-lota felanixera. Som molt independentista, i estic boja pels Sau, pels Ocults i pels Pets. Segur que si m'escribiu feim una gran amistat. Som molt divertida. Adéu. M. Glòria. Carrer d'en Magallanes, 29-07670 Porto-colom.

Senyor seriós i responsable de 53 anys. S'ofereix per cuidar senyor major i atendre'l en totes les seves necessitats. Per entrevista podeu escriure a n'En Carles. C/ Reis Catòlics, 31-07008 Ciutat de Mallorca.

Vull intercanviar revistes, còmics, fanzines i adhesius amb tots aquells joves que estiguin orgullosos de tenir sang catalana o basca a les seves venes. Pau Arranz. C/2 Volta 31-07209 Son Mes-quida-Mallorca.

Viuda mallorquí de 52 anys, abans casat amb una estrangera, se relacionaria amb mallorquina de 35 a 45 anys. També podria ser estrangera, però mai forastera. JABP. Apartat 161-07600 S'Arenal.

Cerc al-lota fins els 33 anys amb

les ungles llargues, romàntica, una femella maca. Escriu-me a: Oscar, C/ Ausias March, 36-6-1 07003 Ciutat.

Jove de 29 anys, fadrí, amb estudis universitaris, agradós i simpàtic, desitjaria conèixer al-lota formal de 20 a 27 anys. M'agrada el ball de saló i som bastant actiu. Anima't i escriu-me a l'apartat 690 de Ciutat.

Estudiant de ciències polítiques de 26 anys. Som independentista andalusí i m'agradaria mantenir correspondència amb independentistes catalans. Antonio. Apartat 74 Sant Fernando (Cadix).

COMUNICATS

La Generalitat de Catalunya ofereix a entitats i de franc llibres, fulletons i material informàtic sobre la nostra història nacional. Per rebre'ls, cal enviar una sol·licitud a la Generalitat fent esment de l'entitat, adreça, telèfon, l'ús que hom en pensa fer i el nom complet del qui fa la petició amb la signatura i segell de l'entitat. Molt indicat per a professors d'història, ciències socials, català, centres d'ensenyament, biblioteques...

Si vols rebre la revista L'ILLA gratis, la pots demanar a Edicions Bromera, Poligon Industrial, 46600 Alzira. Tel. 96-2402254

Per a tots aquells i aquelles que vulguin lluitar contra l'invasor, contra els traïdors, contra l'exploatació obrera, i per una terra lliure i catalana, els Maulets tenim obert l'apartat de correus 349 C.P. 43480 de Salou (Tarragona), per a qualsevol informació o col·laboració contra l'ocupant.

Si voleu rebre una subscripció gratuïta al Butlletí de la Fundació per la Pau (entitat contra l'armamentisme i la guerra) podeu adreçar-vos al telèfon (93) 3025129 o al carrer Pau Claris, 89, Barcelona 08010.

Si voleu rebre llibres en català gratuïts sobre diferents temes d'actualitat, socials o teològics, sols us cal escriure a *Cristianisme i Justícia*, carrer Roger de Llúria, 13, Barcelona 08010, o telefonau al (93) 3172338.

La delegació catalana de la CSEM, grup d'ajut als països de l'Est, fa una crida per enviar roba, menjar, sabates, medicines etc. Per demanar adreces on enviar-ho personalment, podeu adreçar-vos a: Benjamí Planes, CSEM, passatge Miquel Carreres, 11, 08206 Sabadell. Tel. (93) 7262 918.

Professora titulada fa classes de solfeig, piano i harmonia. Individuals i en grup. Tel. 756114. Magdalena.

Universitària fa classes de repàs d'EGB i català a la zona de Pere Garau de Ciutat. Tel. 243383.

Si voleu intercanviar adhesius, revistes, informació, etc, sobre el tema d'alliberament nacional, escribiu a l'Associació «Xavier Ro-meu». Apartat de correus, 36. 43480 La Pineda. Tarragona.

El Consell Nacional Català ofereix diversos llibres, gratuïtament, a tot aquell que els els

Motos
Salom

Jeroni Pou, 9 • Tel. 468136
Tomàs Forteza, 24 • 462686

demaní, al voltant dels drets i història de la comuna pàtria catalana. Podeu escriure a l'apartat 15.071 de Barce-lona-08080.

Si voleu rebre informació sobre les Jovenuts d'Esquerra Republicana (JERC), i rebre els nostres butlletins, escribiu ara mateix a: JERC-Illes. Santiago Rus-sinyol 1, àtic. 07012 Ciutat de Mallorca.

Estam interessats en un intercanvi cultural amb persones i institucions dels Països Catalans que desitgin informar-nos sobre el passat i el present del dits països i estiguin interessats en qüestions vinculades a l'Argentina. Escribiu-nos a: Baigorria 1337 .200 Rosario-Argentina.

Acció Cultural del País Valencià i el Bloc Jaume I ja és a Internet. Si voleu intercanviar propostes d'acció i lluita, o informar d'activitats, etc., podeu connectar: ACPV @vic.servicom-es

Si voleu col·laborar amb "Ajuda per als nens del carrer", grup català d'ajut a nins abandonats sobretot a Sud-Amèrica, podeu informar-vos al telèfon 93/6666354 o ingressar donatius a la Caixa 2100-3071** 721010.

Vos recomanem boicotejar les ONG's espanyoles AGNUR España, Médicos del Mundo i Unicef amb els bancs espanyols Central Hispano i Banco de Santander que els donen suport.

Grup que té com a finalitat aconseguir la màxima difusió de independentisme arreu de la nació catalana vos enviarà mostres de material editat. Esperam les vostres idees i la vostra col·laboració. Escribiu a l'apartat 13.203-08080 Barce-lona.

Subscripcions gratis a còmics en català per a nins de 6 a 10 anys. "El Llaüt de Xàbia" - Apartat 53-Xàbia 03730 Patrocinat pel Magnífic Ajuntament de Xàbia.

BORSA DEL
MOTOR

Si vol un cotxe nou de la nostra gamma, véngui i en parlarem. Agència oficial Renault. Tel. 413867. Son Ferriol.

Desaparegut Opel Astra Blanc, PM-7017-BV. Peugeot 106 vermell PM-8654-BZ. Opel Astra blanc PM-7017-BV. Peugeot 106 vermell PM-8654-BZ. Peugeot 106 blanc PM-6255-CM. Grati-ficaré amb 25.000 ptes. per cada cotxe. Tlf. 630286.

VENDES

Venc: escuradores acer inoxidable de dues panxes, piqueta renta-mans de peu, escurador de verdures, bidé, els marbres blancs d'una cuina, diverses aixetes, figures de guix per decorar, material elèctric divers, suports, làmpades neó, caixes distribuïdores. Dos balancins metàl·lics, dues cadires de menjador antigues. Per a nado: cot-xet, roba i sabatetes. Horabaixes i vespres: 294444.

ANUNCIAU-VOS DE FRANC A L'ESTEL de Mallorca

Nom.....DNI.....
Cognoms.....Tel.....

ATENCIÓ

- Escribiu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escribiu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:
L'ESTEL de Mallorca, Apartat de Correus 124. 07600 S'Arenal de Mallorca

FERRO D'OR

T.S.C. Tècniques de seguretat i control

DISTRIBUIDOR OFICIAL D'AUTOMATISMES

Carrer Can Valero, 38. Nau 6. Telèfons 20 96 55 / 20 86 60 - POLÍGON CAN VALERO
07011 Ciutat de Mallorca

NOTÍCIES
DEL MÓN**Turquia: un poder anticristià i jacobí**

El diari turc "Turktye" publicà fa uns mesos un article que ridiculitzava les grans doctrines cristianes, tot qualificant-les de "lamentables i contràries al seny".

A Turquia funciona un sistema partitocràtic oficialista tutelat per un potent exèrcit responsable del genocidi contra kurts i cristians sirians, integrat dins l'OTAN. La situació de corrupció i violació dels drets humans és espantosa i, enmig d'un clima de furiosa exaltació musulmano-patriòtica, l'integrisme de l'extrema dreta hi ha crescut darrerament fins al punt que els integristes islàmics són ara partit governamental. Enmig d'aquest clima de rabiut xovinisme cal entendre els atacs al cristianisme i als principis bíblics "occidentals".

L'esmentat diari deia que la mort de Jesucrist no s'hi escaia gens, ja que el clergat podia oferir l'absolució. I també que la idea de "Déu sacrificant el seu Fill" és il·lògica per a un musulmà ben instruït, que mai no hauria menester d'acceptar la ingenuïtat de l'Evangeli.

Al Kurdistan els cristians són especialment perseguits i foragitats de llurs terres ancestrals per l'Exèrcit turc d'ocupació. També hi ha cristians i objectors de consciència empresonats, així com multitud de kurds torturats i assassinats. [CSEM, comentat].

Xina: intensificació de la repressió

Segons un especialista d'afers religiosos a Xina, membre de l'associació missionera "Overseas Missionary Fellowship" la persecució antireligiosa s'ha intensificat dramàticament al llarg de l'any 1996 a causa dels següents factors:

- 1) Voluntat fèrria d'uniformisme.
- 2) Repressió contra les minories ètniques no xineses (sobretot Tíbet i Xinjiang).
- 3) Erosió de les relacions amb Occident.
- 4) Neguit per l'alt nombre de joventut i comunistes convertits al cristianisme.
- 5) La campanya de control sobre llocs de culte i de repressió contra les "esglésies casolanes".
- 6) La campanya contra la criminalitat, ampliada contra els moviments religiosos, i especialment els no controlats oficialment.

El jerarca del Departament de Treball del Front Unit ha assenyalat que "poders internacionals hostils aprofiten qüestions ètniques o religioses per occidentalitzar i dividir països socialistes".

Segons el diari oficial de Xinjiang (regió autònoma musulmana d'ètnia kasakh), "el separatisme ètnic i les activitats religioses presenten una amenaça seriosa a l'estabilitat d'aquesta regió. Cinc cristians hi foren detinguts i torturats amb aigua bullint per la Policia".

Arreu la Xina tanquen esglésies casolanes, detenen evangelistes i condemnen cristians a multes per seguir llurs activitats sense enregistrar-se. Sols a Xangai, més de 300 esglésies domèstiques foren clausurades l'abril del 96. Al gener del 97 una ordre de detenció general ha estat llançada contra 300 predicadors de les esglésies domèstiques arreu de l'immens estat xinès, a mena de persecució general dels temps dels romans.

Segons un alt funcionari comunista hi ha, pel cap baix, 82 milions de cristians a la Xina. Molts més segurament, al seu parer. Mai no havien reconegut abans públicament, que n'hi haguessin tants, més del 6% de la població. [CSEM i PO].

Aràbia: cartes de solidaritat

Donnie Lama, obrer filipí a l'Aràbia Saudita, es troba empresonat d'ençà el 1995 per haver "predicat el cristianisme". En una carta diu: "Em feria força feliç de rebre cartes -no pas postals-, les quals són simplement destruïdes. També podrieu escriure lletres d'ànim a la meua dona, per dar-li la força espiritual que ha menester mentre jo soc pres ací". Adreces: Donni Lama -Al-Sijin Sec.4, El Malaz Prison, Riyadh, Arabia Saudita. La seva dona: Mrs. Leonor S.Lama -Salitran Dasmariñas, Cavite, Filipines. (Segells igual als de dins l'Estat espanyol.) Ω

La soia, un excel·lent proteïna vegetal i un bon cosmètic

La soia es una planta lleguminosa que és objecte de moltes investigacions a causa de les seves propietats nutritives i de prevenció de malalties coronàries, càncer i osteoporosis. Per això s'està convertint en l'estrella de l'alimentació natural. La soia destaca per la qualitat biològica de les seves proteïnes, que

contenen tots els aminoàcids essencials; pel seu contingut en leticina, un fosfolípid molt important en el funcionament del sistema nerviós, que també contribueix al descens del colesterol sanguini; i pels àcids greixosos poliinsaturats, especialment l'àcid linolèic.

D'acord amb les dades d'un estudi, publicats al "Rea-

der's Digest, la ingestió de 43 grams diaris d'aquesta proteïna durant un més com a mínim va reduir la xifra de concentració de colesterol sanguini en 9'3% per terme mig, i quasi un 20% entre persones amb concentracions de colesterol superiors a 335 miligramms de decilitre.

També s'estan estudiant

les propietats cosmètiques de la soia. D'aquesta manera s'han comprovat les propietats hidratants de l'oli de soia, les vitamines del qual A, E i F afavoreixen la renovació cel·lular i l'elasticitat dels teixits. Per això, els preparats a base de soia s'empren en cosmètica per a la pell. Redacció. Ω

El nacionalisme és a debat.

Revista
trimestral

El núm. 29-30 és al quiosc o llibreria

debat
NACIONALISTA

"Pretén ésser una eina més al servei de la reconstrucció nacional dels Països Catalans oberta a totes les tendències i ideologies que vulguin, sense complexos, construir la nació catalana".

Subscriu-te i participa en el debat.

Targeta de subscripció

Nom _____
Adreça _____
Població _____ Tel. _____

☐ Subscripció normal 2.500 Ptes.
☐ Subscripció suport 3.500 Ptes.

Altres formes de pagament

☐ Xec bancari adjunt núm.
☐ Contrareemborsament
☐ Gir postal

Domiciliació a Banc o Caixa

de de 199
Sr. Director Banc o Caixa _____

Sucursal _____
Adreça _____

Compte corrent/
llibreta d'estalvis núm. _____
A nom de _____

Distingit senyor,
Us preguem que fins a una nova ordre feu efectiu a Fundació CDP amb càrrec al meu compte corrent/llibreta d'estalvis els rebuts anuals, que per a aquesta entitat us siguin presentats. Cordialment,

Signat
Gran Via de les Corts
Catalanes, 570, entresol
Tel. 454 97 02
Fax: 454 97 03
08011 Barcelona

Fundació
CDP
Centre
Documentació
Política

Ofensives anti-catalanes

FRANCESC CASTANY DE CASO, ESTAT CATALÀ

El dia 28 d'abril d'enguany, a la matinada, hi va haver un atemptat contra l'editorial Moll. A alguns, aquest fet no ens ha sorprès gens ni mica. Es veia a venir. I el que s'ha de tenir més en compte encara, no serà el darrer. Sabem la intencionalitat que guia l'ànim d'aquests espanyolots de tres al quart. Tot plegat no us farà venir a la memòria allò dels "gossos de la guerra" que feia esment en el meu article de "L'Estel" del 1 d'abril intitulat "Vides paral·leles"? Bé, per aquell que no l'hagués llegit li remarco el fet que tot Estat-imperi (Estats amb nacions oprimides en el seu si) té necessitat d'usar bales perdudes de tota índole perquè des de la il·legalitat, i per tant des del desenteniment legal de l'Estat, es coercioni de manera terrorista una voluntat popular (nacionalment no espanyola) contrària als seus interessos imperials. Així es fa una acció necessària i alhora la "democràcia espanyola" se'n surt ben higiènica i incòlument passant la responsabilitat a "cuatro descerebrados preconstitucionales" que en aquests moments estan en la ment de tots.

Ja fa temps que als espanyols els preocupa la creixent represa de consciència nacional catalana que s'està donant a Ses Illes. Diversos factors que s'han succeït en els darrers temps, que jo situaria a partir de l'ocupació de la presidència autonòmica balear per part d'un polític amb formalismes nacionalistes sorgit del mateix PP com Cristòfol Soler fins a la iniciativa del govern Matas d'instaurar un mínim del 50% d'assignatures lectives en català en una primera fase, bo i passant per l'aparició del "Diari de Balears"; han fet posar el crit al

cel a la colla, birriàtica però significativa, d'espanyolots que desgraciadament parasiten entre els mallorquins decents. De fet, si tenim en compte els deliris degeneratius del tal Jaime Martorell, aquesta caterva ens voldria clavar l'hfbida "rojigualda-nazi" a cada ajuntament i casal dels nostres pobles, com feien els "patriotas" de la "División Azul" a Rússia. En Jaime us en podria explicar unes quantes d'aquelles "hazañas bélicas" de les que pobret encara en sent la remor llunyana. Però el pobre es deu preguntar: "¿Y ahora dónde están los rusos?", "¿Dónde coño están los malditos rojos?", i en el seu malaltís fanatisme, l'il·luminat els ha vist en els mallorquins. És igual qua ací faci un sol espatejant i no hi hagi ni un floc de neu i la bandera comunista estigui més que ben oblidada, en Jaime ha trobat en Mallorca la nova "Bolsa del Boljov", el seu "Krasny Bor". I és que quan hom de la seva Bíblia particular en fa "La gran crònica de la División Azul" del "cameraden" Fernando Vadillo aquestes diàrees mentals s'esdevenen per efecte dominó. Però a ells això ja els va bé, tot xacal necessita carnassa per omplir la seva fam d'odi i mala llet congènita. I unes bones memòries amanides amb espècies foguejants com les potents "ABC" o "La Nación" donen unes receptes explosives al millor gust de xefs criminals. Enlloc de carmanyola, però (no fos cas que els prenguessin per "terroristas" de Terra Lliure; ells són "resistentes") necessitaven un pot d'esprai com aquell amb el que els mateixos "gossos" pintaren la infàmia: "Polakos de mierda/ Som Mallorkins/Fora d'aquí/Arriba España" a la porta del comerç d'en Joan Nyegos (mireu

"Estel de Mallorca" del 15 d'abril). I com tot bon nazi l'atemptat ha d'anar dirigit contra veres institucions culturals, a més solera millor que millor, i d'ací l'elecció de l'editorial Moll, que a sobre està imbricada en l'Obra Cultural Balear. Dos ocells d'un tret.

En el fons, els espanyolots insulars creuen que ha arribat l'hora de copiar als "amigos blaveros" en la seva croada anti-catalana. Això que li ha passat a Can Moll no és altra cosa que el que li va passar a la "Llibreria Tres i Quatre" de València en el seu dia. La propera recepta explosiva serà per a n'Antoni Mir o per a Nadal Batle com en el seu dia va ser per als valencians Sanchís Guarnier o Joan Fuster? La patètica obtusitat lizondista segueix planant entre cervells d'encefal·lograma pla. Potser el "foc d'artifici" ha estat en record del "insigne patriota valenciano"? Quan més morts són els referents "patrios" més s'entesten a desmoficar-los; i és que tots ells estan tan acabats. Són tan víctimes de la seva "España" que ja ni hi toquen. Només cal desitjar que si n'intenten una altra les víctimes i els danys siguin ells mateixos i sobre si mateixos. Fins ara i mentre no passi res de més greu, malgrat tot és propaganda a favor nostre. La nostra contra-bomba, doncs, ha de ser saber-ho explotar des del raonament, des del convenciment perquè tot Mallorca se n'adoni quina mena de claveguera representa aquesta gentussa. L'independisme en sortirà més reforçat si cap.

Però les ofensives que patim no són només de caràcter petardístic. Al Principat, darrerament s'ha atiat una altra vegada la qüestió lin-

güística, posant de manifest que parlar en català o espanyol marca la condició nacional d'hom. Quan hi ha en projecte una nova llei que rellevi la del 1983 donant molta més força al català han sortit els feixistes (només radicats a Barcelona) de nou encuny, que de fet no deixen de ser els de sempre, encapçalats per l'Alejo Vidal-Quadras, àlies el "Gargamel menja-catalans" i per Francisco García Prieto, àlies el "Vividor de la Feria". Aquests dos aprenents de "Führer" apuntats per Goebbels a l'estil clònic d'un Iván Tubau (mireu la "perla" que escrigué a "El Mundo" 22/4/1997) s'han destacat per les seves accions i declaracions terroristes. Volen acollonir els catalans i què millor que fer-ho en el context de la "Feria de Abril de Santa Coloma de Gramanet"? L'Alejo esperant un bany de multituds embriagades de "fino" i "pescaito frito" per fer-lo "presidente" (encara les espera) i el Francisco amenaçant de recollir un milió de firmes contra el català que ridiculitzaria el "Manifest dels 350" (manifest de 350 destacades personalitats de diversos àmbits de gran prestigi que demanava l'oficialitat única del català) segons va dir. Però aïllas! En Francisco es va posar a fer els números seriosos i és clar els mítics tres milions d'andalusos no surten per enlloc. Vegem, si l'entrada és lliure i gratuïta, i segons es va explicar en el seu dia es calcula el número de visitants comptant que cada persona individual es compta com a sis perquè és la mitjana d'entrades i sortides que fa del recinte firal, veurem que el número numèricament real queda en cinc-centes mil persones i això si ho donam per cert. (És a dir, divideixen els tres mítics milions entre sis). D'aquesta quantitat la immensa majoria hi va perquè és com un Port Aventura (atraccions, jocs per menuts etc...), però temàticament un teatre andal·lús, i se sent catalana malgrat no oblidar que són d'ascendència espanyola, i alhora acompanyats per catalans encuriosits. Queden uns cent-mil que

realment hi van per andalusisme. Els respectables, gent gran molt arrelada al folklore i costums andal·lusos (els més) i els intolerants (els menys, però els més espanyoleros i els que ho controlen tot) que aprofiten l'avinantesa per, perdoneu-me la grolleria, plantar els collons ("manda huevos") fora de casa seva. Però és clar, "¿De qué os quejáis los catalanes si al final sois tierra conquistada?". I així el capatàs García li diu al "Tío Tom" Pujals (conseller de cultura i promotor de la nova llei) que no vagi a la "Feria" perquè el considera persona non-grata. I des d'instàncies polítiques tot són escarafalls per aquest acte "d'intolerància". Al final, en García Prieto, veient-se les que públicament s'anava percebent el "tinglado" com una plataforma anti-catalana i no pas com la "Feria de la convivència", ha fet marxa enrera i ha prohibit la recollida de firmes contra el català que orquestraven els activistes de la Cadeca i ha convidat al conseller Pujals. Al final, però, el "sarao" probablement no li surti tan malament perquè es probable que pel seu gest sigui gratificat amb més subvencions i recompensat amb algun que altre "negociado" preparat en els forns convergents. García Prieto és més "català" del que ens pensam. Sabent que en Pujol compra voluntats pel sistema de la xequera, en Francisco s'ha volgut posar un preu ben alt i mentre s'auto-projecta com el "representante de la emigración andaluza en Cataluña" va cobrant els seus quartos barretinaires al crit de "zomo tré miyone". I el català pretesament racional que tot s'ho empassa pensa: "Que facin la Feria, que facin la Feria, que si no se'ns fotran!". I com que el votant convergent, i en general, és per tònica així d'il·lús i feble; doncs el virrei Pujol els dona "Feria" i xecs que ell s'emportarà els vots de la por i la frustració. Quin líder, sí senyor! Van emigrar andal·lusos a Madrid o a Euskadi, però allà es veu que no han tingut necessitat de fer "Ferias"; en tot cas se'n van a la de Sevilla que és l'autèntica i origi-

ELS 7 FRONTS ON ELS PAÏSOS CATALANS HAN D'ASSOLIR LA INDEPENDÈNCIA

1. Front en pro de la formació de dirigents.
2. Front en contra de la tergiversació de la nostra història.
3. Front en pro d'una revolució pedagògica, i d'un ensenyament que no subestimi la cultura catalana.
4. Front en contra de la drogaaddicció, i de la depauperació, caracterològica, del nostre poble.
5. Front en pro de la integració dels immigrants, i del ferm rebuig dels colonitzadors.
6. Front en contra de l'imperant senequisme polític.
7. Front en pro de l'autèntica recuperació de Barcelona com a capital d'uns Països Catalans lliures.

NATALICI? ANIVERSARI? CASORI?

NOCES D'ARGENT?

No us trenqueu les banyes pensant en regals o peregrinant per botigues de 20 duros, regaleu subscripcions de L'ESTEL d'un any, de dos anys o de cinc anys als vostres essers estimats.

**Feu país, família i amistat tot alhora.
DIGAU-LOS-HO amb L'ESTEL**

El PP valencià nega unitat de la llengua. El PP català no

Pere Català-Pic.

nal. A Madrid perquè estan com a casa i a Euskadi perquè igual convertien els "tablaos" en una traca mortal. Però a Catalunya alguns se senten estranys i inadaptats a una realitat cultural que els xoca i enlloc d'integrar-los ben integrats es preferí mirar cap a una altra banda. Què millor que "l'amenaça espanyola" per cohesionar el vot convergent? Pujol propugna en públic la cohesió de la societat catalana, però estratègicament sap que els vots que l'aguanten brollen de la por i la inseguretat; és a dir la por d'Espanya i la inseguretat que generen els immigrants no integrats (la carn de canó del llerrouisme). A hores d'ara en Pujol es deu està fregant les mans amb tota la polèmica suscitada i en això juga el seu pèrfid joc. L'excel·lent i alhora lúcida analista del diari "Avui", n'Alfons Quintà, ho denuncia clarament en el seu clarivident article "Per una nova etapa" (28/4/1997): "(...) a Catalunya hi ha dues llargues llistes. Una és de qüestions amb transcendència electoral immediata. L'altra llista conté tota la resta de temes, inclosos alguns de tan importants com literament verges. Atès que la primera llista és infinita i prioritària, la segona està per encetar.

Quan mires el marc autonòmic real i concret no pots evitar pensar que tenim una casa sense fonaments. Per tant, fer especulacions sobre la decoració esdevé frívol.

A França no s'entén res si no tens present el que va ser la Revolució Francesa. A Catalunya cal fer el mateix respecte a la Transició

política.

Llavors per una banda, hi havia molta pressa per ocupar els càrrecs i, per altra banda, el discurs públic general era que amb la recuperació d'un marc administratiu com el del període republicà tot seria bufar i fer ampolles.

Darrera aquell cofoïisme hi havia la convicció que amb una mica de poder polític es pot fer gairebé tot. Fins i tot modelar nous tipus d'home. És una idea senyudubte ben nefasta que té les seves arrels, en especial en Rousseau, i que ha fet molt de mal a la humanitat.

Això ha estat una etapa. Ja no dona més de si. És molt fàcil argumentar que estam pitjor que no pas ens trobàvem en el moment de la Transició. Aleshores teníem l'esperança. Ara tenim la vergonya de no haver-ho encertat.

(...) Les batalles importants, i la de la nostra supervivència com a nació certament ho és, s'han de donar sense que hi valguin excuses. El que passa és que s'ha de fer tot el possible per guanyar-les. De perdudes ja en tenim una col·lecció suficientment àmplia.

(...) No es pot deixar que duri la idea que una nació es recupera per l'acció de només uns polítics, que per definició estan sempre pendants de la propera elecció.

(...) Hi ha tot un sistema que ha estat mal concebut. Les energies que sense cap mena de dubte encara té el catalanisme són víctimes

de desenfocaments que s'han de revisar. Tenim una immensa biga multiforme en molts ulls. La palla és tan ridícula i tronada com sempre. Viu i fa mal gràcies als nostres errors i gràcies al fet que en el passat ens vàrem estar banyant en el cofoïisme. Ara els enemics de sempre riuen i ballen, fins i tot disfressats de "moderns". S'ha de mostrar que són el pitjor passat imperial espanyol i un camí sense sortida en un món que és una altra cosa i del qual sembla que Catalunya en vulgui ser una excepció."

No en va, Pujol ha concebut la política catalana com una eterna guerra de trinxeres en el teatre d'operacions del jacobinisme (Espanya). Creu avançar tres metres les seves posicions (30% IRPF, competències de tràfic pels Mossos, traspàs de l'INEM...) per immediatament l'enemic fer-lo retirar una altra vegada (polèmica lingüística, desaires en fòrums econòmics organitzats per la Generalitat...). Això només genera frustració, cansament; però a ell tot això no l'importa. Pujol es creu fer de mariscal Jofre a la batalla del Marne de la primera Guerra Mundial, i el pobre no passa de ser un simple caporal entollat amb els seus homes (els catalans) en aquells bassals de quitrà fets a cop d'obús de l'enemic (Espanya). És a dir, Pujol viu de la paràlisi, de la manca de maniobra momentània de l'enemic i s'asseu tranquil convertint-se en el seu més eficaç aliat. No obre bretxes, no prepara ofensives serioses, no construeix una logística òptima i no motiva per res els seus soldats. I quan la seva "línia Maginot" (CiU) sigui voltada per l'ànsia enemiga sembla que només ens esperi el patètic estirabot de la seva desesperació (a l'estil d'un James Mason a la memorable pel·lícula "La Creu de Ferro" d'en Sam Peckinpah): "Però què no havíeu d'estar contra-atacant?"

Mentre i tant sembla que tot depèn de quatre bisbes i d'una societat civil que es va desvetllant "d'aquell somni d'una nit d'estiu" d'una manera vigorosa. La mediocritat política ha tocat tan fons que els catalans ja no n'esperen res. Ells són els que s'estan rebel·lant i dient prou a tanta ignomínia. El fet que 140 grans entitats, fonaments i referents de l'entramat associatiu del Principat, s'hagin unit per forçar la nova llei del català o que la darrera manifestació del Bloc Jaume I del 25 d'abril hagi reunit a tants milers i milers de valencians o els moviments populars, i ben plens de joves, a favor de la llengua i la nació que s'estan donant arreu de les Balears, són simptomàtics que és d'aquest substrat des d'on s'alçarà la nova bandera; fins a la victòria! Ω

Artur Martorell, un bon mestre de l'assignatura de fer país

PER MARINA FERRÀ A-HAMELYNCK

L'Artur Martorell va néixer a una família obrera i profundament cristiana un 14 d'abril de 1894 a la ciutat de Barcelona. A l'edat de nou anys ingressa a l'Institut Gracienc i el 1906 ingressa com a becari de l'Escola de Mestres Joan Bardina. Al mateix temps assisteix com alumne lliure a l'Escola Normal Superior de Mestres de Barcelona, on revela els seus estudis i obté el títol de "Mestre d'Ensenyament elemental" el 1910, i aprova el grau superior el 1913. A tots els centres on fa feina, universitaris i no universitaris, destaca per la seva gran humanitat i el seu dinamisme.

Va crear colònies d'estiu per als menuts més desfavorits econòmicament. Iniciativa que va obtenir recolçament institucional el 1916, quan va dirigir la primera a Prats de Lluçanès. D'altres serien: Calafell el 1923, a Tossa de Mar el 1930, etc. Aquestes estaven pensades especialment per als infants que normalment vivien en ambients poc saludables, i que amb unes vacances en contacte amb la natura podien gaudir d'un estiu més interessant, on recuperaven les forces físiques i psíquiques. Des de sempre es preocuparà com a persona oberta al món per els nous corrents pedagògics i la seva aplicació a la vida diària, com el mètode Montessori, que dona molta importància a l'educació personalitzada. Participa a diverses Escoles d'Estiu per a docents com alumne i com a

professor. L'any 1922 es casa amb Maria Codina, una professional de l'ensenyament amb qui té tres fills, els quals aniran a escola gradualment segons els seus gustos i capacitats. Durant l'època de la segona república intervindrà activament en els programes de difusió de la llengua catalana, escriu antologies literàries adaptades als escolars i mètodes de català. És professor adjunt de català a la Normal de la Generalitat i membre del Tribunal Permanent d'Exàmens de català dirigit per Pompeu Fabra (1934) i participa al primer congrés de cultura catalana el 1936. Més tard promourà la creació de biblioteques públiques per als xicotets amb un baix nivell adquisitiu. Però n'Artur Martorell també va sofrir per el seu altruisme al seu país repressió per part dels enemics de la democràcia i de la nostra cultura. Així li va passar quan el 1924 és dissolta l'Escola Normal de la Mancomunitat i és destituït del seu càrrec, a la dictadura de Primo de Rivera; quan és empresonat el 1939 (temps que empra per consolar i educar als seus companys de presidi) i finalment quan és apartat del departament de cultura de l'ajuntament de Barcelona el 1962 per protestar per l'estatificació de les Escoles Municipals. El 1964 es jubila. El 1965 col·labora en la creació de l'Escola de Mestres Rosa Sensat. Mor el 1967 mentre treballa a l'editorial Gustau Gili. Ω

Un grup de mestresses a una Escola d'Estiu dels anys 30.

ESPANYA ÉS UN MAL NEGOCI

Els Borja

PER JAUME SIMONET I BORRÀS

Domènec de Borja fou un comerciant nascut i maridat a València, que aconseguí una certa preponderància ajudant i fent costat al rei català Pere III el Cerimoniós i que l'any 1378, ell i la seva dona tingueren un fill a qui posaren el nom d'Alfons de Borja. Ja de petit, aquest nin va decidir cursar estudis religiosos i de majores doctorà en dret civil i canònic. Fou canonge de la Seu de Lleida, conseller del rei Alfons IV el Magnànim, embaixador reial al Concili de Constança, bisbe de València i cardenal el 1444; onze anys després el 1455 fou elegit Papa amb el nom de Calixt III.

Fou un Papa molt influent i poderós, va dirigir la cúria romana amb l'ajut de famílies riques com els Borja, Llançol i Milà, a més de la de nombrosos catalans ben introduïts als alts llocs de l'Església, ja

que familiars seus i amics ocuparen càrrecs de cardenals, arquebisbes, canonges i generals de congregacions... i nomenà un nebot seu, Pau Lluís de Borja, capità general dels Estats Pontificis. Assustats i amb enveja, els nobles romans deien: "O Dio! la Chiesa romana in mani dei catalani!". Per ordre seva fou revisat el procés a Joana d'Arc, la qual fou declarada innocent, va incoar el procés de canonització de Vicent Ferrer, que ell havia conegut a Lleida. Morí a Roma l'any 1458. Vint i set anys abans, el 1431, havia nascut a Xàtiva el seu nebot Roderic de Borja.

Influït per tota la seva família, el jove Roderic va estudiar al carrer eclesiàstic, el 1458 s'ordenà sacerdot, fou vice-canceller de l'Església, bisbe i cardenal. També fou administrador de la Mitra a Mallorca, malgrat no haver residit mai a

l'illa. Va administrar a més les mitres de Girona, València, Cartagena, Porto i Albano entre altres. Va legalitzar el matrimoni fraudulent de Ferran II amb Isabel de Castella, als quals, el 1496, ell mateix donà el nom de Reis Catòlics. El 1492 fou elegit Papa amb el nom d'Alexandre VI. Durant el seu pontificat, el català esdevingué la llengua habitual al Palau Pontifici. Dins la cúria romana s'enrevoltà de gent de la seva família i els catalans, sobretot els de València ocuparen tota mena de càrrecs. Li són atribuïts al manco deu fills de diferents mares, algunes d'elles desconegudes. Com la majoria dels pontífexs de l'època, s'escriu en català amb els seus fills i amb els col·laboradors connacionals i en català parlava amb la majoria de la gent que vivia i treballava al Palau. Va casar els seus fills Jofre, Joan i Lucrècia

amb nobles de la Corona Catalano-Aragonesa, i Cèsar que fou nomenat Capità General dels Exèrcits de l'Església, amb la germana del rei de Navarra. Per a Cèsar, Miquel Angel li construí Fortaleses i Leonardo da Vinci li preparà màquines de guerra. Alexandre VI aconseguí revifar i fer famosa la frase dels nobles romans: "O Dio! La Chiesa romana in mani dei catalani!" Miquel Angel esculpí per a ell la famosa Pietà. Morí a Roma el 1503. Durant els seus mandats, els papes Calixt III i Alexandre VI usaren dins el palau de la Plaça de Sant Pere, el català com a llengua habitual.

El passat diumenge de Pasqua, l'actual Papa, el polonès Joan Pau II, va llegir el missatge de felicitació a la balconada de la Plaça de Sant Pere en cinquanta idiomes, emperó s'oblidà del català, una llengua que durant una part dels segles XV i XVI fou emprada dins la Cúria romana pels seus predecessors, els papes catalans Calixt II i Alexandre VI. "O Dio! La Chiesa romana in mani dei polonesi!"

La "santa cruzada" de l'ABC

L'Avui de dia 22 d'abril ens parlava del llibre de l'historiador Josep M. Figueres, que ha fet un estudi sobre l'anticatalanisme als anys trenta, a partir del diari ABC. Doncs aquesta patètica malaltia que tenen en aquella casa encara és més antiga, perquè l'any 1928 el "Diari de Sabadell" ja reproduïa un sucós article d'aquests senyors, en que demanava que el català només es fes servir per a les relacions familiars però no pas oficialment, ja que "l'espanyol és l'idioma que uneix totes les regions d'Espanya". També volien que a les escoles catalanes "s'obligui" a ensenyar l'espanyol. A més, sol·licitaven una llei per la qual cap soldat deixàs les files de l'exèrcit sense saber-lo parlar. Finalment demanaven que si a la majoria d'edat els nascuts a Espanya no parlaven l'idioma oficial, perdessin la nacionalitat espanyola. "Encantats de la vida!", van respondre els periodistes del "Diari de Sabadell" d'aquell llunyà 1928. Anna Griega i Morgui / Sabadell. Ω

Tornem-hi

JULIÀ PERE RADO I GARAU

Ja hi tornam ésser, ja tornam a reforçar la nostra pròpia idiosincràsia, quasi hem arribat al màxim exponent d'allò que devers l'any 50 els francesos anomenaren **BALEARITZACIÓ**, aqueixa maleïda paraula que tant ens mortifica i mortifica als nostres benaurats dirigents polítics, però allò que és nostre no ens ho volem treure del damunt, encara que ens toqui un llamp forçat.

Aqueixa maleïda paraula de la qual els francesos volgueren definir la mania amb la qual els d'aquí i els de fora aconseguiren,

no sense esforços, desfigurar, deformar, abonyegar, esguerrar, malvendre, depreciar, saldar, liquidar, desestructurar, modificar, canviar, mudar, alterar, variar, afectar, reformar, corregir, esmenar, humiliar, envilir, hipertrofiar, degradar, transformar, transmutar, deteriorar, destruir, espatllar, estropellar, menyscabar, maltractar la fisonomia física de la nostra illa.

Això pareixen figures d'un altre paner, però ca barret!! ja tornam a recomençar i pel principi, el municipi de Calvià, torna a ésser l'avançada de la nova embran-

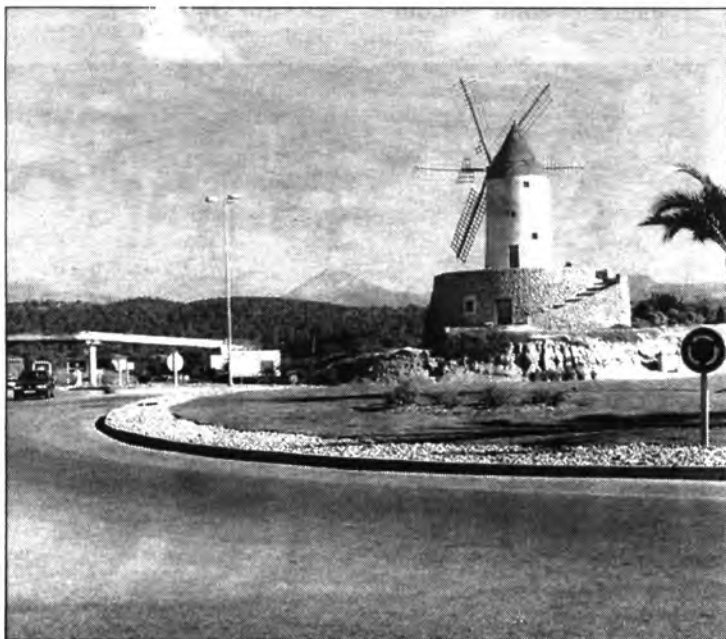
da del Govern Balear i de la manera tradicional, com es fan les coses a ca nostra (per cert aqueix mot és una contracció de casa nostra, qui ho diria que la nostra llengua és semblés tant al sicilià), sense, segons els diaris, permisos oficials ni cap notificació a l'Ajuntament.

I no ho fan a un lloc amagat, no, ho fan bé enmig, allà on és vegi, i si és possible devora qualque monument i per rematar l'infàmia que hagi estat restaurat, NO EN MANCARIA D'ALTRE.

I a on podrien trobar tota aquesta sèrie de circumstàncies que calien per a la BALEARITZACIÓ, podeu creure i pensar que hi hagueren de fer rotllo i anar a cercar veritables especialistes en el tema per poder-ne treure aguller del que calia, fins que qualque enginyer superior amb quatre-cents mil màsters, sí!, sí!, dels quals sols són vàlids els tres-cents noranta nou mil primers que li daren als EE. UU. de Norte-Amèrica trobar a la fi, després de nou mesos, al lloc adient per a la nova, EL MOLÍ DE SANTA PONÇA.

I allà ho teniu un PONT DE FORMIGÓ, no anaven de berbes, SÍ!!!, SÍ!!! CIMENT, CIMENT A ROMPRE vora el molí, ho podeu veure a la fotografia, CIMENT PORLANT.

Oblidaren que si és necessària com el pa un pont per travessar la carretera a vegades qualque ingenu creu amb solucions modernes o antigues, però sempre amb ESTÈTICA. Ω

Mª Antònia Munar, Presidenta del CIM, felicita M. López Crespí

*La Presidenta del
Consell Insular de Mallorca*

Palma, 5 de maig de 1997

Sr. Miquel López Crespí
Antoni Marqués, 20
07003 PALMA

Benvolgut senyor:

Estic molt contenta que l'Ajuntament de Cerdanyola vos hagi concedit el III Premi Valldaura de Novel·la Breu per la vostra obra "Estiu de foc", ambientada a la guerra civil espanyola.

Com a presidenta del Consell Insular de Mallorca, vos don l'enhorabona i vos animo a continuar amb la vostra trajectòria literària.

Rebeu les meves salutacions més cordials.

Maria Antònia Munar

1999: Un repte per a les Illes?

BERNAT JOAN I MARÍ.

PRES. D'ESQUERRA REPUBLICANA-ILLES BALEARS I PITIÜSES

A les illes Pitiüses hi comença a haver moviment a les files de l'esquerra, el nacionalisme d'alliberament i l'ecologisme. Vista l'experiència positiva que suposà la victòria de Pilar Costa al Senat (amb el suport de PSOE, EU, Els Verds, ERC i ENE), ara es comença a treballar seriosament per veure si aquesta mateixa experiència es podria repetir a les autonòmiques i municipals.

Que un pacte en aquest sentit vagi endavant podria esser decisiu per a les característiques del govern de la comunitat autònoma l'any 1999. Si no es produeix l'esmentat pacte, tot va suposar que les coses continuaran aproximadament igual. Hi pot haver algun mínim moviment en algun sentit (un més o un menys per a PSM o EU, o PSOE), que, en definitiva, no servirà per canviar res del panorama polític general de les Illes. En canvi, un pacte al Consell d'Eivissa i Formentera entre les forces polítiques progressistes, ecologistes i nacionalistes d'alliberament podria suposar un capgirament suficient per canviar el panorama polític no només a les Pitiüses, sinó al conjunt de la nostra (suposada) comunitat (suposadament) autònoma.

La discussió sobre el pacte ha de ser realista, i partir d'unes quantes consideracions elementals. La primera, que els socialistes en soli-

tari seran absolutament incapaços d'arrabassar el poder al PP a les illes Balears i Pitiüses. La segona, que d'altres opcions, com un hipotètic "pacte nacionalista" a Mallorca entre PSM, UM i (anem a saber!) ERC tampoc no aconseguiria uns resultats suficients per canviar substancialment res (aritmètica mana).

Així, doncs, podem desembocar en una tercera reflexió: hi ha problemes evidents per dur endavant el pacte. Aquests són diversos. Per un cantó, hi ha diferències programàtiques i ideològiques importants, entre PSOE, EU, Verds i ENE. El PSOE entén, per exemple, l'Estat espanyol com a unitari (herència del jacobinisme francès); ERC, en canvi, vol la independència dels Països Catalans; els Verds són partidaris d'una descentralització màxima; Esquerra Unida està per un federalisme jacobí (café federal per a tots); ENE navega en la indefinició (la indefinició dona força, segons doctrina del PSM, molt seguida i potser no desmentida per la realitat), etc.

Però aquests problemes plantejats, globalment, són salvables. És ben clar que hi ha diferències importants entre els objectius finals de cadascun d'aquests partits polítics, però hi ha una part del camí que probablement podríem fer junts sense passar per grans triàngols. Totes aquestes forces polítiques

estan d'acord que s'ha d'incrementar la defensa del medi ambient, que s'han d'ampliar les competències de l'Estatut d'Autonomia, que s'ha de promoure la normalització de la llengua catalana o que s'han de cercar formes més justes per al finançament autonòmic. Si aconseguim tot això, evidentment les coses anirien prou millor que no van ara.

Però hi ha un altre problema que potser sí que a fi de comptes serà més important i més difícil de salvar: els socialistes no volen guanyar. Els socialistes s'han instal·lat a l'oposició, s'han dedicat a viure de la política i ho fan còmodament, sense despendinar-se, sense dedicar-hi gaire esforços. Poden continuar còmodament en aquesta posició si no guanyen. Però si guanyen, ai las!, no tendran més remei que governar, i possiblement hauran de governar condicionats per disposicions i postures d'altres forces polítiques, amb l'esforç i la tensió que això suposa.

Mentrestant, molta gent es continua demanant si no serem capaços d'articular una dinàmica política nova, que faci avançar les coses en aquestes illes (suposadament) nostres. Ω

Bernat Joan i Marí

Carrer Santiago Rusiñol 1-Àtic
Tel. (971) 72 88 26.
CAT-07012 Ciutat de Mallorca
Fax (971) 71 84 04.

Catalanisme és solidaritat Catalanisme és antirracisme

El fet d'associar el catalanisme amb el racisme i la insolidaritat és una idea que des de fa molts de segles ens intenten ficar dins el cap, i en molts de casos ho han aconseguit. Des de 1715, any en que els mallorquins passàrem, per la força de les armes, a ser **oficialment** espanyols, l'Estat espanyol ha posat en marxa tota una "maquinària" per desprestigijs tot aquell moviment que lluiti per recuperar totes aquelles llibertats i senyes d'identitat perdudes el 1715.

Fixarem el tema en dos punts bàsics. Quan demanam que volem administrar els nostres impostos ens anomenen insolidaris i egoïstes. I quan demanam que les persones que vénen d'un altra país aprenguin el nostre idioma -el català, és clar-, ens anomenen racistes i xenòfobs.

Respecte al primer punt. Som amb el present finançament de l'Estat solidaris amb les regions més desfavorides? La resposta és clara: No. No som solidaris perquè el fet que la majoria dels nostres impostos vagin a regions més "desfavorides" és resultat d'una "Solidaritat Obligatoria", i pel simple fet d'esser "obligatòria" "imposada", ja deixa d'esser solidaritat. Ara bé, si nosaltres administressim els nostres impostos, si aquests no depenguessin de Madrid (Castella), llavors podríem ser solidaris amb altres regions més desfavorides, d'una manera voluntària, que és l'autèntica solidaritat.

Respecte al segon punt. Com ens poden anomenar racistes i xenòfobs quan demanam que la gent estrangera (castellans inclosos) que vé a viure aquí aprengui català? És més clar que l'ai-

gua que el que fomentam és que aquesta gent no adopti una actitud racista o xenòfoba. El que demanam és que aquesta gent, que benvinguda sia, no intenti minoritzar, exterminar o fer desaparèixer la cultura pròpia de la terra on acaba de posar els peus, acció pròpia de racistes i xenòfobs, que intenten imposar la seva cultura per tots els llocs on van.

Les coses pel seu nom. Els insolidaris no som nosaltres. Els racistes tampoc som precisament nosaltres. El catalanisme és un moviment que, tot i els intents de desprestigijs-lo i deshonorar-lo que ha sofert per part d'un estat opressor i centralista, lluita per tenir un món més solidari i respectuós amb les cultures de cada poble.

Catalanisme és solidaritat. Catalanisme és Antirracisme. **Mateu Mas. JERC-Mallorca. Ω**

◆ N'Esperança López, natural del Rafal Vell, fa un any que regenta el **Restaurant Xopo** a son n'Armada. Despatxa menús a 800 ptes.

◆ En Frenky Pohlman, natural d'Alemanya, fa mig any que ha obert la **Botiga Marína Palma**. Un lloc on lloga iots i lanxes, al Passeig Marítim de Ciutat.

◆ En Josep Mª Donat, natural de Barcelona, fa 26 anys que es el cap d'oficina de l'**Agència de lloguer de cotxes Hertel** al Passeig Marítim de Ciutat.

◆ En Ramon Alzina, natural del Terreno, fa 31 anys que regenta **Autos Alzina** al Passeig Marítim de Ciutat. Son pare, Ramon Alzina, va obrir aquesta oficina fa 39 anys.

◆ En Xesc Bonín, natural de Manacor, fa 15 anys que va obrir el **Restaurant Es Racó den Xesc** al Passeig Marítim de Ciutat. Avui el restaurant se diu **Sa Placeta** i la regenta el seu fill Nicolau. És el lloc on se despatxen les millors pizzes i pastes italianes de Mallorca, assegura en Xesc.

◆ En Gabriel Gil, natural de sa Calatrava, fa 23 anys que va obrir el Taller Gilmassa a son n'Armada.

◆ N'Aníbal Alonso, de Ciutat, fa 8 anys que regenta la **Botiga Isurus** d'equips d'immersió a son n'Armada. Son pare va obrir aquesta botiga fa 35 anys com a taller d'estampació d'articles esportius.

◆ N'Antoni Reina, natural d'Inca, fa 10 anys que va obrir la Taller de sabater ataconador a son n'Armada.

◆ En Miquel i en Llorenç regenten des de fa mig any el Taller Motorepsilon a son n'Armada. Són agents oficials de la marca Renault.

◆ En Joan Miquel i en Pere Jaume són els mecànics del Taller Zapata a son n'Armada. Servei i manteniment de l'automòbil.

◆ En Rafa i n'Ana, del País Valencià, fa dos mesos que han reobert el Restaurant Don Tapeo a son n'Armada, devora la mar. Abans tenien el Restaurant Don Tapeo al Port d'Alcúdia. Recomanen el menú dels cap de setmana a 1500 ptes., també les tapes i el peix fregit.

◆ En Ferrant J. Prats, natural de Madrid, fa 35 anys que regenta el Forn Pastisseria Frama a son n'Armada.

◆ La senyora Aud Risnes, natural de Noruega, fa 9 anys que regenta el Bar Skorpio a son n'Armada. Despatxa menjars i begudes típiques escandinaves.

◆ N'Antoni Joan, natural de Manacor, fa 14 anys que regenta el Restaurant Nicolau a son n'Armada. Fa paelles i pizzes. Despatxa menús a 850 ptes.

◆ Són les dependents de l'Imprenta Pronto, que fa 3 anys que se va obrir a son n'Armada.

◆ En Mateu Pujol, natural d'Andratx, que va fer feina al Bingo de s'Arenal durant 4 anys; ara en fa 11 que regenta l'**Autoescola Gomila** a son n'Armada.

◆ En Josep Maria Prats, natural de Barcelona, fa 15 dies que regenta el **Bar Sindi's** a la Plaça de s'Aigo Dolça del Terreno; l'amo del bar és en Colin Dicson d'Escòcia.

◆ En Peter Mitulla, natural de Berlín, fa 2 mesos que regenta el **Restaurant Monarch** a son n'Armada. Abans tenia el Restaurant Montesol devora el Casino de Mallorca durant 6 anys i, 6 anys més a la barriada Kreuz Berg de Berlín. Recomanava els canonges envinagrats amb frambueses fresques i trossos de roastbeef i ametles, Tortellina carbonada amb formatge parmesana i crepe de patata amb salmó marinat. Els migdies despatxa menús a 1175 ptes. A la carta se menja per una mitjana de 3000 ptes. En Peter Mitulla és mestre cuiner.

◆ Fa 18 anys que en Jaume Martínez regenta el **Bar Berenars** al Terreno. Aquest bar fou obert pel seu oncle Josep Besta i fa una quarantena d'anys.

◆ En Jaume Cabrer i en Bartomeu Adrover són els amos del **Taller Pelayo** al Terreno des de fa 35 anys.

◆ En Josep Capitan, natural de son Goleu, fa 4 anys que regenta una botiga de queviures a son Fortesa de Ciutat.

◆ En Basilio Coronel, natural d'Estremadura, i en William Watson, natural d'Anglaterra, regenten des de fa 7 anys l'**Hotel Rosamar** al Terreno. És un hotel de 68 llits. Els seus clients són anglesos i alemanys, el bar és obert al públic en general. Té un gran saló on els residents anglesos de la **Companya de Teatre Hi Bay Enterteiners** assatgen les seves dues obres anuals, que més tard representen a la sala Mozart.

◆ N'Antoni Mercadal, natural de Ciutat, fa 10 anys que regenta el **Bar sa Gotera** al Terreno. És un bar del Barça.

◆ Fa un any que en Benet Melsiò, natural de sa Calatrava, va obrir la **Pastisseria Les Delícies de França** al Terreno. És una cadena de deu botigues de productes francesos i mallorquins.

◆ En Francesc Barceló, natural del Terreno, regenta des de fa 43 anys una botiga d'electricitat i llanterneria a la mateixa barriada. En Francesc ha estat un gran esportista: corredor de moto, fou campió de les Balears de gincames. Duia darrera en Timoner i altres corredors quan corrien darrera motos Estayer. Ha guanyat campionats de Balears i d'Espanya de bowling. Dins la rebotiga hi té 690 copes i 200 medalles. Ara, als 64 anys, s'ha retirat de l'esport i cuida del seu negoci.

En Joan Molinero, natural de Castella, fa 15 anys que va obrir el **Taller Moltfort** a la barriada de son Cotoneret.

N'Antoni Ortega, natural de Ciutat, fa 31 anys que regenta **El Palau de Don Pedro el Cruel** al Poble Espanyol de Ciutat. Fa de damasquinador [Art de Toledo].

Na Maria Ferrer del Terreno, fa 30 anys que va obrir la **Perruqueria Airam** [que a l'inrevés vol dir Maria] a son Cotoneret.

Na Maria Sasanyes de so n'Espanyollet, regenta des de fa 16 anys la **Perruqueria Paquita** a so n'Armada.

Hamburguer Chronik

De la pèssima imatge de l'Estat espanyol a la incertesa del projecte europeu

DEL NOSTRE CORRESPONSAL JOSEP Mª VALL I COMAPOSADA.

Que l'Estat espanyol és un fracàs històric, polític, econòmic i social, portem molts de temps pregonant-ho els independentistes.

Però què passa quan la majoria d'estats europeus comencen a adonar-se'n?

Malgrat que les forces mediàtiques espanyoles i catalanes vulguin fer creure a tots els vasals de l'"imperi" que Maastricht, la convergència econòmica, la moneda única, la unió política, són un fet pel regne de la pandereta, la realitat és exageradament diferent.

Des d'Alemanya, superat el bloqueig informatiu -més intens i insidiós del que hom pot pensar- a que tenen sotmeses les nostres contrades els sicaris periodístics d'Espanya, puc afirmar amb total convenciment que l'Estat espanyol no era tan mal vist des de l'època del dictador Franco.

La poca seriositat dels espanyols en el treball, la corrupció institucionalitzada, el terrorisme d'estat, el poc respecte als drets humans, el xovinisme ridícul, entre moltes altres coses, fan que tota Europa es miri l'Estat espanyol com la pitjor adquisició de la Unió, àdhuc com el càncer somort del projecte europeu.

Una petita mostra d'aquest sentiment -que comença a estar bastant generalitzat- la trobam en el prestigiós diari alemany "Frankfurter Allgemeine" del passat dia 7 d'abril. En un article del reconegut analista internacional Walter Haubrich, intitulat "Grabenköpfe in Spanien" (Guerra de trinxeres a Espanya), es posa de relleu la mala imatge que està crevant l'Estat espanyol dins el si de la UE: "Si el govern [espanyol] -vulgui o no vulgui- rep ajudes de persones que ja van estar al servei de l'anterior dictadura, coadjuvant a oprimir la llibertat de premsa, llavors no resulta sorprenent que això, a cada cop més espanyols -sobretot els del sector de la dreta moderada de la democràcia actual- els faci recordar els pitjors temps anteriors. Molts ja denuncien públicament els perills de perdre les llibertats per les quals tan durament han lluitat. Inclús alguns membres dels governs autònoms actuals temem la reaparició d'hàbits autoritaris. (...) L'óra desgraciada que la intolerància de dalt, els conflictes interns dels partits i les lluites de trinxera per al manteniment del poder del govern, fessin fallar els esforços comuns necessaris. La UE necessita pobles

de mentalitat europea, no com no ho demostren ser els espanyols. Madrid ha de defensar a Brussel·les els interessos del seu país però això no pot funcionar utilitzant un to xovinista i un orgull nacional tan ostentós".

Per altra banda, un conegut setmanari polític alemany va publicar la setmana passada un acudit que tractava de reflexar els inútils viatges del president Pujol a Alemanya, quan hi va -a part de fer l'estaquirot- per afirmar que l'Estat espanyol entrarà a la primera fase de la unió monetària europea.

En la vinyeta satírica es podia veure l'interior d'un circ on el "Katalaner Zwerg" (nan català) explicava les meravelles d'Espanya al públic, amb un Helmut Kohl de somriure cínic a primera fila. Al seu darrere, Jordi Pujol, tenia els "Clowns" espanyols -caricaturitzats amb les barres d'Aznar, Rato i Matutes- que se n'enfotien a les seves esquenes.

Amb aquesta representació humorística es volia manifestar com el govern espanyol està utilitzant al president de la Generalitat catalana de gos baladrer de l'Estat, quan els "caciques" de Madrid ja donen per segur que Espanya no hi té res a pelar dins la unió monetària.

No podia ser més encertat aquest dibuix. Gràficament profetitzava que el 1998, quan l'estat espanyol fracassés -com ha fet durant tota la seva història- en els seus objectius europeus qui estarà més cremat políticament davant Catalunya, Espanya i Europa, serà Pujol. D'aquesta manera, l'any que vé els espanyols ja tindran la víctima propiciatòria per a acusar del renovat desastre "nacional": Catalunya i els catalans, els enemics interns de sempre.

El col·laboracionisme pro-espanyol que han mantingut contra-natura els mesquins representants parlamentaris de CiU, haurà donat en safata de plata l'oportunitat per a que els inquisidors de Madrid orquestrin un nou atac contra els catalans i la seva pàtria, per a desviar l'atenció dels espanyols sobre tots els grans problemes que tindrà l'estat més ronyós d'Europa. I a sobre -com uns nous jueus- els nostres minidirigents no tindran ni esma per a defensar-nos del crematori de la infàmia pública.

Sembla mentida com hi pugui haver gent que es deixi enredar pels goebbelians mitjans de comunicació espanyols. Com ens volen fer

creure que un Estat tronat com Espanya pot acomplir el Tractat de Maastricht si amb prou feines la pròpia Alemanya -l'economia més potent d'Europa- assolirà tots els requisits per a iniciar la primera fase de la unió monetària?

Tanmateix les visites de "foto flash" -el temps que duren- que fan n'Aznar i en Pujol sovint a Bonn, s'emmarquen dins una estratègia diplomàtica inspirada per França, per a que els estats P.I.G.S. (Portugal, Itàlia, Grècia i Espanya) se'ls hi "perdonin" de sota mà els punts del Tractat de la Unió que mai podran atènyer, i la UE es comenci a vertebrar políticament i econòmicament.

Encertadament però, Holanda i els països escandinaus han mostrat la seva preocupació. Si Maastricht no es respecta en tots els seus acords, la futura Unió Europea naixerà malalta, gairebé ferida de mort. I tard o aviat acabaria essent inviable provocant desconfiances i recels, en tots els estats comunitaris, sense precedents des de la fi de la II Guerra Mundial.

A més l'Estat francès no actua per altruisme. Tot plegat és una complicada trama d'enginyeria política. Amb l'entrada dels P.I.G.S. a la UE, França tele-dirigiria les accions d'aquests països als quals "exigiria" gratitud. Amb aquesta fórmula, intentaria guanyar quotes de poder davant Alemanya i s'erigiria com a representant dels interessos de l'arc mediterrani.

Evitant el daltabaix a Espanya i a Itàlia, l'estat jacobí intentaria retardar la desmembració social i territorial d'aquests dos estats veïns, i així també estabilitzar les fronteres exteriors i la convivència interna, que ja comença a esquarterar-se.

Amb Grècia al costat, França defensaria més fàcilment les seves àrees d'interessos als Balcans (recordem que els francesos, igual que els grecs, des de sempre han estat aliats tradicionals de Sèrbia); i a través de Portugal -que manté estrets vincles amb les seves ex-colònies d'Angola i Moçambic- voldria reprendre posicions d'influència a l'Àfrica negra que, con s'ha demostrat en el conflicte del Zaire, sembla haver perdut en favor dels EUA.

Les intrigues soterrades dels francesos, l'euro-excepticisme anglès i el patetisme dels espanyols està fent repensar molts conceptes a alguns europeistes alemanys. L'exponent més clar d'aquest procés de desil·lusió comunitària ha estat la

constitució, fa relativament poc temps, d'una "Fundació pro D-Mark" a Frankfurt amb Main (Hessen), la capital econòmica d'Alemanya i una de les més importants d'Europa. Aquesta associació, que aplega economistes, empresaris i polítics principalment, es mostra contrària a la unió monetària al·legant diversos arguments força sòlids, però se'n podria destacar algun on s'apunta la malestrugança que s'intueix d'uniformar-se econòmicament a un estat tan inestable i de poca confiança com és Espanya.

Però la pèssima imatge de l'Estat espanyol no hauria d'inquietar ningú. El pensador català Carles Muñoz i Espinalt, en una ponència titulada "De la imatge de l'Estat anacrònic a la imatge de les federacions continentals de nacionalitats", pronunciada el dia 12 de febrer de 1984, ja ens deia: "... Sense que se'm faci cas des de l'any 1966, no em canso d'escriure i publicar-ho a cada nova oportunitat que se'm presenta (...): L'Estat espanyol en aquest moment històric només pot tenir una imatge d'entitat justa i viable si l'article primer de la seva constitució es redacta d'aquesta manera: "L'Estat espanyol és una entitat pública provisional que impulsa les nacions que l'integren devers la Comunitat Europea, en la qual cada una d'elles haurà d'aportar l'acció històrica que es deriva de la seva cultura i el seu geni nacional".

Tot el que no sigui això, és anar contra l'evolució de la Història i les inclinacions que assenyalen l'inconscient col·lectiu. Posem-nos a to."

D'aquí a un temps, quan els catalans siguem independents, ens caurà la cara de vergonya d'haver format part durant tants d'anys, d'un estat que es troba a les antípodes morals i ètiques del que ha de ser una autèntica nació europea de ple dret.

L'Europa dels estats jacobins és un error. Només l'Europa dels pobles lliures podrà reeixir.

Estiguem atents. No ens deixem tornar a escapar la conjuntura que en l'horitzó s'albira. La nova Unió Europea preferirà tractar amb uns Països Catalans políticament lliures, econòmicament forts i socialment justos, que amb l'estat espanyol actual: més pròxim a una pseudo-democràcia de les que tant s'estilen a Sud Amèrica o a alguns estats africans, que a un país plenament normalitzat i digne de formar part d'un projecte cabdal com és la construcció de l'Europa del segle XXI. **Ω**

Palma, 12 de maig de 1997

INTERC@T

L'anomenada era de la informació "cibernàutica" arriba a L'Estel amb la voluntat d'informar d'aquells aspectes més rellevants per a la nació catalana. Sí, ja sabem que la Internet no té fronteres i que la major part de la informació "important" que s'hi transmet és en anglès, però també sabem que molta de la informació que hi circula només té interès gairebé per a qui la hi ha posada i que no sempre mirar més enfora vol dir veure més lluny. Hi ha tot tipus de material imprès i informàtic per als amants de les novetats més exòtiques, així que aquí trobareu la Internet de pa amb oli i companatge variat. La nostra pàgina és la de la Internet que lluita per la independència dels Països Catalans.

Referèndum per a la Independència dels Països Catalans. Adreça: referendum.home.ml.org.

Durant la setmana compresa entre els dies 23 i 29 d'abril, s'ha celebrat el primer Referèndum per la Independència dels Països Catalans. Durant tota la setmana, els catalans i catalanes han pogut emetre el seu vot, amb total garantia d'anonimat i de rigor a l'hora del recompte. Un cop arribat el dia 29, s'han clausurat les urnes i s'ha realitzat el recompte. La Organització ha comptat amb l'aval de Xarxanet@ a l'hora de declarar vàlids els resultats.

Mitjans de comunicació nacionals i internacionals s'han fet ressò de la celebració del referèndum. Aquí teniu alguns dels comentaris que hem seleccionat.

El diari AVUI, publicà, el dia 22 d'abril, el següent article: Referèndum a Internet sobre autodeterminació. Un grup d'usuaris d'Internet ha creat una pàgina 'web' en què convoca els ciutadans dels Països Catalans a participar en un referèndum sobre el dret d'autodeterminació a través de la xarxa entre demà i el dia 29 d'abril.

WIRED NEWS. Wired, probablement la revista electrònica més important del món, amb més de 400.000 accessos diaris, en la seva portada del dia 24 d'abril, es feia ressò del Referèndum. Aquest és el text que formava la notícia:

Catalonia's online community is seizing the long-weekend celebration of the province's patron saint to stir up separatist sentiments. The Feast of Saint Jordi on Wednesday marked the launch of an unofficial referendum that invites Catalans around the world to vote on whether the region should declare independence from Spain and France.

Catalans are also pressing for creation of a national Internet domain. Success would allow the region, which stretches along the Mediterranean coast in northeastern Spain and southwestern France and includes Barcelona, to drop its Spanish designation, .es, and adopt .ct.

The idea for the referendum "grew spontaneously among a group of Catalan cybernauts," one of the referendum's creators said by email. The organizers claim no affiliation to any political party and have chosen to remain anonymous. "Our motive is our dissatisfaction with the situation of our country - the Catalan country - and our iron will to change it." Although the referendum, which will run through Monday, holds no legal weight, it will demonstrate the existence of a "virtual state" separate from Spain, the organizer said.

With 296,000 Web users, Catalans are Spain's largest and fastest-growing online community, and creating distance from Spain is one of the issues that unites them. Nationalist activities are centered in C3-CT, a network of sites that share with the referendum the idea that the virtual Catalan state can declare autonomy even though the real-world Catalonia cannot.

Establishing a new Catalan Internet domain would be a push in the same direction. Last October, the Catalan provincial parliament unanimously voted to petition for the creation of a new top-level domain name for the region. In February, the European office of the International Organization for Standardization rejected the petition, saying that it only considered applications from sovereign states.

CANAL + FRANCE La web de Canal + francesa, publicà el dia 28 d'abril, el següent article: "Independència per Catalunya": La Catalogne organise sur Internet un grand référendum "Pour ou contre l'indépendance". En cas d'un oui massif des netsurfeurs, la région pourrait devenir la première nation virtuelle du réseau. Le serveur "C3.CT" invite les Catalans du monde entier à manifester leur soutien par courrier électronique. Avec 296.000 connectés, la Catalogne est la région d'Espagne la plus présente sur le réseau et entend ainsi montrer sa volonté d'autonomie. Sans aucune valeur légale, le référendum n'aura aucune conséquence politique sur le terrain, mais servira de prétexte à la création d'un état

Catalan sur Internet. A noter également que le parlement Catalan vient de signer une pétition électronique exigeant des autorités de régulations un nom de domaine spécifique pour les sites catalan. Les adresses de ces sites se terminent en effet actuellement par le suffixe E.S. pour Espagne. Une situation insupportable pour les internautes qui souhaitent disposer d'adresses électroniques se terminant par C.T. pour Catalogne.

El diari EL LEVANTE, publicà el dia 22 d'abril, el següent article: USUARIOS DE INTERNET CONVOCAN UN REFERENDUM SOBRE LOS PAÍSES CATALANES. Un grupo de usuarios de Internet ha creado una pagina 'web' en la que convoca a los ciudadanos de los territorios de Cataluña, Comunidad Valenciana y Baleares a que participen a través de la red informática en un referéndum, entre los días 23 y 29 de abril, para pronunciarse sobre el derecho a la autodeterminación. La página que desde hace algunas semanas puede verse en Internet, invita a los usuarios de la red telemática que residen en los territorios citados a votar de forma 'libre', y prácticamente anónima, si están a favor de que ejercer el derecho a la autodeterminación de los denominados 'Países Catalans'.

Els resultats de la votació, amb 1492 (bona xifra per als supersticiosos!) vots vàlids, ha estat de 1447 vots favorables a la independència de la nació catalana, 41 en contra i 4 de blancs. Des de les illes Balears i Pitiüses s'emeteren 32 vots, tots favorables a la independència sense excepció. Som, així, la primera nació que opta virtualment per la independència. Esperem que en la realitat també (alguns dies) sigui així.

El Col·lectiu Català de Cibernauts (www.domini-ct.org/c3/) té actives en aquests moments una pàgina de suport a l'insubmis Oriol Martí (www.partal.com/oriol), una reivindicació de les seleccions nacionals catalanes (www.redestb.es/personal/davidnono/selecat.htm) i la sol·licitud que el codi de representació de la nostra nació sigui "ct" per estalviar-nos l'ignominiós "es". Tot això entre altres campanyes a les quals us animam a solidaritzar-vos-hi.

Atenció!!! Dos virus completament destructius corren per la xarxa: El "Penpal Greetings" i el "AOL4FREE". Si rebeu un e-mail amb un d'aquests títols, borreu-lo sense obrir. Els dos infecten el sector d'arranc del disc dur, i destrueixen totes les dades sense poder-se parar.

Josep Serra
Pres. d'Esquerra
Republicana-Mallorca Ω

EL PLAER DE BEURE
Flor de Maig - Negre 1991

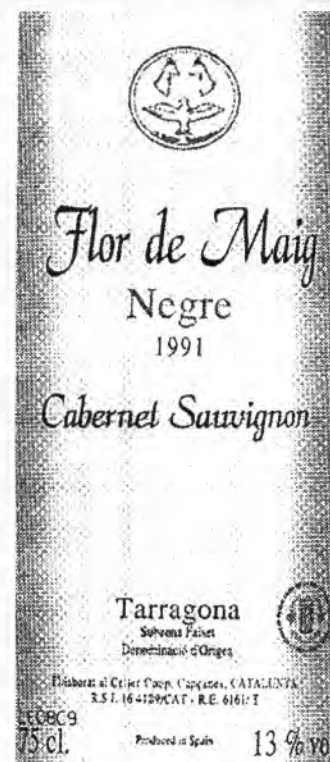
La denominació d'origen Tarragona, subzona Falset, no vol quedar allunyada de la seva germana i veïnada zona del Priorat en l'elaboració de vins de qualitat molt interessant, fet que demostren vins com el Flor de Maig, elaborat a la cooperativa Capçanes.

En moltes ocasions, parlar de vins elaborats a cooperatives era sinònim de vins vulgars que es comercialitzaven a la menuda. Flor de Maig representa l'esforç que moltes cooperatives realitzen actualment per millorar els seus vins i elevar-los a cotes altes, que fins ara semblaven una utopia.

El vi en qüestió ha estat vinificat a partir de la varietat de moda, el Cabernet Sauvignon. Aquest Flor de Maig va romandre durant tres mesos en bóta nova i nou mesos en bóta vella.

El resultat final és un vi de color robí amb tons teula, en el qual es detecten, a primer cop olfatiu, unes notes de bona criança; en boca és tànic i equilibrat, amb un final elegant amb records de fruita madura.

Preu aproximat: 1.000 ptes. Cooperativa Agrícola Capçanes C/ Pau Casals, 33 43776 Capçanes (Tarragona) Tel. 977 178319 Francesc Grimalt. Ω

L'assumpció dels pecats

Un grup de sacerdots, i de laics molt vinculats a l'Església catòlica, ha demanat a l'arquebisbe de València Agustín García Cascos que posi remei als efectes perdurables de la disposició que l'any 1750 va adoptar el seu antecessor Andres Mayoral Alonso de Mella, per la qual se prohibia l'ús del català en l'administració eclesiàstica.

Els peticionaris se creuen recolzats pel fet que el Papa Joan Pau II hagi formulat recentment una invitació a la pròpia Església catòlica a fi que realitzi "un examen de consciència que permeti assumir els propis pecats recordant circumstàncies que l'han duita a l'anti-testimoni i a l'escàndol".

En altre ordre de coses, i segons han reconegut, també han considerat un estímul la recent polèmica sorgida quan les Corts Valencianes i altres departament de la Corona d'Aragó, demanaren al rei Joan Carles I l'abolició, formal i explícitament, del Decret de Nova Planta.

El mandat de l'arquebisbe Mayoral, que feu ratificat com arquebisbe pel Papa Climent XII a proposta de Felipe II, va suposar la castellanització de tots els arxius que se custodiaven a la parròquies, inclosa la transcripció a l'idioma de Miguel de Cervantes dels llinatges valencians i va influir poderosament en el davallada de la litúrgia en la llengua de n'Ausiàs March.

Efectivament, la realitat actual en l'ús de la llengua dels valencians en la vida de l'Església catòlica quasi no guarda relació amb aquell manament, encara que l'efecte de la seva llarga pràctica històrica segueixi actuant com un poderós referent, la inèrcia del qual es fa molt difícil de vèncer.

En aquest sentit, un pronunciament eficaç de l'arquebisbe Agustín García-Casco trobaria, sens dubte, una acollida positiva per part dels valencians conscients de la importància que en aquests moments té l'aportació de les institucions en la tasca de recuperació i dignificació de la seva cultura i de la seva llengua. Editorial del "Diario Levante". Ω

La cuina de na Tonina L'alfabeguera als nostres menús

ANTÒNIA SERRANO I DARDER
Autora del llibre *Les receptes de na Tonina*

L'alfabeguera o alfàbrega (*Ocimum basilicum*) és una planta herbàcia de la família de les labiades, molt olorosa, de fulles enteres i flors blanques o rosades.

Des sempre he relacionat l'estiu amb l'aroma de l'alfabeguera. És d'aquelles flaires que m'evocuen moments i circumstàncies, sempre agradables. Mai no l'havia relacionat amb els menjars, ni tan sols n'havia rosegat cap fulleta, com ho he fet moltes vegades amb tota casta d'herbes aromàtiques, fins que un dia vaig aprendre de fer *pesto* i vaig descobrir el sabor de l'alfabeguera com si fos una revelació divina.

En un viatge que vaig fer amb un grup de l'Obra Cultural Balear a l'illa italiana de Sardenya, a l'àmbit de la qual es parlen tres idiomes: l'italià, el sard i a una ciutat, en concret a l'Alguer, el català.

L'Alguer, situada al norest de Sardenya, fou poblada per catalans l'any 1354, és a dir, fa 643 anys. Allà, encara podem sentir el català. I els carrers del centre antic estan

retolats amb aquesta llengua. Hi arribes i pareix que ets a casa teva. I, a les maitines de la catedral, canten el cant de la Sibill-la.

L'escut de la ciutat té a la meitat superior les barres catalanes, i a la meitat inferior, la mar amb un ram de corall i un parell d'algues. És una ciutat marinera -la mar Mediterrània li banya les murades-, on el peix és fresc, i el corall n'és la indústria.

En el mercat de l'Alguer em va cridar l'atenció la quantitat de manats d'alfabeguera destinats al consum que hi havia a la venda. Una professora algueresa, Maria Antònia Peana, la minestra, un plat típic d'allà i, de llavors ençà, cada estiu en faig unes quantes vegades, i us puc dir que a tots els de casa nostra ens agrada molt.

També prepar unes tomàtignes amb alfabeguera que són una delícia per al paladar.

Per si us vé de gust provar el sabor de l'alfabeguera us oferc esc aquestes dues receptes:

Minestra algueresa

Sopa de dues castes o de colors
Una patata
Un manat d'alfabeguera
Formatge ratllat de dues castes
Sal i pebre bo

Dins una cassola hi posarem aigua, sal, una patata pelada i tallada llarga com per fregir. Després de bullir deu minuts, hi tirarem la sopa.

Quan serà cuïta, hi afegirem el formatge ratllat, pebre bo i un manat d'alfabeguera tallada ben petita.

Tomàtignes amb alfabeguera

Tomàtignes
Alfabeguera
Formatge mozzarella
Oli, sal i pebre bo

Dins un plat pla i gros hi posarem les tomàtignes tallades en rodanxes, damunt hi posarem fulles d'alfabeguera picades, sal, oli, pebre bo i un trosset de mozzarella damunt cada tallada.

Diccionari de la llengua catalana. Institut d'Estudis Catalans. 1995. Ω

Deu raons per comprar als comerços del barri

- 1.- Perquè són els nostres veïns.
- 2.- Perquè són a prop.
- 3.- Perquè els polítics del PP s'han decantat cap als interessos de les grans cadenes multinacional amb legislacions que afegeixen al petit comerciant.
- 4.- Perquè a l'hora de fomentar les activitats del barri (festes, revistes, clubs esportius, llums de Nadal, etc.) són els primers a donar suport.
- 5.- Perquè cada cop més, els castiguen amb excessius impostos i taxes (I.A.E., guals, rètols, etc...).
- 6.- Perquè els nostres barris serien molt lletjos sense els comerços i els seus aparadors.
- 7.- Perquè és als comerços on es manté el caliu del barri.
- 8.- Perquè als comerços del barri trobam el tracte personalitzat i el millor servei professional.
- 9.- Perquè sense el nostre suport molts de comerços hauran de tancar i augmentarà més la crisi.
- 10.- Perquè tots volem un barri més humà a on viure. Ω

Les tombes flamejants

Fou una pàtria. Va morir tan bella,
que mai ningú no la gosà enterrar:
damunt de cada tomba un raig d'estrella,
sota de cada estrella un català.

Tan a la vora de la mar dormia
aquella son tan dolça de la mort,
que les sirenes dia i nit oïa
com li anaven desvetllant el cor.

Un dia es feu una claror d'albada
i dels fons de la tomba més glaçada
fremí una veu novella, el cant dels cants:

Foc nou, baixa del cel i torna a prendre!
Ja ha sonat l'hora d'esventar la cendra,
O Pàtria de les tombes flamejants!

Ventura Gassol (Famós poema prohibit per Primo de Rivera). Ω

L'ESTEL de Mallorca

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom.....

Adreça.....

.....C.P.....

Població.....

C.I.F.Tel.....

M'interessa una subscripció

ANUAL 3.500 PTS

Rebut domiciliat a un banc o caixa

Banc/Caixa.....

Adreça.....

Núm. entitat.....Núm. sucursal.....

Compte núm.....

Firma

Ompliu aquesta tarja i envia-la al
Apartat de Correus 124
07600 s'Arenal de Mallorca

EL HUMOR DE QUIQUE

27-4-97